

Jakob Lorber

JANEZOV
VELIKI EVANGELIJ

10. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij – 10. knjiga

Janezov veliki evangelij

Deseta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedla Daja Kiari

Ljubljana, 2016

Jakob Lorber
JANEZOV VELIKI EVANGELIJ
10. knjiga
Prevedla Daja Kiari
Naslov izvirnika: Johannes das grosse Evangelium – X.
Lorber Verlag, Bietigheim

© za izdajo v slovenskem jeziku: AURA ZALOŽNIŠTVO, d.o.o., Ljubljana, 2016

Oblikovanje in prelom: ADA DESIGN
Natis: Schwarz Print d.o.o.
Naklada: 200 izvodov
Založila: AURA ZALOŽNIŠTVO, d. o. o.
Za založbo: Daja Kiari

Vse pravice pridržane.

Knjižnica Nova vas
1
LORBER, J.
Janezov ... /10
141.332:27-247.8

00896015

COBISS o

~ ZAHVALA ~

*Za dragoceno pomoč in nasvete pri prevajanju tega obsežnega dela,
se iskreno zahvaljujem gospe Ljudmili Vuga.*

Daja Kiari

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

141.332Lorber J.:27-247

LORBER, Jakob

Janezov veliki evangelij : z notranjo besedo sprejel Jakob Lorber v letih 1851-1864 /
prevedel Roman Štus s sodelavci. - Ljubljana : Aura, 1997-<2016>

Prevod dela: Johannes - das grosse Evangelium
Knj. 10 / prevedla Daja Kiari. - 2016

ISBN 978-961-6087-51-3 (zv. 10)

68693504

GOSPOD V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE

(Nadaljevanje iz prejšnje knjige)

1. Rimljanov predlog za najhitrejšo razširitev Gospodovega nauka

1 Spet smo se podali na prosto, in sicer na obrežje, kjer smo že bili zgodaj zjutraj.

2 Kar nekaj časa smo molčali, potem pa je k Meni pristopil **Rimljan** in rekel: »Edini pravi Gospod in Mojster, poln najčistejše ljubezni, modrosti in božanske moči, domislil sem se nečesa izrednega. Za ljudi na tej zemlji ne bi bilo nič bolj blaženega, osrečujočega in tako tudi najbolj zaželenega, kot da se mednje čim hitreje razširi Tvoj nauk s svojo živo najčudovitejšo močjo, in to po mojem mnenju niti ne bi bilo pretežko.

3 Glej, vsemogočen si. Le ena Tvoja misel polna vsemogočnosti Tvoje volje – in na vsej zemlji ne bi bilo nobenega malikovalskega templja in nobene podobe malika več! Če bi bila tako odstranjena ta poglobljena oporišča starega, mračnega in zlega praznoverja – in to bliskovito in hkrati v vseh krajih na zemlji –, bi se ljudje gotovo prestrašili in se začeli kmalu spraševati, kako in zakaj se je nekaj takega zgodilo in kaj to pomeni.

4 Potem bi pred deloma prestrašene in deloma osuple ljudi, ki bi se spraševali o razlogu za takšno dogajanje, stopili številni tisti, ki so dobro in pravilno seznanjeni s Teboj in Tvojim kraljestvom, in jih začeli poučevati v Tvojem imenu. Če bi naleteli na bolne, bi jih tudi ozdravili, kakor so Tvoji že odposlani učenci v Jopi ozdravili tukaj navzoče bolnike. Menim, da bi se na takšen izreden način vsi ljudje kar najhitreje in najzanesljiveje seznanili s Tvojim naukom. Česa takega ljudje sami ne bi mogli storiti, saj tega ne zmorejo. Tebi pa so na voljo sredstva, s katerimi bi se lahko tako veliko delo hitro uresničilo. Bi bilo to izvedljivo, ali pa je morda v nasprotju s Tvojo modrostjo in ureditvijo?»

5 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, če bi bil Jaz samo človek ter mislil in presojal tako kakor ti, potem bi bilo to že mogoče. Toda kot večni Mojster vsega bivanja in življenja gledam na to zadevo in jo presojam drugače kakor ti, zato ne morem sprejeti tvojega nasveta.

6 Če bi v trenutku uničil vse malike z vsemi templji, ki so jim jih zgradili ljudje, bi moral pred tem z obličja zemlje odstraniti njihove

svečenike. Toda tudi oni so ljudje s svobodno voljo in določeni, da se izpopolnjujejo in v sebi zasnujejo duhovno življenje. Med njimi jih je veliko, ki na skrivaj že dolgo iščejo resnico o onstranskem življenju duš, zato ne bi bilo prav, da bi bili uničeni samo zato, ker so svečeniki malikov.

7 Če bi bili uničeni templji malikov z maliki vred, svečeniki pa bi ostali, bi svečeniki takšen pojav ljudem začeli razlagati kot izraz Božje jeze in bi od njih z vsemi sredstvi, ki bi jih imeli, še prehitro terjali velike in celo grozljive daritve. V številnih krajih se to že tako in tako dogaja, če se ljudje ogibajo daritvam. Svečeniki tu in tam ponoči uničijo kakšen tempelj in nato to ljudem glasno oznanjajo kot jezo in maščevanje užaljenega boga, ljudstvo pa potem postane še bolj mračnijaško in praznoverno in ga ni mogoče spreobrniti.

8 Poleg tega čudeži in različna znamenja niso pravo sredstvo za spreobračanje, še zlasti pri ljudstvu, ki je v duhu še premalo prebujeno. Ljudi namreč še prehitro ujamejo in so primorani neomajno verjeti v to, kar naj bi verjeli. In v tem času so – kot je bilo tudi nekoč in bo tudi v prihodnje – zlasti med duhovniki čarodeji vseh vrst, ki delajo različne lažne čudeže in znamenja. Od kod naj ljudje pridobijo znanje in tisto zdravo presojo, ki bi jim pomagala razločevati lažni čudež in znamenje od pravega in pristnega?

9 Četudi bi ti podelil sposobnost, da bi delal prave in pristne čudeže, vendar bi poganski svečeniki, tako kot nekdanji eseni, hkrati delali *lažna* znamenja podobna tvojim, kako bi slepemu ljudstvu dokazal, da so le tvoja znamenja pristna?«

10 Rimljan je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster, v vsem imaš prav; samo po luči resnice ljudje sčasoma pridejo do pristne notranje življenjske svobode!

11 Ti pred nami, slepimi pogani, delaš takšna znamenja in čudeže, ki jih – kolikor se spoznamo na staro početje magov – ne more delati noben človek, in so gotovo nujni kot dokaz Tvoje božanskosti, zato k Tebi tudi sodi, da poleg Svojega nauka, ki je že sam po sebi največji čudež, delaš tudi druga znamenja in čudeže, da bi mi toliko razločneje spoznali, da Tvoje besede niso človeške, temveč Božje. Toda ko bodo Tvoj sveti nauk nekoč Tvoji učenci pridigali drugim ljudem in jih poučevali, kakor si jih poučil Ti, bo ta nauk tudi sprejet, prepoznan in se bo uresničeval kot najčistejša in najbolj živa resnica iz nebes. Največji čudež in znamenje bo nauk sam naredil že s tem, da bodo ljudje, ki se bodo zvesto ravnali po njem, v sebi dosegli tisto,

kar obljublja. Toda dolgo bo trajalo, dokler se ne bo ta sveti nauk neponarejen razširil do vseh ljudi na zemlji. Samo Ti si Gospod in najboljše veš, kje, kako in kdaj bo neko ljudstvo zrelo za Tvoj nauk.«

12 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, tako je, zdaj si pravilneje presodil kakor prej, ko si predlagal takojšnje uničenje vseh malikov in njihovih templjev.«

2. Težave s hitrim razširjanjem Božjega kraljestva

1 **Gospod**): »Ko seme položiš v tla, mora miniti nekaj časa, preden začne kaliti in sčasoma dozori v sadež. Sejalec mora biti samo potrpežljiv in do žetve mora počakati približno pol leta od tedaj, ko seme poseje. Gotovo bi mu bilo ljubše, če bi danes posejal in že jutri žel. In glej, kakor so Bogu mogoče vse stvari, bi tudi to zlahka tako uredil, toda potem bi bilo z duhovnim razvojem človeka še veliko slabše, kakor je. Pohlepnež bi kar naprej sejal in žel, lenuh pa se čedalje bolj predajal lenobi – to lahko vsak zlahka razume. Zato je ureditev, kakršna je od Boga določena za vse na tej zemlji, za človeka in njegov duhovni razvoj najboljša in najustreznejša.

2 Kar pa se mora občasno pojaviti hitro, pa od vzroka za nastanek do popolnega razvoja in delovanja ne potrebuje pol leta, na primer veter, blisk, dež in številni tovrstni pojavi, ki, če je nujno, po Božji volji tudi takoj nastanejo. Toda druge stvari, s katerimi naj bi se ukvarjal človek, pa tako kakor on sam potrebujejo svoj čas; tako je čas potreben tudi za razširjanje Mojega nauka, ki sem ga prinesel na ta svet in ga namenil samo človeku tega in tudi prihodnjega časa.«

3 **Rimljan** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, zdaj razločno vidim, da je na tej zemlji zaradi človeka že vse prav in pravilno urejeno in tako tudi mora biti in ostati. Toda če pomislim, da človek lahko samo z vero Vate in z ravnanjem po Tvojem nauku pridobi resnično, večno življenje svoje duše, milijarde ljudi pa še dolgo ne bodo nič slišale o Tebi in Tvojem nauku, bodo tako gotovo utrpele škodo na svoji duši, zato se počutim nelagodno in samo zato sem si želel, da bi se Tvoj nauk razširil čim hitreje.«

4 **Jaz** sem rekel: »Že samo takšna želja je v čast tvojemu srcu in razveseljuje Moje srce. Res je, da sem samo Jaz vrata do večnega življenja duše vsakega človeka; kdor veruje Vame, živi in ravna po Mojemu nauku, pridobi večno življenje.

5 Včeraj si na hribu opazoval dušo svojega očeta in duše več svojih znancev, celo govoril si z njimi, videl si tudi nesmiselno početje številnih duš v onstranstvu. Povem ti, da Moji nešteti angeli tudi njih seznanjajo z evangelijem. Tiste duše, ki evangeliju prisluhnejo, ga sprejmejo in se ravnaajo po njem, postanejo blažene, vendar ne tako zlahka in hitro kakor ljudje na tej zemlji, kjer mora človek izbojevati številne in pogosto hude boje s svetom, s svojim mesom in številnimi drugimi stvarmi – čeprav le kratkotrajne – z vsem mogočim potrpljenjem, zanikovanjem, blagostjo in ponižnostjo.

6 Zato naj te v velikem onstranstvu ne skrbi za nikogar, kajti Božja ljubezen, modrost in veliko usmiljenje vladajo vsepovsod, tudi v velikem onstranstvu. Tisti, ki si Božjo ljubezen, modrost in usmiljenje pridobijo, se jim uklonijo in delujejo v skladu z njimi, niso pogubljeni; za tiste pa, ki tukaj in tudi v onstranstvu tega ne želijo pridobiti, pa velja, da se tistemu, ki sam hoče, kar je slabo zanj in mu škodi, ne godi krivica. Ali si, prijatelj, zadovoljen s to Mojo nazorno razlago?«

7 **Rimljan** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, s to razlago sem povsem zadovoljen, saj ustreza vsem zahtevam trezne človeške narave in potolaži naše duše; za to Ti vsa naša ljubezen, čast in hvala zdaj in na vekomaj.«

8 Naš Rimljan je bil s tem zadovoljen in Me o čem podobnem ni več toliko spraševal.

3. Ozdravljeni rimski sodnik spreobrne prijatelje

1 K nam je prišel Markov služabnik in Rimljanu povedal, da je več njegovih zdraviliških prijateljev zaskrbljeno zanj, zato so začeli v velikem kopališču in zdravilišču poizvedovati o njem, saj naj bi po njihovem mnenju kot bolnik predolgo ostal zunaj kopališča.

2 Rimljan Me je vprašal, kaj naj stori, kajti v zdravilišču Me ni hotel razkriti drugim gostom.

3 **Jaz** pa sem mu rekel: »Kar zadeva tvoje prijatelje in znance, jim lahko zaupno spregovoriš o Meni in poveš, kako si telesno ozdravil.

4 Če bodo verjeli, naj se tudi njim stanje izboljša; če pa ne bodo povsem verjeli, pa se jim stanje ne bo izboljšalo. Če pa Me bodo hoteli videti in govoriti z Menoj, jih odločno odvrčaj od tega, in Markov služabnik te bo podprl. Če bodo kljub vsemu vztrajali pri svoji

zahtevi, pa naj pridejo sem; toda pred judi, farizeji in drugimi svečniki o Meni ne govori!

5 S služabnikom se lahko kar odpraviš v zdravilišče, da tvoj daljši izostanek ne bi pri gostih vzbudil prevelike pozornosti.«

6 Po teh Mojih besedah je Rimljan vstal in v spremstvu služabnika odšel v zdravilišče.

7 Ko je prišel tja, so ga prijatelji in znanci takoj zagledali, pohiteli k njemu in ga zasuli s tisočnimi vprašanji.

8 **Ozdravljen Rimljan** je rekel: »Dajte mi nekaj časa in me pazljiveje opazujte, potem pa mi povejte, kakšen se vam zdim!«

9 Nato so ga začeli kar se da pazljivo opazovati in **neki Rimljan**, prav tako iz Tira, je rekel: »Pri Zevsu, videti si povsem zdrav! Kako si lahko tako ozdravil zunaj zdravilišča, saj tvoje včerajšnje zdravstveno stanje nikakor ni napovedovalo tako hitre in popolne ozdravitve?!

10 Ali si morda v Markovi hiši našel kakega boljšega zdravnika, kot so ti trije zdravniki v zdravilišču, ali pa si morda odkril nov skrivni zdravilni vrec? Podrobno nam vse povej, da se tudi mi odpravimo tja in ozdravimo kakor ti!«

11 Rimljan jim je povedal vse, kar je slišal, videl in izkusil.

12 Ko so prijatelji vse slišali, so zmignili z rameni. **Isti Rimljan** je rekel: »Prijatelj, to je nekaj, kar je skoraj še težje verjeti kot v zgodbe o naših izmišljenih bogovih!

13 O posebnem delovanju in ravnanju tvojega novega boga, ki ga je tako kot nas rodila ženska in je človek iz mesa in krvi, ter bo tudi umrl tako kot mi vsi, so mi že marsikaj povedale zanesljive priče. Ne morem si kaj, da se mi pri tem tvojem bogočloveku ne bi spet na novo potrjevalo staro prepričanje, ki sem si ga pridobil iz številnih knjig o vseh velikih in slovitih ljudeh.

14 Pobožanstvenje izrednega človeka, ki se odlikuje v tem ali onem, je že tako stara stvar, da njenega začetka ne moremo niti določiti, in med nami že od nekdaj velja pregovor, da brez božanskega navdiha ni izrednega človeka. In gotovo je tako tudi s tem tvojim novim bogom, ki naj bi bil menda Galilejec.

15 Galilejec je človek z nedvomno redkimi talenti in zmožnostmi, ki si jih je pridobil v kakšni sloviti stari šoli, in zato zdaj zmore čudovite reči, ki so nam, laikom, videti neverjetne, za to mu vsa čast. Toda da se pred nami, ljudmi, tako kot prastari modreci tudi razglša za boga, pa je domišljavost, ki naravno trezno razmišljajočemu človeku nikoli ni bila všeč. Prav rad bi se mu pustil zdraviti in ga potem glede

na njegovo zahtevo tudi poplačal. Da pa bi ga zaradi zdravljenja že kar imel za edinega pravega boga in ga kot takega častil, pa mi, prijatelj, ne leži, kljub njegovemu resnično najčistejšemu nauku.

16 Kdor to, kar si nam o njem povedal, lahko verjame kot čisto resnico, naj kar verjame, in naj v tem prepričanju kar se da srečno živi in umre, toda takšno srečo bi težko delil z njim.«

17 **Rimski sodnik** je rekel: »Vsi ste tako kakor jaz bistri možje s številnimi izkušnjami, zato bi lahko bili že bolj dovzetni za resnico vseh resnic.

18 Povsod ljudje verjamejo v eno božansko bitje ali v več njih; toda ni človeka, ki bi lahko iskreno rekel in trdil, da je kdaj koli videl takšno božansko bitje delovati med ljudmi, in bi si tako pridobil lastno pristno izkušnjo, kakršno sem si pridobil jaz tukaj.

19 Če mi zdaj ne morete verjeti, da je človek, ki ga ubogajo vse sile in elementi in mu služijo geniji iz nebes, Bog, in to nezgrešljivo tudi mora biti, potem šele prav spoznavam, kako težko bodo ljudje te zemlje sprejeli Njegov čisti božanski nauk.

20 Ali ste že videli kakega bolj resničnega boga, da bi zdaj lahko sodili, ali je Tisti, o katerem sem vam na las natančno poročal, kaj govori in počne, resnični Bog ali ne? Skratka, lahko verjamete, kar hočete – sam pa bom vse življenje o tem prepričan, in bom še toliko bolj pridobil večno življenje svoje duše, ker to zdaj v sebi najbolj živo čutim in bo to v meni v prihodnje postajalo samo še svetlejšo.

21 Kdo naj bi bil resničnejši bog: izmišljeni – žal jih imamo nešteto, vsi pa so mrtvi in nihče od njih ni nikoli čudežno vplival na nas, ljudi – ali najbolj živ človek, katerega vsemogočni besedi in volji se poslušno uklonijo vse sile nebes in te zemlje?

22 Menim, da je prav takšen človek tisti Bog¹, ki so ga napovedali vsi judovski in nam znani modreci, da bo v tem času kot Gospod iz mesa in krvi prišel k ljudem te zemlje in jim bo spet dal, kar so izgubili s svojo lenobo, ljubeznijo do sveta in oblastželnostjo.

23 In ta bogočlovek je zdaj tukaj, uči in deluje v skladu s starimi prerokbami. Ali naj morda vam na ljubo ne verjamem v nekaj, kar je moj največji življenjski blagor, vi pa tega iz zelo plitvih temeljev ne morete verjeti? Res mi je žal vsakogar, ki se mu zdaj še niso odprle oči vere.«

¹ Bog – dopolnilo založbe Lorber Verlag

24 Po teh sodnikovih besedah drugi niso vedeli, kako bi mu ugovarjali, kajti v srcu sem ga razsvetlil in predstavil jim je tehtne nasprotne dokaze.

25 Toda šele tretji dan mu je uspelo, da so začeli verjeti, nato jih je popoldne pripeljal Predme, in sem jih tudi ozdravil. Postali so zelo verni in hvalili sodnikov trud, da je tudi njih pripeljal do največje življenjske dobrine. S sodnikom vred so ostali pri Meni še ves četrti dan in se dali poučiti o vsem, pri čemer je naš Rafael spet imel veliko dela.

26 Peti dan so po zajtrku telesno zdravi in polni hvaležnosti in vere odpotovali k domačim v Tir, nekateri pa v Sidon.

4. Rafael reši Perzijce in Indijce

1 V petih dneh, ki sem jih preživel pri Marku z znanimi in zdaj spreobrnjenimi Rimljani, se ni zgodilo nič posebno pomembnega. Odhajali smo na kratke sprehode v okolico, tu in tam sem ozdravil kakega bolnika, drugi dan pa je Mark na Mojo pobudo priredil velik ribolov in imel nadvse bogat ulov.

2 Šestega dne pa se je zgodaj zjutraj kopališču bližala ladja. Kot po navadi smo se pred zajtrkom zbrali na obrežju jezera in opazovali raznolike jutranje prizore in pojave, Rafael pa jih je pojasnjeval učencem in še navzočima Kisjoni in Filopoldu, česar so se vsi, razen Jude Iškarijota, nadvse veselili.

3 Na ladji, ki se je bližala obrežju, so bili Perzijci in celo nekaj Indijcev, ladja pa je zaradi dokaj visokih valov zašla v težave. Mornarji so bili Gadareni in so poznali naše obrežje z veliko čermi, zato so tudi nekaj sto korakov od njega krmarili sem in tja, da bi se obrežju kar najbolj varno približali. Ker pa dokaj močan jutranji veter ni popuščal, so začeli pošiljati na obrežje znamenja, da so v težavah in prosijo za pomoč.

4 Mark Me je vprašal, kaj naj stori, če Jaz iz nekega razloga ne bi hotel narediti čudeža.

5 Jaz sem rekel: »Preden bomo pozajtrkovali, naj valovi kar malo prestrašijo Perzijce in Indijce z njihovimi živalmi in čarodejnimi pripomočki vred; ko se bomo vrnila na obrežje, pa se bo že pokazalo, kako lahko ladji pomagamo.«

24 Po teh sodnikovih besedah drugi niso vedeli, kako bi mu ugovarjali, kajti v srcu sem ga razsvetlil in predstavil jim je tehtne nasprotne dokaze.

25 Toda šele tretji dan mu je uspelo, da so začeli verjeti, nato jih je popoldne pripeljal Predme, in sem jih tudi ozdravil. Postali so zelo verni in hvalili sodnikov trud, da je tudi njih pripeljal do največje življenjske dobrine. S sodnikom vred so ostali pri Meni še ves četrty dan in se dali poučiti o vsem, pri čemer je naš Rafael spet imel veliko dela.

26 Peti dan so po zajtrku telesno zdravi in polni hvaležnosti in vere odpotovali k domačim v Tir, nekateri pa v Sidon.

4. Rafael reši Perzijce in Indijce

1 V petih dneh, ki sem jih preživel pri Marku z znanimi in zdaj spreobrnjenimi Rimljani, se ni zgodilo nič posebno pomembnega. Odhajali smo na kratke sprehode v okolico, tu in tam sem ozdravil kakega bolnika, drugi dan pa je Mark na Mojo pobudo priredil velik ribolov in imel nadvse bogat ulov.

2 Šestega dne pa se je zgodaj zjutraj kopališču bližala ladja. Kot po navadi smo se pred zajtrkom zbrali na obrežju jezera in opazovali raznolike jutranje prizore in pojave, Rafael pa jih je pojasnjeval učencem in še navzočima Kisjoni in Filopoldu, česar so se vsi, razen Jude Iškarijota, nadvse veselili.

3 Na ladji, ki se je bližala obrežju, so bili Perzijci in celo nekaj Indijcev, ladja pa je zaradi dokaj visokih valov zašla v težave. Mornarji so bili Gadareni in so poznali naše obrežje z veliko čermi, zato so tudi nekaj sto korakov od njega krmarili sem in tja, da bi se obrežju kar najbolj varno približali. Ker pa dokaj močan jutranji veter ni popuščal, so začeli pošiljati na obrežje znamenja, da so v težavah in prosijo za pomoč.

4 Mark Me je vprašal, kaj naj stori, če Jaz iz nekega razloga ne bi hotel narediti čudeža.

5 **Jaz** sem rekel: »Preden bomo pozajtrkovali, naj valovi kar malo prestrašijo Perzijce in Indijce z njihovimi živalmi in čarodejnimi pripomočki vred; ko se bomo vrnili na obrežje, pa se bo že pokazalo, kako lahko ladji pomagamo.«

6 S tem pojasnilom je bil Mark zadovoljen, in takoj smo se odpravili v hišo, na že pripravljen zajtrk.

7 Čez eno uro smo spet vsi odšli na obrežje, omenjena ladja pa je bila še zmeraj v enaki stiski in zadregi. Šele tedaj sem namignil Rafaelu, naj jo pripelje k obrežju. Da pri prihajajočih ne bi vzbujal pozornosti, je vstopil v čoln in hitro odveslal k veliki ladji.

8 Ko je priveslal tja, so ga **mornarji**, osupli nad njegovim pogumom, vprašali: »Kaj hočeš, slabotni mladenič, tukaj? Ali si nam prišel pomagat? Le malo nam boš lahko pomagal, saj v čolnu nimaš niti vrvi niti kavlja. S čim boš našo močno in veliko ladjo pritr dil za svoj lahki čoln in nam po varni globini pomagal k obrežju?«

9 **Rafael** je zavpil: »To je moja stvar! Če hočete in mi zaupate, vam lahko pomagam in vam bom pomagal. Če pa menite, da sem za to preslaboten, pa naj vam ob tem močnem valovanju pomaga kdo drug!«

10 **Neki mornar** mu je rekel: »Prosimo te, pokaži nam svojo spretnost in moč in to nemudoma, sicer bomo kmalu potonili!«

11 Rafael je takoj pograbil gred, ki je štrlela iz velike ladje, in ladjo bliskovito potegnil k obrežju. Ker je s tem in tudi s svojo voljo potisnil velikansko količino vode k obrežju, se ladja ni dotaknila čeri na dnu in tako ni utrpela škode.

12 Mornarji in potniki se niso mogli dovolj načuditi nepredstavlji vi mladeničevi moči, saj se je mladenič igraje spopadel z močjo elementov, kot da ne bi imel opraviti z valovi in hudim vetrom, temveč le s kapljico rose na travni bilki in blago jutranjo sapo.

13 Ko so se mornarji znašli na mirnem in varnem obrežju, so zelo hvalili mladeničev pogum, njegovo pripravljenost za pomoč in še zlasti njegovo redko moč in spretno ravnanje z njo, saj se jim je to zdelo nekaj čudežnega; vprašali so ga, koliko naj mu plačajo.

14 **Rafael** pa je rekel: »Vašega plačila ne potrebujem, če pa boste srečali še veliko revnejše ljudi, kot je večina vas, pa jim izkažite ljubezen in usmiljenje.«

15 To je vse osupilo in celo **tujci** so rekli: »To pa je res nenavaden mladenič!«

16 Dogodek je vzbudil veliko pozornost in vsi Markovi služabniki so prišli na obrežje, da bi videli, kaj se je spet velikega in nezaslišanega zgodilo.

17 In ko so jim razložili, kaj se je zgodilo, so vsi rekli: »Da, da, če Gospod združi nebo in zemljo, so čudeži že skoraj nekaj naravnega;

ko pa se bo Gospod spet skrnil za vse zvezde, pa med ljudmi na zemlji ne bo več veliko takšnih veličastnih in redkih dogodkov.«

18 Potniki so začeli z ladje na obrežje prinašati svoje stvari in poizvedovati, kako bi lahko po kopnem nadaljevali pot do velikega morja. To so jim tudi povedali, in Rafael je na Moj namig poskrbel za njihovo nadaljnjo pot, ne da bi potujočim dal vedeti, da je kaj več kot navadni zemeljski človek. Šele v Tiru jim je povedal, blizu koga so bili tam, kjer jih je tako čudežno rešil.

19 Ko so potniki to slišali, so se hoteli obrniti, da bi Me osebno spoznali, in so Rafaelu za to ponujali veliko vsoto. Toda Rafael je nenadoma izginil spred njihovih oči in se spet znašel pri nas.

5. Gospod odpotuje v Genezaret

1 Že osmi dan sem z učenci preživel v miru pri Marku, in Mark in učenci so me vprašali, zakaj sem vse te dni preživel skoraj nedejavno, česa pri Meni še niso doživeli.

2 **Jaz** sem rekel: »Skoraj dve leti in pol smo nepretrgoma delali dan za dnem, in Moj nauk se je že razširil na dolgo in široko, tako je prišel tudi čas, da tukaj uživamo pravi mir sabata; dobili pa ste tudi čas, da si marsikaj zapišete.

3 Toda zdaj je s počivanjem konec. Prišli bomo v čas velikih viharjev in prej kot v pol leta bo nastal največji vihar, ki bo udaril pastirja. Veliko ovac iz Njegove črede se bo razkropilo po svetu in jih bodo zaradi Mojega imena preganjali z enega konca sveta na drugega. Ko se bo to zgodilo, boste šele prav videli in razumeli, zakaj sem tukaj počival nekaj dni.«

4 Te Moje besede so razžalostile vse, oglasila se je tudi **Marija**: »Gospod, dana Ti je vendar vsa moč in tudi moč nad satanom, ne dovoli, da bi viharji prizadeli Tvoje čelo!«

5 **Jaz** sem odgovoril: »To so stvari, ki jih razumem samo Jaz, zato ne govorite več o tem! Kajti smrt in sodba sveta in njegove materije morata biti premagana za zmeraj!«

6 Na to ni nihče pripomnil ničesar več. Ker pa sem to povedal za mizo po kosilu, je hotel Mark, da bi Me še bolj razveselil, ukazati, naj prinesejo še več vina.

7 **Jaz** pa sem rekel: »Je že dobro, vsi smo ga imeli dovolj.

8 Naroči pa, naj pripravijo dobro ladjo, kajti v eni uri moram v Genezaret k Ebalu. Kdor Me želi spremljati tja, Me lahko spremlja. Spremljajo Me lahko Moji učenci s Kisjono, pridružita naj se mu tudi Marija in Filopold.«

9 Po teh Mojih besedah so vsi vstali in v eni uri smo že pluli v Genezaret. Vožnja po Galilejskem jezeru je trajala približno tri ure in prispeli smo v pomemben, že znan Genezareški zaliv, ki so mu pravili tudi Genezareško jezero.

10 Ko smo pripluli v zaliv, smo zagledali Ebalove ribiče, ki so že od zgodnjega jutra lovili ribe za Ebala, vendar so zaradi še zmeraj dokaj močnega valovanja ulovili le zelo malo rib.

11 Ko je naša ladja priplula v njihovo bližino, smo se na kratko ustavili in vprašal sem ribiče, ali so imeli obilen ulov.

12 **Ribiči** pa so rekli: »Prijatelj, danes slabo kaže! Jezero je že nekaj dni zelo nemirno, kar pa je slabo za naše delo, zato je tudi ulov pičel. Zbiralniki našega gospodarja so skoraj prazni, moral bo naročiti ribe iz drugih krajev, da bi zmeraj številnim gostom vsaj nekoliko ustregel. Če ste namenjeni v Genezaret, vam bodo z ribami lahko postregli le skromno.«

13 **Jaz** sem rekel: »Le vrzite mreže znova v vodo in z ulovom boste zadovoljni!«

14 Ko sem to rekel ribičem, Me je prepoznalo **več njih** in zaklicali so: »Blagor nam, Tebi vsa hvala in čast! Odpusti nam, o Gospod in Mojster, našo slepoto! Morali bi te prepoznati že na prvi pogled, saj si pred letom dni naš kraj prav tako blagoslovil s Svojo sveto navzočnostjo! Da, po Tvoji, nam znani vsemogočni besedi, bomo gotovo imeli bogat ulov, Ebal in vsi njegovi pa bodo kmalu spoznali, *kdo* je bil pri tem veliki ribiški mojster!«

15 Vrgli so mreže in ujeli toliko najboljših rib, da so jih komaj spravili na ladje in čolne.

16 Ko so z ribolovom končali, so Mi začeli navdušeno in hvaležno vzklikati. Pred nami so odpluli v Genezaret, kjer jih je na obrežju pričakoval Ebal s svojimi ljudmi. Zelo si je želel bogat ulov, imel je namreč veliko gostov, to jutro pa je vanj upal še toliko bolj, ker je njegova hči Jara imela žive sanje, v katerih je videla, da z učenci in prijatelji prihajam po vodi in bom ribičem blagoslovil ulov.

17 Čez pol ure so ribiči pripluli k obrežju Genezaretu, in ko je Ebal videl, koliko rib so ulovili, je takoj dvignil roke kvišku in zaklical:

»O moja hči, ta blaga duša je res jasnovidna! To je blagoslov mojega Gospoda, mojega Boga! Zato Mu vsa čast in hvala!«

18 Ribiče je takoj vprašal, ali so Me videli kje v svoji bližini – na ladji ali na obrežju.

19 **Mornarji** pa so mu pokazali ladjo, ki je bila še daleč na jezeru in rekli: »Glej, tam prihaja z učenci in prijatelji! Blagor nam in vsemu kraju, da nas bo spet obiskal!«

20 Ko je to Ebal slišal, je takoj poklical ženo, otroke in svoje stare in zveste služabnike ter jim naložil, naj poskrbijo za hrano, in naj Zame in vse, ki prihajajo z Menoj, ustrezno pripravijo novo jedilnico; vanjo bodo lahko vstopili samo tisti, ki jih bom Jaz izbral.

21 Po tem Ebalovem ukazu so začeli vsi hiteti, da bi pripravili vse, kar je ukazal. Sam pa se je z Jaro vkrcal na manjšo ladjo in odpravila sta se Mi naproti. Ko sta Me zagledala v daljavi, ob Moji strani pa še njima že znane mati Marijo, Rafaela, Kisjona, Filopolda, Janeza, Petra, Jakoba in starega Marka, ki Me je tudi spremljal v Genezaret, sta nadvse vesela dvignila roke kvišku in nas kar najbolj prijazno pozdravila z gibi, ki so v navadi ob pozdravljanju. Ko sta se nam tesno približala, pa nadvse radostnemu pozdravljanju ni bilo konca. Ebal in Jara sta prestopila na našo ladjo, svojo pa prepustila mornarjem, naj se vrnejo z njo.

22 Veliko se je spraševalo, Jaz sam sem Ebalu na kratko opisal najpomembnejše trenutke Svojega delovanja od časa, ko sem prvič odšel od Marka, in to je Ebala in Jaro zelo veselilo.

23 Ob takšnem dogajanju smo pripluli že tudi do obrežja Genezareta, in tam zagledali ribiče, ki so bili še zmeraj polno zaposleni s shranjevanjem rib v zbiralnike.

24 Šele tedaj Mi je **Ebal** rekel: »O Gospod, odpusti mi, da sem se Ti ob svojem brezmejnem veselju skoraj pozabil takoj javno in glasno zahvaliti za obilen dar rib, ki mi jih je že zelo primanjkovalo.«

25 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro, prijatelj Ebal, saj veš, na kaj gledam pri ljudeh in čemu prisluhnem, med nami drugega ni treba. Samo vesel bodi in ostani takšen, kakršen si bil doslej, in se boš lahko še naprej veselil Moje ljubezni, milosti in prijateljstva. Zdaj pa pojdimo v novo dvorano, kjer se bomo pogovorili še o marsičem.«

6. Obed pri Ebalu

1 Podali smo se v dvorano in vsi so občudovali velikost, lepoto, čistost in udobje zidave, ki jo je opravil neki grški zidarski mojster. Posedli smo za veliko mizo, ob kateri je lahko udobno sedelo približno sto gostov. Ebal je takoj kot skromno predjed naročil dovolj kruha in vina, dokler ne bi bil pripravljen glavni obrok, na katerega pa tudi nismo dolgo čakali. Na Ebalovo željo smo zaužili nekaj kruha in vina in kmalu je v dvorani postalo živahno.

2 Naša Jara, ki je skoraj ni bilo mogoče odvrniti od Mene, se je trenutno pogovarjala z Mojo materjo Marijo in Rafaelom. Rafaela je spraševala o marsičem, kar je videla in slišala v sanjah, ta pa ji je to prijazno pojasnjeval. Marija se ni mogla načuditi Jarini modrosti in jo je pristrčno ljubkovala. Ebal, ki je sedel ob Moji desnici, pa so zanimala imena nekaterih učencev, ki jih ni poznal, in sem mu jih tudi povedal.

3 Tako smo zelo prijateljsko preživeli slabo uro, nakar so drugi otroci in služabniki že prinesli okusno pripravljen obrok, ki smo ga kmalu začeli uživati.

4 Ko so otroci in Ebalovi služabniki prinesli na mizo vse jedi, so pristopili tudi k Meni in Me primerno pozdravili ter se Mi zahvalili, da sem temu kraju znova izkazal milost in ga osebno obiskal. Nanje sem položil roke in jih okrepil, in za to so se Mi znova zahvalili, nato pa se vrnili k delu. Morali so namreč postreči še številne tuje goste, ki so se tam zadrževali zaradi svojega zdravja. Kajti od Mojega prvega obiska v tem kraju se je prej zelo nezdravi Genezaret spremenil v zdravilni kraj, še zlasti je to veljalo za travnik, ki sem ga nekoč blagoslovil.

5 Ko smo tako v dobri uri končali s kosilom, Me je Ebal vprašal, kaj bom počel popoldne.

6 Jaz sem odgovoril: »Prijatelj, kmalu se nam obeta kar zahtevno delo in imeli bomo veliko opraviti pozno v noč. Ti sam Me zaradi opravljenega dela ne boš mogel dovolj prehvaliti. Toda zdaj še malo počivajmo v tej jedilnici, kajti tokrat nam ne bo treba iskati dela, ki čaka na nas – kar samo nas bo poiskalo!«

7 Še pol ure smo počivali za mizo in učenci so se med seboj spraševali, kakšno bo delo, ki ga je Gospod sam označil kot »zahtevno delo pozno v noč«. Nekateri so menili, da se bodo verjetno spet pojavile težave s farizeji, ali pa morda Nanj že spet prežijo kakšni na novo

odposlani herodijanci ali pa ti prežijo na učence Janeza Krstnika, saj so bili tudi ti pohotnemu lisjaku Herodu trn v peti.

8 Ko so se učenci še kar pogovarjali med seboj o tem, kakšno naj bi bilo omenjeno zahtevno delo, je v dvorano naglo vstopil služabnik, ki je bil videti v hudi zadregi.

9 **Ebal** je takoj opazil zadrego na obrazu dobro znanega služabnika, zato je hitro vstal, stopil k njemu in vprašal: »Benjamin, stari, zvesti služabnik, kakšne slabe novice mi prinašaš, saj iz tvojih nemirnih oči ne razberem nič dobrega!«

10 **Služabnik** je rekel: »Ebal, gospodar moj, kar me vznemirja samo po sebi ne bi bilo nič posebno slabega, toda prav prijetna ta zadeva ne bo niti zate niti za navzoče goste. Saj poznaš novega rimskega stotnika glavarja, ki so ga šele pred nekaj tedni premestili sem, menda iz okolice Betlehema. Ta je tu tako rekoč nova metla, in da bi si povečal ugled, želi pometati, kar se da čisto. Njegovi vsevidni pozivedovalci in vohunski stražarji so mu poročali o prihodu te visoke družbe in meni², da bi se mu bilo moralo že takoj ob njenem prihodu sporočiti, kdo vse je prišel sem, od kod, zakaj in kam se namerava odpraviti, in naj bi se še vsak zase ali eden za vse tudi izkazal z listinami.

11 Zaradi velikega in splošnega veselja ob prihodu zdravilca, ki smo ga vsi že dolgo željno pričakovali, prihoda nismo prijavi, zato je ošabni Rimljan ponorel. Zunaj čaka nate in želi govoriti s teboj.«

12 Ko je **Ebal** slišal besede starega služabnika Benjamina, se je vidno vznejevoljil in rekel: »Prav nenavadno je, da na tem svetu celo za najbolj poštene in Bogu najbolj predane ljudi, v življenju, ki je že samo po sebi polno različnih skrbi, ni mirnega dneva, da jim ga ne bi zagrenil zli posvetni demon.«

13 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, kar opusti jezo! Če Bog tega sveta ne bi določil za kraj življenjske preizkušnje, v katerem se mora vsak človek uriti v vsej potrpežljivosti, blagosti, ponižnosti in ljubezni, dokler ne doseže svojega popolnega duhovnega vnovičnega rojstva po poti skrajnega samozatajevanja, potem Jaz ne bi prišel k vam, da bi vam bil v vsem najboljši in življenjsko pravi zgled. Če naj bi ljudje te zemlje za večno postali Božji otroci, tako kot ti je tukaj lahko zgled za to Rafael, ki ga dobro poznaš, morajo v tem kratkem preskusnem življenju potrpežljivo in vdano v voljo nadvse modrega Očeta sprejeti tudi

² in meni – dopolnilo založbe Lorber Verlag

sredstva, ki jih je Bog določil za dosego tega najvišjega življenjskega cilja.

14 Le pojdi ven in se pomeni z rimskim glavarjem in tako boš prvi, ki se bo seznanil z zahtevnim delom, ki nas čaka danes in bo trajalo pozno v noč.«

15 **Ebal** je odgovoril: »V Tvojem imenu, o Gospod in Mojster; takoj bom ugotovil, kaj bo iz tega!«

16 Naglo je odšel ven h glavarju, ki ga je z več svojimi podložniki po rimsko skrajno nestrpno pričakoval.

7. Rimski glavar in njegovi vojaki zmotijo obed

1 Ko je Ebal stal pred glavarjem, mu je ta z očmi, ki so kar žarele od jeze, gospodovalno rekel (**glavar**): »Ali tako upoštevate moje ukaze, mar še ne veš, kakšne posledice ima nespoštovanje rimskih zakonov? Zakaj mi tokrat nisi takoj sporočil, da je sem prišlo precej tujcev, da bi se bil lahko s temi svojimi služabniki prepričal, ali prišleki lahko tukaj ostanejo nekaj časa ali ne?«

2 **Ebal** je odgovoril: »Strogi gospod in ukazovalec, odkar tukaj, z za nas prebivalce tega kraja nenavadno strogostjo izvajaš svoje ukaze, še nikoli nisem bil grajan zaradi neupoštevanja tvoje volje. In tudi tokrat se nisem zanalašč pregrešil zoper tvoj ukaz – naj nemudoma prijavimo prihod vseh tujcev –, ki nas čedalje bolj bremeni. Ob največjem veselju nad prihodom svojih že dolgo znanih in častitljivih najboljših prijateljev sem pozabil izpolniti svojo dolžnost, in tega se zdaj dobro zavedam. Verjamem, da mi boš prisluhnil, če te prosim, da mi samo tokrat to milostno spregledaš.«

3 **Glavar** je rekel: »Ukaz ne pozna spregleda! Prekršil si mojo zapoved, ali iz pozabljivosti ali zato, ker bi ji nasprotoval – to pa je zame isto – zato boš tudi strogo kaznovan. Upošteval bom, da si prvi in ugledni meščan tega mesta, zato te ne bom kaznoval telesno, temveč ti bom naložil visoko denarno kazen. In če moje upravičene zahteve ne boš izpolnil, bom vzel tvoje otroke za talce, in jih ne boš videl toliko časa, dokler mi ne boš zahtevane vsote plačal do zadnjega beliča. Kazen pa znaša tisoč funtov zlata in deset tisoč funtov srebra, plačati pa jo moraš v naslednjih treh urah. Zdaj veš, kaj ti je storiti in s teboj sem opravil. Uradno se bom lotil še tvojih prispelih prijateljev in zato me takoj odpelji v novo dvorano.«

4 Ebal je bil potrtn nad brezobzirno in skrajno neprimerno denarno kaznijo, ki je nikakor ne bi mogel poravnati. Vendar je pri tem živo zaupal Vame, prepričan, da mu bom pomagal. V takšnem zaupanju je glavarja in njegove mračne pomočnike tudi takoj pripeljal v našo dvorano, ki jo je glavar s svojimi vojaki zasedel tudi od zunaj.

5 Dobro razpoloženi smo sedeli za mizo, ko je v dvorano osorno in prevzetno vstopil skrajno besen **Rimljan** in takoj zavpil na nas: »Je tu vsak sam zase ali pa imate vodjo, kot je to pogosto pri popotnikih?«

6 **Jaz** sem rekel: »Za vse sem Jaz pravi in edini Gospod! Kaj še hočeš od nas ob svoji nečloveški denarni kazni, ki si jo naložil našemu poštenemu prijatelju Ebalu in ni utemeljena po nobenem rimskem zakonu? Ali nameravaš tudi nas tako kaznovati?«

7 **Glavar** je odgovoril: »Ti, katerih vodja si, ne bodo kaznovani; ti pa, za katerega se zdi, da me premalo spoštuješ, ker tako slabo sodiš o moji odmeri kazni, mi boš v treh urah položil enako vsoto, za katero meniš, da je kot kazen za tvojega prijatelja Ebala nečloveška in ni po rimskem zakonu. Vam judom bom že nazorno pokazal, kako utemeljeni so rimski zakoni! Povedal sem svoje, zdaj veste, kaj vam je storiti.«

8 **Jaz** sem rekel: »Kaj se bo zgodilo, če tvojo nepravilno zahtevo, prvič, ne moremo izpolniti, in drugič, je tudi ne nameravamo izpolniti. Kje pa je zapisano, da ima rimski glavar brezpogojno pravico v prijateljski deželi izsiljevati tako kakor v sovražnih deželah?«

9 Pokaži Mi pooblastilo od samega cesarja ali od njegovega vrhovnega namestnika Cirenija! Če takšnega pooblastila nimaš, potem boš imel opraviti s Tistim, ki pred tvojimi očmi v Sebi skriva najvišje pooblastilo. Če ga ne bi imel, s teboj tudi ne bi tako govoril.

10 Zdaj sicer nastopaš kot ponosen in trd poveljnik, ki ga skoraj ni mogoče prenašati, vendar so nad teboj še drugi, pri katerih bi ti, ki jih tako nečloveško zatiraš, našli več pravičnosti kakor pri tebi. Pokaži Mi svoja navodila ali od cesarja osebno ali od vrhovnega namestnika, sicer ti bom Jaz pokazal Svoje pooblastilo!«

11 Moje resne besede so glavarja osupile, in ko je nekaj časa premišljal, je rekel (**glavar**): »Pisnega pooblastila nimam, ker ga na mojem položaju noben rimski glavar niti ne potrebuje; vsak pa je prisegel zvestobo cesarju in da bo delal samo v dobro Rima. Če pri svojem ravnanju upoštevam to dvoje, me zaradi moje strogosti ne more nihče poklicati na odgovornost. Kje pa imaš *ti* svoje najvišje pooblastilo?«

12 **Jaz** sem rekel: »Ne zahtevaj, da ga spoznaš pred časom!«

13 **Glavar** je odgovoril: »Ali torej misliš, da je Rimljan strahopeten zajec, ki takoj zbeži pred zvito judovsko lisico? O ne, Rimljan je kakor lev, ki vse živali napade brez obotavljanja in strahu!«

14 Nato je namignil enemu svojih služabnikov in ta je odprl vrata, skozi katera je takoj vdrlo približno trideset do zob oboroženih vojakov.

15 Ko so se razvrstili okoli naše mize, je **glavar** zelo gospodovalno dejal: »Glej, ti najvišje pooblaščen jud, to je moje učinkovito pooblastilo, ki vas bo tako dolgo držalo ujete, dokler ne izpolnite mojih zahtev. Ali ti je takšno pooblastilo znano?«

16 **Jaz** sem rekel: »Da, ponosen in doslej še zelo slep Rimljan s svojimi pomočniki in vojaki vred, to tvoje pooblastilo mi je znano že zelo dolgo; toda tokrat ti ne bo koristilo! Ker si Mi zdaj pokazal vso ostrino svojih zob, ti bom tudi Jaz pokazal Svoje pooblastilo – vendar le sončni prahec pooblastila, in iz pokazanega ti bo takoj jasno, da nisi ti Moj gospodar, temveč da sem in bom vendarle samo Jaz *tvoj* Gospodar!

17 Glej, ta dvorana je visoka in široka, do stropa komaj seže sedem mož, dolga je približno dvajset dolžin moža in približno dvanajst dolžin široka. Na podlagi Svojega notranjega vsemogočnega pooblastila zdaj hočem, da z vso oborožitvijo vred zalebdite na polovici višine te sobe, potem pa bomo videli, kaj vam bo koristilo vaše po levje ostro pooblastilo; in dokler ne boš odstopil od svoje nepravične zahteve do Ebala in Mene, se tvoja noga ne bo dotaknila tal. Naj se zgodi, kakor sem rekel!«

8. Gospodov čudež strezni Rimljane

1 Ko sem to izgovoril, so že vsi zalebdeli v zraku, na višini, ki jim je bila določena. Ker so izgubili trdno oporo in tako tudi ravnotežje, je kmalu zaradi upiranja večina obvisela v zraku z glavami navzdol, in veter, ki je vel skozi okno dvorane, jih je kot v vrtincu gnal od enega zidu do drugega, nihče ni mogel nikomur niti malo pomagati. Nekateri so sicer skušali vreči orožje v nas, toda tudi to je obviselo v zraku.

2 Ko je tako glavar s pomočniki skoraj pol ure preživel v tem zanj nezaslišanem položaju, sem ga vprašal (**Jaz**): »Kaj pa zdaj meniš o Mojem pooblastilu? Ali se ti ne zdi, da je judovski lev močnejši od

tvojega ostrega rimskega pooblastila, ki si ga opisal kot leva, ki lovi vse živali, pred zvito judovsko lisico pa ne pobegne kakor zajec?«

3 **Glavar** Mi je zakričal iz zraka: »Prosim te, poglavar vseh magov, polbog ali celo bog, reši nas iz tega skrajno neznosnega položaja in preklical bom izrečeno kazen, saj še več kot razločno vidim, da se vsa moč celo največjega cesarstva na zemlji ne more meriti s teboj! Reši me iz tega skrajno bridkega položaja, in ne samo, da bom preklical vama naloženo kazen, tudi v prihodnje se ne bom niti najmanj brigal za vas in o vsej zadevi bom molčal kot egipčanska piramida! V tem mestu lahko ostanete, dokler boste hoteli, nikogar od vas ne bom silil, naj ga zapusti!«

4 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj, vidim v tvoje srce in opažam, da s svojimi obljubami ne misliš povsem resno, toda ker Svojo moč gotovo bolje poznam kakor ti tvojo, bom uslišal tvojo prošnjo in naj ti bodo zemeljska tla spet trdna opora!«

5 Ko sem to izgovoril, so se vsi vzravnali in se nato zložno spustili na prstena tla v dvorani.

6 Ko so spet stali trdno na nogah, je glavar takoj odslovil vojake in stražo pred dvorano ter ukazal, naj odidejo v kočje in utrjene postojanke, in to se je tudi takoj zgodilo. On pa je z dvema najvišjima podpoveljnikoma ostal pri nas v dvorani, sedli so za manjšo stransko mizo, naročil je kruha in vina in nato rekel Ebalu (**glavar**): »Ti in vsemogočnej bi lahko dobila milejšo, bolj človeško kazen, če bi me že pred hišo seznanil z močjo tega skrajno nenavadnega človeka. Kdo je slutil, da je med temi tvojimi, baje starimi prijatelji, tudi vsemogočen mag, podoben bogovom!

7 Če se kaj takega zgodi sredi najhujšega boja, je to za nas, Rimljanec, sporočilo bogov, in boj se takoj ustavi.

8 V ozračju sobe sem preстал veliko strahu, zato sem tudi zelo oslabel in bi se rad spet okrepil. Poleg tega bi se s čudežnikom tudi rad resno поблиže spoznal, ne da bi komur koli kaj škodil, če me bo le imel za vrednega tega, saj mu nikoli več ne bom z grožnjo zastavil poti. Zato naroči, naj meni in obema služabnikoma prinesejo najboljše vino in nekaj kruha in soli.«

9 Ebal je to takoj izpolnil in trojica je bila nemudoma kar najbolje oskrbljena s hrano in pijačo. Ko so se ob vinu nekoliko znebili strahu in groze pred Menoj, so začeli tudi glasneje in pogumneje govoriti. Glavar je večkrat nameraval vstati in se podati k Meni, da bi govoril z Menoj, toda služabnika sta mu to odsvetovala, češ, da se s takšnimi

magi ni pametno spuščati v pogovor, dokler sami za to niso pripravljene. Tako je glavar še naprej sedel in naročil še več vina.

9. O vstajenju mesa

1 Ob tem dogajanju se je dan že nagibal h koncu, in ker smo za mizo v koristnih pogovorih preživeli že kar precej časa, so Me učenci vprašali, ali ne bi bilo dobro, da bi za krajši čas odšli na prosto.

2 **Jaz** sem rekel: »Danes je delo pomembnejše kakor sprehod na prostem, ki tukaj v Genezaretu niti ne ponuja veliko navdihujočega. Sicer pa nas najzahtevnejše delo šele čaka. Kdor od vas želi ven, lahko gre, toda Jaz bom ostal tukaj.«

3 Ko sem se tako izrekel, so **učenci** rekli: »Gospod, kjer si Ti, smo tudi mi! Kajti samo ob Tebi je ves čas vse dobro, brez Tebe pa vsepovsod sodba, propad in toga smrt.«

4 **Jaz** sem rekel: »Torej bodite tam, kjer je Božje kraljestvo in njegovo večno duhovno življenje, kajti Jaz sem resnica, Božje kraljestvo, vstajenje in večno življenje. Kdor veruje Vame, bo prejel večno življenje, ker ga bom obudil na poslednji dan. Kdor ostane v Meni v veri in ljubezni, v tem sem tudi Jaz; tisti, v katerem sem, pa že ima v sebi večno življenje in nikoli ne bo ne videl, ne čutil in ne okusil smrti. Torej ostanite v Meni po svoji ljubezni.«

5 **Ebal** Me je vprašal: »Gospod in Mojster, judje večinoma verjamejo tudi v vstajenje mesa, kar vidimo po dolini Jozafat³. Zadeva pa se mi zdi le malce nenavadna. Kajti prvič, v tisti dolini jih bo le skrajno malo pokopanih, in drugič, kaj se bo na skrivnostni poslednji dan zgodilo s telesi ljudi, ki za dolino Jozafat niti slišali niso, in bodo umrli nekje drugje, bili ali sežgani ali pa morda tako kakor mi, judje, zagrebene v tla? In nazadnje, tretjič: Kaj se bo na poslednji dan zgodilo s tistimi, ki jih bo pogoltnilo morje in drugo vodovje in jih bodo pogosto po kosih požrle še divje živali? Kdaj pa bo po našem štetju časa napočil ta poslednji dan, ki ga farizeji pogosto opisujejo kot nadvse grozljivega?

6 Gospod in Mojster, vidiš, te stvari ne more razvozlati še tako čist človeški razum. Le najbolj mračno praznoverje zaostalih in omejenih judov in tudi poganov, podobnih njim, ki ne razmišljajo in ne preverjajo, lahko ponuja takšne nesmisle. Mislec pa nesmisli samo škodijo

³ Po *Svetem pismu* – kraj, kjer bo Kristus sodil ljudem, op. prev.

in mu hromijo vero v čisto božansko razodetje, v neumrljivost duše po telesni smrti in prav tako v vstajenje mesa na poslednji dan. Kaj naj si mislimo o tem?«

7 **Jaz** sem rekel: »Tistega, kar vas učijo farizeji gotovo ne. Kajti telo, ki duši le za kratek čas rabi kot orodje za delovanje navzven, ne bo kot takšno obujeno niti v dolini Jozafat niti kjer koli drugje na tej zemlji, da bi se na določen poslednji dan združilo z dušo.

8 Resnica o vstajenju mesa pa je ta: Pod 'mesom' je treba razumeti vse, kar je duša s pomočjo telesa počela.

9 Dolina Jozafat je stanje notranjega miru duše, ko je njeno ravnanje pravično. V tem miru, ki ga ne zmotijo ne ljubezen do sveta ne svetno poželenje in strast, in ga je mogoče primerjati z mirno gladino vode, v kateri lahko zagledaš neskaljene odslikave daljne in bližnje okolice, se že kaže začetek poslednjega dne duše, njenega prebujenja po Mojem duhu v njej in hkrati tudi njenega vstajenja v večno življenje.

10 V tem stanju duša že zagleda dobre sadove svojih dejanj in se jih začne čedalje bolj veseliti; to uzrtje pomeni pravo vstajenje mesa.

11 Rečeno je: umrljivo in minljivo telo bo posejano v zemljo in spet bo vstalo kot neumrljivo in neminljivo. Če s tem misliš svoje materialno telo, potem si seveda v veliki zmoti; če pa s tem razumeš dobra dejanja, ki jih je opravila duša in so njeno pravo telo, pa prispeš do resnice. Kajti glej, vsako dobro delo, ki ga je neka duša s svojim telesom na tej zemlji storila bližnjemu, je tako kot vse na tej zemlji minljivo in ga je konec že po dejanju. Če lačnega nahraniš, žejnega napojiš, golega oblečeš in ujetnika rešiš, to plemenito dejanje ne traja večno, temveč le kratek čas, kolikor pač traja dejanje samo. Nato dejanje pogosto pozabiš, pozabi pa ga tudi tisti, ki si mu ga storil, in tako dejanje konča v grobu in je kot smrtno in minljivo posejano v tla pozabe. Toda na tebi opisani pravi poslednji dan duše pa se bo to dejanje po Mojem duhu v duši obudilo kot večno, toda ne več kot minljivo zemeljsko dejanje, temveč kot večno trajajoči sad.

12 Kakšen pa bo videti? Glej, v onstranstvu bo za zmeraj postal najbolj veličastna, z vsem najboljšim in najbogatejšim preskrbljena pokrajina duše, v kateri se bo duša skrajno blažena vzpenjala od ene popolnosti k drugi.

13 Kakršna bodo dela neke duše tukaj, takšna bo iz njih v onstranstvu pokrajina, v kateri bo duša prebivala. In glej, v tem je resnično vstajenje mesa! To veruj in tega se drži, kajti tako je in nič drugače!«

14 **Ebal** je rekel: »Da, to pa je neskončno daleč od tistega, kar slepi farizeji pleteničijo slepemu ljudstvu, in s čimer se strinja tudi čista človeška pamet, v kateri zasveti nova, velika luč. Torej se v onstranstvu od mesa, ki je tukaj služilo duši, z dušo ne bo združilo in vstalo v večno življenje niti toliko, kot je sončni prahec?«

15 **Jaz** sem rekel: »Kot sestavni del duše, ki iz Mojega duha živi večno, vsekakor ne, ker bo duša sama po svoji notranjosti postala čisti duh. Kar pa zadeva obris njene zunanje oblike in še zlasti njene oblačila, se bodo z njo v duhovni čistosti združili dušnoeterski deli tega tuzemskega telesa, toda iz grobega telesa z organi se ne bo z njo združil niti atom. Kajti za to telo velja enako kot za vso drugo zemeljsko materijo, ki se čedalje bolj razkraja v boljše naravne duhove; prvotno je bila namreč zgrajena iz veliko manj čistih naravnih duhov, ki so bili na najnižji stopnji sodbe.

16 Naravni duhovi, ki že zapuščajo grobo materijo, lahko sčasoma postanejo tudi človeške duše, toda bolj natančno boš to spoznal šele tedaj, ko se bo tvoja duša znašla v omenjeni dolini Jozafat. Zato zdaj nič več o tem!

17 Glavar in njegova služabnika so tvoja vprašanja in Moje odgovore nanje zelo pozorno poslušali, vendar niso ničesar razumeli, zato nas bodo kmalu obremenili s svojo grško modrostjo – in tako z vso potrpežljivostjo v miru pričakajmo njihov napad na nas.«

10. Glavarjeva filozofska vprašanja

1 Ko sem to povedal Ebalu, je glavar že vstal in se Mi začel približevati s prijaznim izrazom na obrazu. Ko je prišel do Mene, je rekel (**glavar**): »Veliki in mogočni mojster skrivne umetnosti in znanja, s katerima si si povsem podredil skrivne naravne sile, zelo pozorno sem poslušal vaše pogovore in iz njih razbral, da vsi pripadate kultu judovskega boga. Ta kult vsebuje veliko dobrega, vendar tudi veliko slabega, iz slabega pa so se potem po vaših duhovnikih postopno razvile še hujše zlorabe kot pri nas, poganih, kot nas imenujejo vaši pravoverneži.

2 Toda naj bo, kakor hoče, zdi se, da si ti, mogočni mojster, veliko bolj vpeljan v vaš božji nauk kakor sicer prav modri Ebal. Toda ne razumem, kaj hočeš povedati s tem, ko praviš, da si *ti* temeljno načelo vsega bivanja, življenja in nadaljnjega obstoja? Ti naj bi bil resnica in

večno življenje; kdor veruje vate in te ljubi, ne bo nikoli ne videl, ne čutil in ne okusil smrti. Ti naj bi bil tudi tisti, ki boš obudil duše k večnemu življenju na poslednji dan, in še več temu podobnega.

3 Ali se samo tako modro izražaš, ali pa si ti sam tisti določni, skrivnostni Jaz, ki se nam, ljudem, predstavlja kot temelj vsega bivanja, življenja in obstoja? Glede stare grške modrosti nisem laik, zato z menoj lahko govoriš tudi iz svoje modrosti, ki bi jo želel podrobneje spoznati.«

4 **Jaz** sem odgovoril: »S svojima podrejenima sedi za to mizo, pa bomo videli, koliko daleč vas lahko pripeljemo!«

5 Glavar je podrejena takoj poklical za našo mizo.

6 In ko so vsi trije sedeli za našo mizo, sem rekel glavarju (**Jaz**): »Kar odkrito povej, kaj bi želel izvedeti od Mene. Toda o tem, kar sem prej govoril s prijateljem Ebalom ne govori, kajti tega tvoj razum ne bi dojel.«

7 Ko je **glavar** to slišal, se je znašel v zadregi in ni vedel, kaj naj bi Me vprašal. Ko je nekaj časa premišljeval, je rekel: »Najmogočnejši mojster, v kateri, meni gotovo neznani šoli, si se izobraževal?«

8 **Jaz** sem rekel: »V Svoji lastni, in to že od vekomaj. Še preden je sploh kaj obstajalo v vsem neskončnem prostoru, sem že bil tu po Svojem najbolj notranjem duhu in napolnjeval vso večno neskončnost!«

9 Ko je **glavar** to slišal, Me je presenečeno pogledal in rekel: »Ali je torej tvoje notranje večje od tvoje zunanosti? Glej, govoriš zmedeno! Kako naj to razumemo? Kaj si hotel povedati s tem?«

10 **Jaz** sem rekel: »Resnico! Ker pa v tebi doslej še ni resnice, pa tudi te prve resnice ne moreš razumeti. Prisluhni torej, razložil ti bom podrobneje!

11 Glej, na začetku vseh začetkov in pred obstojem vsega obstoja je bila Beseda. Ta Beseda je bila pri Bogu, kajti Bog sam je bil Beseda, in vse, kar obstaja in napolnjuje neskončni prostor, o čemer so govorili že vaši modreci, je bilo ustvarjeno z Besedo, ničesar ni brez Nje.

12 Večna Beseda je zdaj iz Sebe meso postala, in kot človek prišla k Svojim ljudem na ta svet, in Njeni je ne prepoznajo! In tudi ti si človek, in večne Besede v Meni ne prepoznaš, ker imaš slepo srce. Ali nisi bral judovskih prerokov?«

13 **Glavar** je rekel: »Seveda sem jih bral kot tudi številne druge, toda kdo jih lahko razume? Še vaši duhovniki jih ne razumejo, kako naj bi jih razumel jaz kot Rimljan? Pišejo prav tako nerazumljivo, kakor si zdaj ti govoril o sebi.

14 Že vidim, da si s teboj ne bom nikoli prišel na čisto, zato, če ti je prav, se raje pogovarjajmo o čem drugem. Povej mi, nenavadno mogočen mojster, v kateri deželi si bil rojen, h kateremu ljudstvu telesno sodiš?«

15 **Jaz** sem odgovoril: »Glej, ob Meni sedi ženska, ki je rodila Moje telo, o tem govori z njo!«

16 Nato se je glavar obrnil na Marijo, in ta mu je na las podrobno povedala vse o Mojem spočetju in življenju do dvanajstega leta, in kaj vse čudovitega je neprenehoma doživljala z Menoj.

17 To pripovedovanje je trojico Rimljanov zelo osupilo in niso vedeli, kaj naj si mislijo o Meni. Kajti v svoje bogove že dolgo niso verjeli, v judovskega Boga pa še manj. Živeli so po Epikurju in obstoj nekega božanskega bitja je bil zanje nekaj nemogočega. Zdaj pa so v Meni odkrili božanske lastnosti in niso vedeli, kako bi se lahko te, glede na njihove nazore, združevale s časovno omejenim, živim človekom.

18 Zato Me je **glavar** vprašal: »Veliki Gospod in Mojster! Povej mi, ali boš tudi ti telesno umrl ali pa boš večno živel naprej?«

19 **Jaz** sem odgovoril: »Samo še malo časa – potem pa se bom, takšen kot sem zdaj, znova vrnil tja, od koder sem prišel, in Moji bodo večno z Menoj!«

20 **Glavar** je rekel: »Kdo pa so tisti, ki jih imenuješ tvoje, in kje je kraj, kamor se boš kmalu vrnil?«

21 **Jaz** sem odgovoril: »Moji so tisti, ki verujejo Vame, Me ljubijo in izpolnjujejo Moje zapovedi. Kraj pa ni nekaj takega, kot so kraji na tej zemlji, temveč je to Božje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam med ljudmi in v njihovih srcih.

22 V to kraljestvo pravega, večnega življenja pa se ne pride po široki vojaški cesti tega sveta, temveč samo po zelo ozki stezi, ki se imenuje ponižnost, potrpljenje, samopremagovanje ob vseh skušnjavah, ki jih premore ta svet, ter polna vdanost v voljo enega, edino pravega Boga.«

23 **Glavar** je rekel: »Kje pa naj človek izve, kaj Bog hoče, in katere so te zapovedi, ki naj bi jih Tvoji izpolnjevali?«

24 **Jaz** sem rekel: »Moja volja je Božja volja, Moje zapovedi so Božje zapovedi. Kdor izpolnjuje Mojo voljo in Moje zapovedi, ta po pravi poti potuje v Božje kraljestvo. Tudi ti delaj tako, pa boš že na pravi poti v Božje kraljestvo!«

25 Glavar je vstal in se odpravil k nekemu Mojemu učencu ter ga vprašal, kaj meni o Meni.

26 **Ta** pa mu je rekel: »Vsi Ga imamo za to, kar ti je sam povedal. On je Gospod in mi smo Njegovi učenci. V njem prebiva Božja popolnost, razen Njega ni drugega Boga!«

27 Po teh besedah je glavar odšel od učenca in se spet vrnil k Meni.

11. Glavarjevi pomisleki o Gospodovi božanskosti

1 Glavar je spet sedel na svoj stol in svoja podrejena v rimskem jeziku vprašal, kaj si po vsem, kar sta slišala, mislita o Meni.

2 **Eden** je rekel: » O tem težko sodiva! Že zgoraj v zraku smo izkusili posebno moč njegove volje, drugega dokaza pa ne potrebujemo za to, da mora v tem človeku prebivati božanska moč, sicer nas ne bi mogel brez kakršnih koli vidnih pripomočkov dvigniti v zrak in nas obdržati v njem. Odvadili smo se že verjeti v neko vsemogočno božje bitje, saj se je zadeva z našimi bogovi vsakemu trezno razmišljajočemu človeškemu razumu in čutu izkazala za nesmiselno. Tukaj pa smo nenadoma naleteli na resničnega boga v človeški podobi, in zdaj ne vemo, kaj naj si mislimo o njem. Mislim: tega ni mogoče dojeti kar takoj.

3 O tem človeku smo veliko slišali že v Betlehemu in tudi v okolici Jeruzalema, mislili smo si, da mora biti ali bog ali pa izjemno mogočen mag, kakršni so tisti iz esenske šole. Toda to, kar smo tukaj sami doživeli, presega naše prejšnje domneve. Tu se neha vsaka magija, in jo nezadržno zamenja vidna Božja moč in vsemogočnost.

4 K temu je prvič, pripomogla podrobna pripoved njegove matere o njegovem telesnem vstopu na ta svet in njegovem življenju, in da se nikoli ni izobraževal v nobeni šoli, saj je na ta svet že prišel opremljen z najvišjo modrostjo, in drugič, na podlagi tistega, kar je zdaj sam izjavil o sebi, ne morem drugače, kot da ga resno imam za to, za kar se je nam, Rimljanom – čeprav nerazumljivo –, predstavil, in tudi na podlagi tistega, kar je človek, s katerim si se ti prej pogovarjal, izjavil o njem. Tako menim in prepričan sem, da se ne motim.«

5 **Glavar** je rekel: »V marsičem ti dam prav, toda nekatere pomembne pomisleke pa kljub temu še imam. Če mi jih bo ta človek odpravil, potem bom tudi jaz tvojega mnenja in bom pri tem ostal.«

6 Nato se je **glavar** spet obrnil Name in rekel: »Veliki Gospod in Mojster, skoraj se že nagibam k temu, da bi Te imel za to, za kar Te imajo tudi vsi Tvoji, toda kljub temu imam še pomembne pomisleke. Če bi bili odpravljeni, bi pridobil tudi mene.

7 Moji pomisleki pa so naslednji: Ali v Tebi res prebiva polnost edino pravega Boga? Če je to res – zakaj si pustil nešteto ljudi tako dolgo čakati Nase?

8 Praviš, da bodo le Tvoji, ki verujejo Vate, Te ljubijo in izpolnjujejo Tvoje zapovedi, prejeli večno življenje v Tvojem Božjem kraljestvu. Če je tako, in če je bilo po moči Tvoje večne Besede ustvarjeno vse to, kar je tu, in gotovo tudi ljudje, ki so kdaj koli živeli in Te žal niso spoznali – in to ne po svoji krivdi –, kaj bo torej s tistimi, ki te nikoli niso mogli spoznati? Kako bo z njihovim večnim življenjem duše v Tvojem Božjem kraljestvu? Niso mogli verovati Vate, Te ljubiti in se držati Tvojih zapovedi, saj o Tebi niso mogli izvedeti ničesar.

9 Glej, to so moji dobro utemeljeni pomisleki. Če mi jih odpraviš, bom tudi jaz trdno veroval Vate, Te ljubil bolj kot kateri izmed Tvojih, in izpolnjeval Tvoje zapovedi. Kajti sem pristen Rimljan in ne Grk, ki ne pozna zvestobe. Sem pa tudi človek, ki ničesar ne sprejme zlahka in verjame le v to, kar se mu kot diamantno trdna resnica dokaže z neovrgljivimi dokazi. Odpravi mi torej dvome!«

12. Gospod se neprenehoma trudi za ljudi

1 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, z branjem grške posvetne modrosti si marsikaj pridobil, toda nikoli nisi razumel knjig starih Egipčanov, iz Mojzesovih judovskih zapisov pa si prebral le drobce in tudi teh nisi razumel.

2 Glej, Tisti, ki zdaj v Meni govori s teboj, je že govoril s prvim človeškim parom te zemlje, in mu dal povsem iste zapovedi, ki jih Jaz zdaj spet dajem vam, ljudem, ki ste povsem pozabili na enega, edino pravega Boga in Gospoda. Toda ljudje, obdarjeni s svobodno voljo, so se dali še prelahko in prehitro premamiti svetu in njegovemu zapepljivemu duhu, opustili so Boga in stregli svojim skominam. Tako so si zatemnili dušo in zaprli srce.

3 Ves čas sem pošiljal sle iz nebes, da bi poučevali zaslepljene ljudi; le maloštevilni so jih cenili, večina zanje ni hotela ne vedeti ne slišati.

4 Od časa do časa sem s Svojim duhom prebudil može in mladeniče, ki so poučevali ljudstvo in se na vso moč trudili pripeljati ga nazaj k stari resnici. Le maloštevilni ljudje so jim prisluhnili, še manj ljudi se je spreobrnilo; večina pa je te prebujene preganjala, mučila in celo pokončala.

5 Prehudo izrojenega ljudstva tudi nisem pozabil obiskati z velikimi in majhnimi kaznimi in sodbami, vendar so te izboljšale le malo ljudi in še to le za kratek čas; še prehitro je Moje mesto spet zasedel zli posvetni duh.

6 Ko je nekoč Mojzes izraelskemu ljudstvu na Sinaju v puščavi med bliskanjem, grmenjem in ognjem znova dal Moje zapovedi, je ljudstvo sprva iz groze in med drgetanjem prisluhnilo Mojim zelo dobro slišnim besedam. Ko pa je oznanilo trajalo dlje časa, se je ljudstvo nanj ali navadilo in mu zanj več ni bilo toliko mar, ali pa mu je dlje trajajoče poučevanje postalo celo odveč in Me je prosilo, naj zanj kar Mojzesu razodenem Svojo voljo, ki jim jo bo Mojzes potem razkril in jo bodo upoštevali; ljudstvo pa bi se medtem oddaljilo od Sinajske gore, saj naj bi mu bilo tam pregrozno, in v dolini, daleč od omenjene gore, bi si potem postavilo domove.

7 Po dolgem moledovanju je bilo ljudstvu ugodeno, toda ni trajalo dolgo, ko je že začelo pozabljati Name in na veličastne prizore na Sinajski gori, in si iz številnega, iz Egipta prinesenega zlata, vlilo zlato tele, plesalo okoli njega in ga po božje častilo.

8 To sem Mojzesu pokazal, ga odposlal k ljudstvu, ki ni več mislilo Name, in ljudstvo dopustil silovito kaznovati tako, kot je to pozneje Mojzes natančno opisal.

9 Nato se je to sicer vrnilo k Meni, toda med ljudstvom jih je bilo zmeraj veliko, ki so se dali zapeljati različnim zlim posvetnim skominam, prekršili to in ono Mojo zapoved ter tako grešili zoper Moje odredbe.

10 Mojzes je moral določiti začasne kazni ob kršitvi Mojih zapovedi in odredb, da bi ljudstvo tako obrzdal.

11 Ko je bilo pozneje ljudstvo iz puščave odpeljano v obljubljeni deželo in jo je prejelo v posest iz Moje roke, so ga precej časa vodili modri sodniki, ki so bili v nenehnem stiku z Menoj, tako da je bilo ljudstvo pravzaprav pod Mojim vodstvom. Postalo je veliko in mogočno in njegova blaginja je bila večja od blaginje katerega koli drugega ljudstva na zemlji.

12 Potem pa je postalo objestno in se začelo ozirati po blišču drugih ljudstev, ki jim je tiransko vladal posvetni kralj. Nečimrni posvetni blišč je ljudstvo zaslepil, tudi samo je želelo bleščati, zato je postalo nezadovoljno z Mojo vladavino in od sodnika Samuela, izpolnjenega z Mojim duhom, zahtevalo posvetnega kralja. In tako zagrešilo največjega in najhujšega vseh grehov.

13 Začelo se je pogrezati čedalje globlje, čeprav nisem odlašal in sem ljudstvo po prebujenih in z Mojim duhom izpolnjenih prerokih neprenehoma opominjal k poboljšanju in pokori ter seznanjal s posledicami njegove zakrknjenosti; in tako sem se s tem ljudstvom ukvarjal vseskozi, zdaj pa sem prišel kar sam, odet v meso.

14 Poglej pa zdaj to množico judov, nadvse Me sovraži, preganja, Me skuša ujeti in pokončati to Moje telo, namesto da bi Me sprejela in verovala Vame – saj sem povsod viden kot Tisti, ki zagotovo sem, in se brez vsakega dvoma potrjujem z nikoli slišanimi čudežnimi dejanji in znamenji!

15 Če sem torej neprenehoma v vseh časih in povsod skrbel za duhovno izoblikovanje človeka, kot sem ti to zdaj zelo na kratko orisal, kako Me lahko kot pameten in razumen Rimljan vprašaš, zakaj sem šele zdaj prišel k vam, ljudem, da bi le pri maloštevilnih zasnoval Božje kraljestvo, ki je kraljestvo večnega življenja!?

16 Odpotuj v vse dežele, ki so ti znane, in so njihovi prebivalci po svojem srcu vsaj nekoliko sposobni sprejeti Moj nauk, ter se pozanimaj, ali so celo v tem času res brez védenja o Mojem tukajšnjem bivanju in delovanju.

17 V številnih, tebi še neznanih deželah in kraljestvih, imajo boljši ljudje notranja videnja in slutijo, kaj je tukaj in kaj se dogaja. Samo v najbolj skritih kotičkih zemlje pravi živalski ljudje, ki živijo divje, o Meni ne morejo izvedeti ničesar, ker za to še dolgo ne bodo sposobni; toda sčasoma bo poskrbljeno tudi zanje.

18 Iz tega vidiš, da je bilo vprašanje, ki si Mi ga zastavil, nepotrebno. Če Me želiš še kaj vprašati, pa vprašaj nekaj, kar ti bo bolj koristilo kakor to, kar si Me vprašal zdaj.«

13. Glavar prosi za pojasnilo o bistvu Zemlje

1 Ko je glavar to slišal, se je zelo zamislil, prav tako njegova podrejena, in kar nekaj časa je minilo, preden je za mizo nekdo spregovoril.

Molčal sem tudi Jaz, toda vsi pogledi so bili usmerjeni Vame in čakali so, kaj bom rekel.

2 Nazadnje je močan sunek vetra pretrgal molčanje, in glavar je hlastno vprašal Ebala, kaj naj bi to bilo; zdelo se mu je namreč, da grmi. Tudi njegova sopotnika sta temu pritrdila.

3 **Ebal** je rekel: »Ob morju, še zlasti v tem zalivu ob tem času, takšni pojavi niso redki. Toda ta nenadni sunek vetra, podoben grmenju, pa zaradi najvišje navzočnosti Gospoda nebes in zemlje pomeni nekaj več. Kaj natančno bo še najbolje vedel On, jaz k temu ne morem nič dodati.«

4 Ko je Ebal to povedal glavarju, se je **glavar** spet obrnil Name, toda tokrat poln pristnega rimskega vojaškega poguma, in rekel: »Najvišji Gospod in Mojster, slišal sem, ko si rekel, da v Tebi prebiva najvišji duh edino resničnega Boga! Brez Tvoje volje se ne v nebesih ne na tej zemlji ne more nič zgoditi, nič nastati, nič delovati in obstajati in nič miniti. Če se kar koli zgodi, nastane, deluje in obstaja, Ti v Svojem večnem duhu od vekomaj poznaš vzrok in razlog za to, in vse to uresničuje Tvoj najmodrejši namen. Tako Ti tudi ta sunek vetra gotovo ni nekaj tujega in neznanega. Kako je nastal in s kakšnim namenom?«

5 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, še nekaj časa bo minilo, dokler ne boš spoznal, od kod pride veter, kako nastane in s kakšnim namenom. Dokler so tvoje predstave glede zgradbe in podobe Zemlje že v temelju zgrešene, ne boš nikoli mogel razumeti, kako veter nastane, od kod pride, kam gre in zakaj je nastal.

6 Moraš torej najprej natančno spoznati temelj in tla, ki te nosijo, šele tedaj boš lahko spraševal po vzroku pojavov na tej zemlji.«

7 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster! Kdo razen Tebe bi mi lahko razkril pravo podobo Zemlje? Kaj si mislimo o tej naši Zemlji, veš že sam; s številnimi vašimi pismouki sem že govoril o podobi te naše Zemlje in nisem izvedel nič novega, nasprotno, vse mi je postalo le še veliko bolj nejasno in zmedeno.

8 O zgradbi Zemlje, Lune, Sonca in zvezd sem govoril tudi z vsevednimi in vsega zmožnimi eseni, vendar nisem dobil niti za las boljše razlage, kakor sem jo že poznal.

9 Ti mi gotovo lahko najbolje razložiš vse o Zemlji, Luni, Soncu in tudi zvezdah. Z obema sopotnikoma te prosimo za to! Že dolgo vem, da naš pogled in naši stari, v nas vsajeni pojmi o Zemlji in zvezdah na nebu ne morejo biti pravilni, saj ne pojasnjujejo pojavov, povezanih

z njimi, ali jih pojasnjujejo pomanjkljivo z raznoraznimi praznovernimi vložki, s katerimi si razmišljajoči človek, ki si želi resnico v vseh stvareh, lahko le malo pomaga. Prosimo Te, o Gospod in Mojster, še za to!»

10 **Jaz** sem rekel: »Glej, sonce pravkar zahaja in premalo bo časa, da bi vam lahko v tem povsem ustregel.«

11 **Glavar** je znova rekel: »O Gospod in Mojster, če Ti zadeva le ni neprijetna, bi Te lahko kar najbolj pozorno in v miru poslušali vso noč!«

12 **Jaz** sem rekel: »Torej prav! Poglejte tega navideznega mladeniča tukaj. Ta je že zelo dolgo Moj pravi služabnik; on bi vam lahko izpolnil željo. Iz njegovega ravnanja in govorjenja boste spoznali Mojo moč v njem!«

13 **Rafaelu** sem dal znamenje in ta je hitro vstal, stopil k trojici in rekel (**Rafael**): »Vsem drugim, ki tudi sedite za mizo, tega ni treba več razlagati, ker ste seznanjeni z vsem, toda za vas tri pa bom to storil po Božji volji. Da pa bi zadevo kar se da hitro končali, pojdimo na prosto.«

14 **Glavar** in njegova podrejena so vstali in se kar se da radovedni odpravili z **Rafaelom** na prosto.

14. Rafael kot učitelj astronomije

1 Zunaj jih je **Rafael** odpeljal na velik prostor ob jezeru, ki so ga Rimljani uporabljali kot vojaški poligon in kamor zvečer ni zahajal nihče.

2 Ko so prišli do sredine tistega prostora, je **Rafael** rekel trojici: »Pot, po kateri nekdo pride do velikega in pomembnega spoznanja, je zmeraj dvojna: Prva je dolga, dolgočasna in težka, polna posvetnih in skoraj nikoli dokončanih pojasnil in pogovorov, druga pa kratka in učinkovita, na podlagi zgledov. In to drugo bom uporabil zdaj pri vas.«

3 **Glavar** je rekel: »Malce težko nam bo dati *učinkovit* zgled, saj nimamo nikakršnega poprejšnjega znanja.«

4 **Rafael** je odvrnil: »To je moja stvar, kajti to je v moji moči, ki mi jo je podelil Gospod – zato bodite pozorni na vse, kar boste videli. Najprej vam bom pokazal Zemljo – predvsem njeno površje –, prav

takšno, kakršna je zdaj in v takšni velikosti, da si jo boste lahko vso ogledali.«

5 Ko je Rafael to izrekel, je pred očmi nadvse presenečenih Rimljanov že zalebdela majhna krogla s premerom približno dveh mož in pol. Bila je dobro osvetljena, tako da je bilo mogoče na njenem površju kljub napredujočemu večernemu mraku vse dobro zaznati in vsak je takoj tudi vse prepoznal.

6 Krogla se je tudi vrtela okoli svoje osi, da pa bi si jo lahko hitreje ogledali, se je vrtela neprimerno hitreje kot prava Zemlja. Natančno je bilo videti celotno kopno s skoraj nešteto množico različnih otokov, vsa morja, jezera, reke in vodotoke, hribe in doline, in trije Rimljani so lahko takoj prepoznali vse, kar je bilo na krogli ponazorjeno.

7 Ko so si Rimljani kroglo natančno ogledovali približno uro, pričemer jim je Rafael z malo besedami vse razumljivo pojasnil in so o Zemlji dobili tudi pravo predstavo, so **vs**i trije rekli: »O, kako slepi so še ljudje, in kakšne smešno neumne pojme imajo o planetu, ki jih nosi in hrani.«

8 **Rafael** je nato rekel: »Poglejte, s takšnim zgledom ste hitreje spoznali celotno Zemljo, kot če bi vam to skušal z dolgotrajnim pripovedovanjem razumljivo razložiti kakšen dober poznavalec. Zdaj pa vam bom prikazal še razmerje med Zemljo, Luno, Soncem in drugimi planeti. Kroglo bom prestavil še višje v zrak in naj se pred vašimi očmi v ustrezni razdalji prikaže Luna kot Zemljina spremljevalka.«

9 Ko je to Rafael izrekel, se je pred presenečenimi Rimljani že prikazala zlahka razpoznavna Luna kot ustrezno manjša krogla.

10 Najprej so si od zgoraj navzdol ogledali stran Lune, ki je neprenehoma obrnjena k Zemlji, in je Rafael razložil najnujnejše, potem pa so si ogledali še drugo stran Lune, in tudi pri tej prava razlaga ni manjkala.

11 **Glavar** je nato pripomnil: »V primerjavi z Zemljo je to žalosten svet! Ljudje, ki po tvoji razlagi živijo samo na tej strani, si ne morejo pridobiti nobene velike modrosti, saj imajo na tako majhnem, skrajno revnem svetu le zelo omejen pogled na tisto, kar je Bog ustvaril, in ker je tam menjavanje dneva in noči drugačno od našega, skoraj niti nimajo potrebnega časa, da bi na tako majhnem svetu kaj pazljivo opazovali, proučevali, primerjali in iz tega pridobili nujne sklepe. Še najbolj morajo biti podobni našim opicam?«

12 **Rafael** je rekel: »Zelo se motiš, četudi se tvojemu razumu tako zdi. Ne bi ti privoščil, da bi se pogovarjal s katerim od prebivalcev Lune, kajti s svojo notranjo modrostjo bi se slabo odrezal!

13 Ljudje te zemlje imate sicer veliko zunanjih izkušenj in tudi veliko zunanjih spoznanj, manjkajo pa vam notranja življenjska spoznanja, ta pa so neskončno pomembnejša od vse zunanje, sejmarske ničeve krame.

14 Prebivalci Lune pa imajo bogato poglobljeno notranje življenje, s katerim dobro spoznavajo tudi vas, prebivalce Zemlje, vendar ste jim le redko všeč, kajti s svojimi zunanjimi čuti in prizadevanji ste se preveč oddaljili od notranje življenjske resnice. O vas pravijo, da ste mrtve duše. Ker je s prebivalci Lune tako, so zagotovo na višji življenjski stopnji kakor tvoje zemeljske opice.«

15 **Glavar** je rekel: »Če je s prebivalci Lune res tako, potem svojo sodbo takoj umikam in jih po tebi prav lepo prosim, naj mi oprostijo.«

16 **Rafael** je rekel: »Je že dobro, vrnimo se k naši zadevi. Po Zemlji smo spoznali še Luno⁴. Kako pa je s tema dvema planetoma v razmerju do Sonca? Preden vam to povsem pojasnim, vas moram še prej na kratko seznaniti s planeti, ki jih poznate vsaj po imenu.

17 Še nekaj planetov sodi k Soncu, ki Zemlji podarja svetlobo in toploto, in ju podarja tudi tem planetom. Omejil se bom le na planete, ki jih poznate po imenu, in vam jih nazorno predstavil v njihovi pravi podobi. Tu je že Merkur kot Soncu najbližje nebesno telo!«

18 Rimljani so ga takoj zagledali in občudovali njegovo dokajšnjo podobnost z marsičim na Zemlji in tudi Rafaelove razlage ni manjkalo.

19 Ko se je trojica kmalu seznanila z Merkurjem, je prišla na vrsto Venera, za njo pa Mars, ki ga je trojica sprva opazovala nekoliko plaho. Ko pa so na njem namesto svojega boga vojne videli le Zemlji podobno nebesno telo, jim je tudi Mars postal kmalu domač. Po Marsu je v ustrezni velikosti prišel na vrsto še Jupiter s svojimi štirimi lunami, ki se mu trije Rimljani niso mogli dovolj načuditi. Rafael jim je na kratko povedal najpomembnejše, pri čemer niso mogli dovolj prehvaliti Rafaelove modrosti in moči. Nato je omogočil, da se je prikazal še Saturn, ki je pri Rimljanih vzbudil veliko več občudovanja

⁴ Podrobnejši opis lahko preberete v Lorberjevi knjigi *Zemlja in Luna* (izdala založba Aura), opomba založbe Lorber Verlag

kakor vsi prejšnji planeti, in tudi Rafael je o tem izrednem planetu veliko več povedal kakor o prejšnjih, z izjemo naše Zemlje⁵.

15. Rafael pojasni razmerja planetov do Sonca

1 Ko je **Rafael** Rimljanom pokazal vse omenjene planete, jim je rekel: »Ni dovolj, da zdaj veste, kako je s temi nebesnimi telesi in da je povsem drugače, kot ste si zgrešeno predstavljali doslej, temveč morate tudi jasno spoznati, v kakšnem razmerju so planeti, ki ste jih opazovali, do Sonca, zato bodite pozorni tudi na to.

2 Zdaj vam bom prikazal Sonce, vendar zelo pomanjšano. Najprej pogledajte to dokaj veliko kroglo s premerom moža, obdano z močnim belim sijem. Krogle, ki prikazuje Sonce, ne sme obdajati sončna svetloba polne jakosti, ker je potem ne bi mogli opazovati od blizu, zato se zavedajte, da ta krogla le ponazarja Sonce.

3 Glejte, svetlobni sij, ki obdaja to nebesno telo, je njegovo značilno ozračje. Pri pravem Soncu, ki je tisočkrat in tisočkrat večje od Zemlje, je ta sij neprimerno močnejši. Bodite pa zdaj zelo pozorni, saj bom ta svetlobni ovoj za nekaj trenutkov razprl, da boste lahko videli, kakšno je pravzaprav trdno telo Sonca, in tudi opazili, da je Gospod ustvaril to nebesno telo še za številne druge namene in ne samo za to, da druga nebesna telesa osvetljuje in segreva.«

4 Nato je trojica stopila bližje h krogli, tja, kjer je bil ovoj razprt, in jo opazovala zelo pazljivo, pa tudi Rafaelova lahko razumljiva razlaga ni manjkala⁶.

5 Ko je trojica v kratkem času, komaj četrto ure, pridobila pravi, dobro razumljiv pogled na Sonce, njegovo zgradbo, primernost za bivanje, delovanje in učinkovanje ter spoznala tudi razmerja do drugih planetov in njim ustrezno ureditev spet opazila v nekaterih orbitah, je **Rafael** rekel: »Zdaj bodite še posebno pozorni, ker boste šele zdaj videli poglobitno stvar. Če jo boste razumeli, se boste znebili zmotnega prepričanja, saj namreč menite, da je Zemlja v središču, in se vse – Sonce, Luna in vse zvezde – vrte okoli Zemlje ter mora dan za dnem potovati skozi vaše morje, ki se po vašem mnenju razširja od enega konca neba do drugega.

⁵ Podrobnejši opis v Lorberjevi knjigi *Saturn*, opomba založbe Lorber Verlag

⁶ Podrobnejši opis v Lorberjevi knjigi *Naravno sonce*, opomba založbe Lorber Verlag

6 Tukaj je naša sončna krogla in glejte, zdaj bom vse vam zdaj znane planete razvrstil v ravni črti v skladu z njihovo velikostjo in oddaljenostjo, in to najprej zunaj sončne krogle.«

7 Rimljani so tako najprej – v ustreznem razmerju glede na oddaljenost in velikost – zagledali Merkur, nato Venero, Zemljo in postopno še druge planete. Seveda so morali prehoditi kar dolgo pot po ravnem obrežju jezera, dokler niso prišli do Saturna. Poleg tega so v veliko večji oddaljenosti zagledali še nekaj planetom podobnih svetlih pik in vprašali Rafaela, kaj pomenijo.

8 **Rafael** je rekel: »Že takoj na začetku sem vam povedal, da je poleg planetov, ki jih poznate po imenu, še veliko drugih planetov, vendar naj vam ti za zdaj ne bodo mar. V prihodnje jih bodo odkrili nekateri modri ljudje in podrobneje opisali.

9 Med Marsom in Jupitrom vidite tudi množico svetlih pik, podobnih planetom. Tudi te naj vam zdaj ne bodo mar, sčasoma pa bodo te in še marsikaj drugega odkrili omenjeni modri ljudje in jih podrobneje opisali. Če bi kdaj pozneje želeli o tem izvedeti še kaj več, se pogovorite z Gospodovimi učenci, saj so seznanjeni z vsemi skrivnostmi vidnega zvezdnega neba. Tudi v Kisu boste pri Kisjonu, velikem zakupniku mitnice, ki je zdaj navzoč pri Gospodu, zlahka našli Grka po imenu Filopold, ki je tudi tukaj, in je poleg nekaterih zelo pomembnih Rimljanov v Rimu vpeljan v vse; od njega se boste lahko veliko naučili.

10 Zdaj pa pustimo to in se vrnimo k sončni krogli, da vam bom pokazal še gibanje planetov okoli Sonca.«

11 Vsi trije so se z Rafaelom vrnili k sončni krogli.

12 Rafael jo je dvignil tako visoko v zrak, da so lahko vsi planeti krožili okoli nje. Ob planetih je bila krogla zelo dobro vidna in planeti so krožili okoli nje v ustreznih razdaljah, čeprav seveda v krajšem času kot v resnici. Toda Rafael je tudi kratek čas ene ure porazdelil tako dobro, da je na primer Saturn potreboval za svoj polni obhod zgolj uro, in tudi vsi drugi planeti so se gibali v matematično ustrezno določenih časovnih presledkih, prav tako lune, ki so obkrožale večje planete. To je bil za trojico Rimljanov nadvse osupljiv prizor, še toliko bolj, ker jim je Rafael vse gibanje temeljito in zelo razumljivo pojasnjeval.

13 Ko se je Saturn po eni uri spet znašel na izhodišču, je **Rafael** vse pripomočke razblinil in rekel: »Zgleda več ne potrebujemo, saj je pri vas učinkovito odslužil svojemu namenu. Ker zdaj vso zadevo dobro

razumete, in na pravih temeljih spoznavate, da je lahko samo tako in nič drugače, se vrnimo v hišo vrlega Ebala.«

14 Rimljani so bili s tem zadovoljni in veseli odšli z Rafaelom v Ebalovo hišo; tam so nas našli ob večerji in prav dobre volje.

15 Nemudoma so se Mi zahvalili za vse, kar jih je čudoviti mladenič naučil v tako kratkem času.

16 **Jaz** sem jim rekel: »Sedite torej k nam, jejte, pijte in se okrepite – šele potem se bomo spet pogovarjali.«

17 To so tudi storili in se okrepčali z ribami, kruhom in vinom.

16. Pogoji za dosego modrosti

1 Ko smo se vsi telesno okrepčali, je glavar povprašal po Kisjoni in Filopoldu.

2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Poglej moža ob Moji desnici; prvi je Kisjona, drugi Filopold. Še pogosto boš imel priložnost govoriti z njima. Ker pa dobro vem, o čem vse bi rad govoril s Filopoldom – za to pa zdaj ni niti prava priložnost niti pravi čas –, svoj načrt prestavi na kdaj drugič. Da bi se znebil starega poganškega praznoverja, si danes kar veliko videl in se naučil; odslej imej to v mislih in ohrani v spominu in srcu, da tega ne izgubiš, ko se boš spet vrnil k svojim posvetnim stvarim in opraviлом.

3 Kar ste danes spoznali ti in tvoja sopotnika, so vedeli ljudje že v starih časih. Toda ko so se njihovi potomci začeli čedalje bolj ukvarjati s stvarmi tega sveta ter postali ošabni in oblastni, so tudi kmalu pozabili staro modrost, niso je več upoštevali in so mislili, da za vsakdanje življenje ni več nujna. Dovolj naj bi bilo, da jo poznajo samo nekateri modreci, ljudstvu pa naj bodo mar le črede, polja, vrtovi, travniki in lov, s stvarmi na nebu pa naj se ne ukvarja. In glej, tako je ljudstvo s svojimi voditelji vred postalo nevedno in slepo ne samo v teh stvareh, temveč tudi v drugih, in nazadnje polno najmračnejšega praznoverja; takšno je še dandanes in beži pred resnico in njeno svetlobo.

4 Človek lahko ob vsej modrosti skrbi tudi za to, kar potrebuje njegovo telo, vendar naj skrbi predvsem za tisto, kar zadeva dušo in duha življenja v njej. Kajti človek ni na tem svetu zato, da bi jedel, pil in bil dejaven navzven, temveč da živi v skladu z redom, ki ga je Bog

natančno razodetega položil vanj, in samo z namenom, ki mu ga je določil Bog.

5 Zdaj si tukaj spet pridobil dolgo izgubljeno modrost o stvareh na nebu in o tem dodobra premisli; ko si boš o tem povsem na jasnem, pa lahko Filopolda vprašaš še za druge stvari.«

6 **Glavar** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, v vsem imaš prav. Zdaj že spoznavam, koliko vsega in pomembnega sem o vidnem nebu po Tvoji milosti izvedel od čudovitega mladeniča. Šele ko si bom na jasnem o vsem, kar sem spoznal in to tudi narisal, saj to dobro znam, da bi o tem poučil še druge, se bom pozanimal še o drugih stvareh.«

7 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš; toda najbolje je, da iščeš v sebi predvsem Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in to tako, da živiš in se ravnaš po Mojem nauku. Kdor to najde v sebi, temu bo vse drugo zanesljivo dano kot prosti dodatek. Kajti duh v človeku je iz Boga, in ko ta prevzame vodstvo v njem, dušo v eni uri pouči o veliko več stvareh, kot bi te na tej zemlji v tisoč letih lahko naučilo še toliko modrih učiteljev.

8 Moj Rafael, ki je čisti duh – to Mi lahko verjameš in si to tudi zapomni –, vam je vsem trem v prav kratkem času pokazal stvari in vas o njih poučil, česar ljudje z vsem ostrim umom in z vso zavzetostjo svojega iskanja, raziskovanja in premišljevanja v takšni čistosti in resničnosti ne bi zmogli v tisoč letih. Torej duh lahko dušo v trenutku nauči neskončno več kakor ljudje drug drugega s svojim naravnim razumom. Tudi to upoštevaj in se ravnaj po tem!«

9 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, temelji Tvojega nauka so mi dobro znani: Človek mora najprej verovati Vate in v Tebi prepoznati edino pravega Boga, nato pa spoznanega Boga nadvse ljubiti kot najboljše in najpopolnejše večno bitje ter tudi druge ljudi kot sebe samega, poleg tega tudi spoštovati in izpolnjevati Mojzesove zapovedi.

10 Tvoje zahteve je mogoče zlahka izpolnjevati; toda Mojzes je dal množico zapovedi, predpisov in določil, ki si jih je že težko zapomniti in razumeti, še težje pa spoštovati in izpolnjevati.

11 Ali mora vsak človek, ki želi, da v njem povsem zavlada Tvoj duh in tako prejme v sebi Tvoje kraljestvo in njegovo popolno pravičnost, tudi spoštovati vse te zapovedi, predpise in določila in jih dosledno izpolnjevati?«

12 **Jaz** sem rekel: »Ko v Meni prepoznaviš edino pravega Boga, Vanj veruješ in z dejanji dokazuješ, da Ga nadvse ljubiš in da ljubiš tudi druge ljudi kakor samega sebe, s tem že izpolnjuješ vse, kar so

učili Mojzes in vsi preroki; kajti glede dolžnosti ljudi do Boga in drug do drugega so z veliko besedami povedali isto, kar sem ti Jaz povedal z manj besedami.

13 To pa tudi pomeni, da kot rimski glavar pri morebitnem nedolžnem prekršku kakega ebalā proti tvojim preveč vnetim zaslepljenim ukazom, ne izrekaš več samovoljno takšne kazni v zlatu in srebru, ki je razen Jeruzalema in templja skoraj ne zmorejo plačati vsa Palestina, Samarija in Galileja. V takšni zahtevi ni niti trohice ljubezni do bližnjega in niti pravičnosti Božjega kraljestva v človeku, v takšni zahtevi ni celo niti trohice vašega rimskega prava, in to priča, da si o njegovih načelih slabo podkovan.

14 Če hočeš živeti in se ravnati po Mojem nauku, boš moral v prihodnje tudi korenito spremeniti svoje samovoljne stroge ukaze, kajti s takšnimi ukazi bi bil še zelo daleč od prave ljubezni do bližnjega in tako tudi od Božjega kraljestva, v katero te ne bo dvignilo zgolj zdajšnje poznavanje Zemlje, Lune, Sonca in drugih planetov. Kajti vse, kar v velikem vidnem prostoru opazuješ s svojimi mesenimi očmi, je Božjemu kraljestvu v človeku nekaj vredno šele tedaj, če to človek opazuje iz sebe in duhovno osvetli. Kot materija pa za celotnega človeka nima nobene vrednosti, temveč le skrajno bežno in minljivo za njegovo telo. Upoštevaj tudi to, prijatelj!«

15 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, hvala Ti tudi za ta nadvse resničen in dober nasvet, ki ga bom zagotovo upošteval, kolikor mi bo le mogoče. Na zunaj bom zaradi reda moral biti videti strog – toda v srcu bom drugačen, to pa pred Teboj, o Gospod in Mojster, gotovo ne bo narobe?«

16 **Jaz** sem rekel: »Nikakor ne, toda presočaj samo po uradnem rimskem pravu, ki pozna veliko olajšav pri nekaterih manjših prestopkih. Blagemu sodniku na tem svetu bom tudi Jaz na drugem svetu sodil blago, in usmiljenje bo tudi pri Meni poplačano z usmiljenjem. Skratka, s kakršno mero boš meril, z enako mero ti bo odmerjeno!«

17 Glavar si je to zapomnil, **Jaz** pa sem rekel vsem navzočim: »Tako je bil težek del opravila, na katerega sem vas opozoril že med kosilom, dobro opravljen, in pridobili smo tri nove učence. Ker pa je zdaj že dokaj pozno v noč, privoščimo tudi svojim udom nujen počitek.«

18 Z nekaj učenci sem vstal in odšel v neko drugo sobo k počitku, prav tako sta storili tudi Marija in Jara; drugi pa so še ostali in se pogovarjali o Meni, Mojem nauku in dejanjih.

17. Rafael razloži svojo moč

1 Družba, od katere se niso ločili niti Ebal, Kisjona in Filopold, je z Rafaelom vred ostala za mizo skoraj do jutra. Glavni govornik je bil Moj Jakob starejši, saj Me je poznal od rojstva in bil skoraj vedno ob Meni. Rafael pa je nato znova pojasnil tisto, česar poslušalci niso razumeli.

2 Proti jutru mu je namreč **glavar** rekel: »Ker smo zdaj iz tvojih ust slišali že veliko veličastnega in nadvse čudovitega, samo nam, trem Rimljanom, vsaj malo povej, kakšno bitje si pravzaprav, in iz kakšne snovi si tako prečudovito izoblikoval planete vidnega neba z vsem tistim neštetim na njih.«

3 **Rafael** je rekel: »Predvsem sem po vsem človek kakor ti, le s to pomembno razliko, da lahko zdaj to tebi vidno telo spremenim v povsem duhovno, in da sem kot človek iz mesa in krvi na tej zemlji že živel in bil dejaven ter predan Gospodu Bogu veliko let, in to pred skoraj štiri tisoč leti, še pred Noetovim potopom.

4 Zdaj pa sem prebivalec Božjih nebes, Božji služabnik in sluga na vekomaj. Moja moč je Božja moč, zato tudi zmorem vse, kar duh v meni hoče. Ker to zdaj veš, boš tudi vedel, iz kakšne snovi sem pred vami izoblikoval planete vidnega neba.

5 V vsej neskončnosti ni druge snovi kot le Božja volja. Vse, kar vidiš, slišiš, čutiš in zaznavaš s katerim koli čutom, so Božje misli, in kadar koli On hoče, so že tudi uresničene.

6 Vse, kar je mogoče Bogu kot pravečnemu duhu v Njem in po Njem, je mogoče tudi Božjemu duhu v človeku. Kajti Bog sam v Sebi je najčistejša ljubezen, to pomeni, da je v Sebi tudi najčistejši življenjski ogenj, in tako tudi najčistejša in najsvetlejša luč in v Sebi najvišja modrost ter tako tudi najvišja povsod delujoča oblast in moč.

7 Iz modrega reda te najvišje oblasti in moči izhaja tudi večna postava, po kateri se morajo ravnati vse stvari. Ta postava vlada tudi človeškemu telesu. Duši pa je dana svobodna volja, razodeta ji je tudi ta postava, da bi jo sprejela vase, se po svoji volji po njej ravnala, živel in delovala in tako postala povsem podobna Bogu, za kar je tudi določena.

8 Duši pa je v tem svetu izoblikovanja zaupan le zelo majhen del te Božje ureditve. Če ji bo ostala zvesta v tem malem delu, ji bo zaupano tudi kaj več, vendar ne prej, dokler ne bo postalo zanjo upoštevanje tega dela njej razodete ureditve nekaj samoumevnega in prirojenega.

Brez tega tudi ne more v sebi pridobiti notranje zavesti svoje svobodne samostojnosti in tako tudi ne more živo zaznavati tistega, kar Božja volja v njej in po njej zmore.

9 Kaj vse jaz kot tudi samo človek zmorem s polno močjo Božje volje, mi tebi ni treba več dokazovati. Ko bo postalo zate izpolnjevanje Božje volje, ki si jo tukaj povsem spoznal, nekaj samoumevnega in se boš zmogel povsem upreti čaru posvetnih stvari, se boš tudi ti v sebi že začel zavedati, kakšno moč je pridobila tvoja duša.

10 Toda šele vaja dela mojstra; s premalo vaje človek ostane večni šušmar in ga ni mogoče uporabiti za kaj večjega in izjemnega. Ali bi ti kot rimski glavar, zelo izurjen v znanju vojskovanja, nekemu zaupal opravljanje kake pomembne dolžnosti, dokler se ne bi prej prepričal, ali ima tudi ustrezno znanje za opravljanje te naloge?

11 Bogu se pri človeku ni treba z različnimi preskusi in izpiti prepričati, ali je ta že kos neki veliki in pomembni nalogi, saj Mu je ves čas kar najbolj znano, koliko se je katera duša notranje izpopolnila. Duša pa naj se kar sama preizkuša, koliko se lahko premaga glede uživanja naslad tega sveta, koliko je postala eno s prevzeto Božjo voljo in koliko ji dejansko sledi, ali je v njej še zmeraj kaj šušmarskega ali pa se že poraja pravo mojstrstvo – in Gospod Bog se ne bo obotavljal in bo v njej razkril moč Svoje volje.

12 Poglej večino Gospodovih učencev! Če bi ta ali oni želel kaj storiti iz Božje volje, ki je v njem že postala zelo mogočna, bi lahko naredil že marsikaj, kar se ti gotovo ne bi zdelo nič manj čudežno kakor to, kar sem jaz naredil pred vami, toda njihova pristna ljubezen do Gospoda in iskrena ponižnost pred Njim jima pravita: 'O, kako ničevi šibki učenci smo še pred Teboj!' In zato še čakajo, dokler jim Gospod ne bo rekel: 'Zdaj pa se odpravite v svet in vse ljudi poučujte o Moji volji ter delujte v Mojem imenu!' Potem bodo tudi oni, kadar bo nujno, delali enaka znamenja, ki jih zdaj dela Gospod sam in občasno tudi jaz z Božjo voljo v sebi.

13 Moč Božje volje pa se človeku ne vliva kakor kakemu otroku mleko, temveč jo mora sam z močjo svoje volje, ki je pri vsakem človeku povsem svobodna, kakor s silo pritegniti k sebi.

14 Da je s to zadevo tako in nič drugače se zlahka vidi iz tega, da Gospod, ki so Mu mogoče vse stvari, Svoje učence sam neprenehoma uči in vodi ter jim kaže, kaj morajo početi, da bi si na vekomaj prilastili Njegovo voljo kot svojo.

15 Kar pa morajo storiti učenci, ki jih izbere Bog, da bi postali povsem podobni Njemu, mora storiti tudi vsak drug človek, če hoče okrepiti moč Božje volje v svoji duši.

16 Zdaj sem ti razločno povedal, iz kakšne snovi sem izoblikoval stvari vidnega neba, vi pa glejte, da boste tudi sami sčasoma postali to, kar sem zdaj jaz. Kako je to mogoče doseči, sem vam tudi povedal. Zdaj pa se le podajte h kratkemu telesnemu počitku tudi vi, kajti jutro ne bo dolgo pustilo čakati nase.«

17 Po teh Rafaelovih besedah so trije Rimljani vstali, se Rafaelu zahvalili za poduk in polni dobrih namenov odšli domov, kjer so vse našli v zelenem redu. Toda trojica je le malo spala, saj so bili še preveč dejavni v duhu svojega naravnega razuma in niso vedeli, kako naj bi svoje posvetne zadolžitve uskladili s tem, kar so od Mene in tudi od Rafaela slišali kot Mojo voljo.

18 Med razpravljanjem pa je že napočilo tudi jutro, in glavar je moral vojaškim hlapcem razdeliti ukaze za tisti dan. Ti pa so se skrivoma čudili, kako to, da je sicer nadvse strog glavar tistega dne delil ukaze blago in človeško prijazno, in mislili so si, da se je moralo zgoditi nekaj posebnega. Toda bili so dovolj pametni, da z ničimer niso pokazali, da so opazili glavarjevo blagost, kajti tudi njim je bilo lahko delo ljubše od težjega.

18. Glavarjevo razmišljanje o krutosti v živalskem svetu in pri ljudeh

1 Še pred sončnim vzhodom sem bil z nekaterimi učenci že na prostem, in tudi Rafael je bil z nami. Kmalu so se nam pridružili še drugi, in tudi trije Rimljani s svojim prihodom niso dolgo odlašali.

2 Bili smo na obrežju jezera in opazovali igro valov, učenci pa so si s čisto vodo umivali noge in roke. Trije Rimljani bi bili radi že začeli spraševati to in ono, zato so se kar takoj usmerili k Meni in Rafaelu.

3 **Jaz** pa sem jim rekel: »Na voljo je še zmeraj polnih deset ur dneva in v tem času bo odgovorjeno na marsikatero vprašanje, zdaj pa naj v miru uživamo v jutru.«

4 Trojica se je s tem sprijaznila, obraze so si umili z jezersko vodo, da bi si tako osvežili in okrepili oči, ki so se jim zaradi pomanjkanja nočnega spanja kar malo zapirale.

5 V popolni tišini smo tik ob obrežju jezera preživeli približno uro in se nato podali na manjšo vzpetino, ki se je v smeri poldneva

dvigala nad vodno gladino. S te vzpetine je bil lep razgled proti zahodu, na obrežju, ki je bilo kar precej na daleč poraščeno s številnim trstjem, pa je bilo videti nekaj vodnih ptic, ki so v vodi iskale svoj zajtrk in ga tudi pohlepno zaužile.

6 Naš **glavar** ni mogel več molčati, urno je stopil k Rafaelu in rekel: »Poslušaj, modri in mogočni prebivalec boljšega sveta, kot je ta zemlja! Sicer sem zelo zadovoljen s pogosto prav čudovito opremljenostjo te naše zemlje, kar zadeva njeno izoblikovanost in rastlinski svet, toda kar zadeva živali in njihove medsebojne življenjske razmere pa nikakor.

7 Za rastline je poskrbljeno, da dobijo hrano iz tal, vode, zraka in tople sončne svetlobe, in tako lahko odlično uspevajo; samo živali in večinoma tudi mi, ljudje, moramo zaradi hrane loviti živali, jih ubijati in uživati meso.

8 In glej, to očitno posurovi človeško srce in njegovo naravo, kar sem še prepogosto opazil v Rimu pri skoraj vedno zelo nasilnih borbah in drugih bojih divjih živali v prav za ta namen zasnovanih in zgrajenih ogradah. Takšne živalske boje organizirajo v Rimu in tudi v drugih mestih, da bi zlasti pri vojaki in tudi meščani spodbujali in ohranjali bojevniški duh, pogum in napadalnost.

9 Kdo je ljudi naučil divjega vojskovanja, pri katerem ni niti sledi ljubezni do Boga in bližnjega?

10 Pogledj v vodo! Kaj so zagrešile uboge ribice, da jih te požrešne vodne ptice pogosto ujamejo na tisoče in jih zaužijejo? Ali se nešteto raznovrstnih združb živali v zraku, na zemlji in v vodi ne bi moglo prehranjevati s prav tako nešteto vrstami rastlin kakor krotke domače živali? Ali morajo različne zveri, ki se hranijo z mesom, iskati svojo hrano med čredami krotkih živali, in tako s svojo okrutnostjo, ki jim jo je vsadila Božja moč, ljudi spodbujati k divjim bojem?!

11 Da bi se lahko spopadel z divjimi zvermi, je moral človek iznajti orožje. Ob tem se je sicer naučil bojevati, ubijati in zmagovati, toda ali je s tem kaj pripomogel k plemenitenju svojega srca in svoje narave, kot mu je to zaukazal Bog?

12 Glej, zelo pogosto sem premišljeval o tem, toda te resnično sfingovske uganke mi še noben modrec ni mogel niti najmanj zadovoljivo rešiti. Povsod sem slišal samo: 'Najmodrejši bogovi že vedo, zakaj vse to dovoljujejo!'

13 Da, to drži; toda ali so s tem ljudje kaj pridobili za svoje srce in svojo naravo? Da, pridobili so za lov, bojevanje in vojskovanje, in

se tudi naučili dajati zakone, gospodovati in kakor hijena nastopati proti ljudem, ki se pregrešijo zoper takšne zakone. Iz znanja, kako se bojevati, najprej z divjimi zvermi in kmalu zatem tudi med seboj, se resnično ni izcimilo veliko dobrega.

14 Moder in mogočen si iz Božjega duha v sebi, prav me pouči glede te zame zelo pomembne zadeve!«

19. Glavarjevo vprašanje o smislu bojev v naravi

1 **Rafael** je rekel: »Postavil si mi prav pomembno vprašanje in nanj bi ti gotovo lahko kar najbolje odgovoril, vendar še nisi dovolj globoko prodril v območje duhovnega, zato ne bi mogel dojeti vse resnice.

2 Lahko pa ti zagotovim, da so si, prvič, glede tega Gospodovi učenci že dolgo povsem na jasnem, tako kot poleg njih še številni drugi judje in pogani, in drugič, da boš tudi ti pripeljan do pravega vpogleda. Danes pa bodo še priložnosti, da boš lahko hvalil in častil Gospodovo ljubezen in modrost.

3 Verjemi, da se je Gospod prav zato podal na to nizko vzpetino, da bi ti ob pogledu na vodne ptice, ki se hranijo z ribicami, prišel na dan s svojimi starimi pomisleki o ljubezni, dobroti in modrosti nekoga pravega Božjega bitja. Razkril si jih. Da se bo to zgodilo pa sem že dolgo vnaprej vedel, in glede tega ti bo ob pravem času dana tudi prava luč.

4 Prijatelj, življenje je samo po sebi boj. Kdo lahko kot dober in krotek človek doseže najvišje in najsvobodnejše duhovno življenje, če si ga ni prej z vso resnostjo izbojeval? Od koga naj bi se človek sicer naučil bojevati – če ne iz nevarnosti, ki z vseh strani prežijo nanj? In te je na tej zemlji Bog dopustil prav zato, da jih lahko človek spozna in se začne proti njim bojevati, in to tako dolgo, dokler jih ne premeta. Toda zdaj dovolj o tem, nadaljevala bova po zajtrku!«

5 Ko je to Rafael povedal, je že prišel tudi sel in prinesel sporočilo, da je zajtrk pripravljen; zapustili smo nizko vzpetino in se podali v Ebalovo hišo ter začeli zajtrkovati.

6 Po zajtrku smo se takoj odpravili na prosto, toda na drugo, višjo vzpetino, iz katere se ni videl samo Genezareški zaliv, temveč tudi velik del Galilejskega jezera. Na tej vzpetini so imeli Rimljani nekakšno utrdbo, da bi iz nje nadzorovali, kaj vse se neznanega premika po morju in v ne tako nepomembnem Genezareškem zalivu. Zato je bila

na tej vzpetini neprenehoma tudi rimska straža, ki človeka ni zlahka pustila obiskati te vzpetine, razen če družbe ni vodil glavar sam ali kateri drug poveljujoči.

7 Ker je bil zdaj z nami glavar z obema podrejenima, nismo imeli z obiskom niti najmanjših težav.

8 Tam je bilo več odprtih šotorov, dobro oskrbljenih s klopmi, ki nam jih je glavar takoj dal na voljo in naročil naj prinesejo še nekaj novih šotorov.

9 Ko smo se namestili v šotorih, je bilo nekaj časa vse tiho, opazovali smo prizore na jezeru in v zalivu.

10 Nenadoma je **glavar** zagledal, da se več velikih orlov z višjega gorovja spušča k nižini ob jezeru, in rekel: »Spet se skoraj ob istem času kot zmeraj z višin spuščajo nepovabljeni gostje, da bi z obrežja odnesli njim okusen zajtrk.

11 Vodne ptice so sicer tudi roparice, ki se hranijo z ribami in različnimi drugimi vodnimi živalmi, toda videti so nam še blage in njihovo ropanje in ubijanje nedolžnih vodnih živali čustev v našem srcu ne zmoti toliko, kot če se mogočen orel kakor puščica bliskovito požene z višine na kakšno od številnih vodnih ptic, jo zgrabi s kremplji in odnese na visoko steno, jo tam raztrga in zaužije njeno meso.«

12 Medtem ko je glavar dajal takšne povsem človeške pripombe, se je neki orel že pognal med trstje na obrežju jezera in zgrabil velikega pelikana, ki se je pravkar nasitil z ribami, in je seveda v zraku, ko so ga stiskali ostri orlovi kremplji, povzročal veliko hrupa.

13 Ni bilo treba dolgo čakati in prvemu orlu so že sledili drugi. Rimljana je to tako razjezilo, da je stopil k Meni in rekel (**Rimljan**): »O Gospod in Mojster, ali nisi videl tega ali pa nisi hotel preprečiti, da bi se požrešne roparske ptice spozabile nad veliko nežnejšimi vodnimi pticami?! Saj to prizadene vsak boljši človeški občutek! Ali naj bi takšni vsakdanji prizori v naravi, ki so prepogosti in vzbujajo grozo, pripomogli k temu, da bi človeško srce postalo blažje in bi se spodbudilo k dejavnejši ljubezni do bližnjega in k usmiljenju?

14 Ne, raje ostanem pri tem, kar sem slišal iz ust nekega starega grškega modreca pred nekaj leti v Aleksandriji: 'Za plemenitega človeka je vsa zemlja roparsko gnezdo in dolina trpljenja; kajti vse, kar vidi in se mu dogaja, je obremenjeno z večnim prekletstvom bogov. Nič drugega ni kot nenehno nastajanje in klavrno minljivo bivanje; grozljiva smrt je neizogibna posledica obstoja. In kljub temu naj bi z bivanjem še najbolj trpinčen človek živel dobro, plemenito in humano ter slavil

nenehno preklinjajoče bogove!? Kako naj tako živi, ko okoli sebe ne vidi drugega kot le grozljivo besnenje celotne narave? Naj zato še človek postane podoben levu, tigru, orlu, in se zaradi nadenj razlitega prekletstva bogov maščuje drugim ustvarjenim bitjem – tako živalim kakor ljudem; naj skuša postati kralj in tako uživati to samo po sebi kratko življenje bogovom navkljub.

15 Gospod in Mojster, nikakor ne trdim, da je imel grški modrec prav in da je govoril v človekovo dobro, saj sem zdaj pri Tebi našel povsem drugo temeljno življenjsko načelo, po katerem bom dosledno živel in ravnal. Toda zdaj sam povej, ali naravni človek, četudi z najboljšo naravo – kakršno pogosto najdemo še pri majhnih otrocih, zlasti v deželi, kjer mrgoli različnih divjih roparskih živali – in obdarjen z zdravim razumom, lahko na podlagi svojih opazovanj in izkušenj pride do kakšnega drugačnega temeljnega načela za življenje človeka na tej zemlji!?

16 Poglejmo dežele, v katerih kar mrgoli divjih roparskih živali vseh vrst in združb in jih morajo ljudje, da jih te ne bi požrle, neprenehoma loviti! Kakšni so ti ljudje? Divji kakor živali, ki jih obdajajo! Ropajo in morijo, med njimi ni ljubezni in še manj pravega usmiljenja, nobenega veselja in ne volje za dobro urejeno, miroljubno delovanje.

17 Oglejmo pa si ljudstvo, na katerega sem naletel v Armeniji! V deželi tistega ljudstva je neki prejšnji, prav moder kralj, z vso vnemo dal, kolikor je bilo mogoče, izkoreniniti divje živali, in to so opravili številni in sposobni lovci – prizanesli niso ne orlom ne jastrebom; lahko so ostale le blage in koristne domače živali in tisto ljudstvo se je začelo ukvarjati samo s poljedelstvom – in, o Gospod in Mojster, povem Ti, da na kopnem nisem srečal bolj blagega in prijaznega ljudstva.

18 Človek lahko tam podnevi in ponoči potuje po vseh poteh in cestah, ne da bi se bal, da bi ga napadla kakšna divja roparska žival, še manj kakšen ropar. V katero koli, pogosto še zelo preprosto, hišo prideš, te kar najbolj prijazno sprejmejo in te lepo in prijazno oskrbijo z vsem, kar potrebuješ.

19 In komu je omenjeno ljudstvo tiste dežele lahko hvaležno za svojo odlično, dobro, prikupno in blago človeško naravo? Tistemu modremu kralju, ki je znal svojo deželo očistiti vseh divjih roparskih živali.

20 Ti, o Gospod in Mojster, bi še toliko laže vso Zemljo očistil vseh divjih roparskih živali – in ljudje, ki se jim več ne bi bilo treba bojevati z levi, panterji, tigri, hijenami, medvedi, volkovi, lisicami in drugimi divjimi roparskimi zvermi, bi z nekoliko dobrega poduka kmalu postali takšni kot prej omenjeni Armenci!«

20. Poglavitni razlogi za raznolikost ustvarjenih bitij na Zemlji

1 **Jaz** sem rekel: »Prijetelj, gledano na svet naravno, imaš seveda prav in ti ni kaj oporekati, toda v povsem duševnem in duhovnem oziru, ki ti je doslej še povsem tuj, pa bi od Mene zahteval nekaj, kar bi bilo v nasprotju z ureditvijo na tej zemlji.

2 Glej, na nebesnem telesu, na katerem so ljudje določeni, da po svoji duši in svojem duhu postanejo popolni Božji otroci, mora biti vse zasnovano tako, kot je prav na tej zemlji.

3 Tvoje oko seveda ne vidi in tvoj razum ne prepoznava drugega kakor sodbo, preganjanje, rop, umor, smrt, propadanje in minljivost; toda v resnici ni tako, temveč povsem drugače, kot si ti to predstavljaš.

4 Kot prvo je lenoba, kot neizogibni privesek sodbe nad materijo telesa, za dušo – ki naj bi postajala čedalje budnejša in dejavnejša in tako dosegla popolno enakost z Božjim duhom v sebi in s tem podobnost z Bogom – največji sovražnik, in v čim toplejših deželah si ljudje postavijo domove, tem bolj jih ogroža ta prvi sovražnik duše.

5 Če v teh deželah ne bi bilo živali, ki bi nadlegovale človeka, in mu ne bi bilo treba poskrbeti za hrano, človek tudi ne bi skrbel za izpopolnjevanje svojih duševnih moči. Kmalu bi postal podoben morskemu polipu ali drevesnim koreninam, ki sicer nimajo druge naloge, kot da s svojo organsko mehanično zgradbo iz vode, prsti in zraka srkajo hranilne snovi, ki jih potrebujejo.

6 Glej, to je prvi razlog, zakaj so bili na tem svetu ustvarjeni različni budilci za različne dejavnosti, najprej za telo in nato tudi za – najpomembnejše – dušo.

7 Drugi razlog pa lahko vsak mislec zlahka najde sam. Predstavlja si Zemljo kot enolično veliko nebesno kroglo. Na njenih prostranih tleh bi bili povsod *enaki* potoki, *enaka* jezera in morja, ne bi bilo gora, razen ovac nobenih živali, razen kokoši nobenih ptic, in razen *ene*, povsod enake vrste rib, nobenih drugih vodnih živali. Prav tako

bi povsod iz tal poganjala samo *ena* vrsta trave za hrano ovac, na vo-ljo bi bila samo *ena* vrsta sadežev za hrano ljudi in kokoši, samo *ena* vrsta sadnega drevja in *ena* vrsta dreves za graditev potrebnih biva-lišč. Povsod bi bila samo *ena* vrsta enakega kamna in samo *ena* vrsta kovine, iz katere bi si ljudje pripravljali najnujnejše orodje.

8 Sam povej, koliko bi lahko ljudje na takšnem svetu razvili um, zamisli in domišljijo!

9 Kako skrajno revno bi bila razum in pamet preskrbljena z vsem višjim in čistejšim, Mi niti ni treba natančneje navajati. Opozarjam pa te tudi na prav nizko duševno-duhovno izobraženost ljudi, ki ži-vijo v pokrajinah, kjer blizu in daleč ni nobenega gorovja, kjer le tu in tam iz tal poganja enolična trava ob drugem revnem in zakrnelem grmičevju na obrežjih nekaj neprilučnih potokov in jezer, podobnih mlakužam.

10 Takšne pokrajine so ti znane. Kakšna pa je kultura duha pri njihovih prebivalcih? Glej, večinoma so podivjani. Zakaj le? Ker so obdani s premalo čim raznovrstnejših stvari in bitij, nujnih za višjo izoblikovanost duše, in tako brez bujne domišljije ne morejo razširja-ti svojih pojmov in zamisli ter izoblikovati razuma in pameti.

11 Poglej pa si nasprotno ljudi, katerih domovina je nadvse razno-lika! Omikani so, čeprav to ne velja za njihovo najbolj notranje dušev-no in duhovno življenje, temveč le za zunanji razum, zdravo pamet in domišljijo. Vse to pa mora imeti vsak človek, če hoče izoblikovati še svoje notranje duševno in duhovno življenje. Če hočeš uživati ču-dovit razgled, se moraš povzpeti na hrib, vendar mora najprej ta hrib obstajati, in če obstaja, se pri vzponu ne smeš ustaviti na polovici poti – četudi ti že ta omogoča razširjen razgled –, da pa bi užival res po-poln razgled, se moraš truditi še naprej in se povzpeti na najvišji vrh.

12 Zato naj se tudi ljudje, ki so si že bogato izoblikovali razum, zdravo pamet in domišljijo, ne zadovoljijo s polovično višino v življe-nju, temveč naj si prizadevajo osvojiti vrh.

13 Kaj hočem s tem povedati, boš že razumel. In tako poznaš še drugi razlog, zakaj je Bog to zemljo opremil s takšnimi raznovrstnimi stvarmi, bitji in pojavi, od katerih pri vsej svoji aleksandrijski izo-brazbi doslej komaj poznaš prvo črtico male alfe⁷.«

⁷ Alfa je prva črka grške abecede, opomba založbe Lorber Verlag

21. Snov duše in njeno postopno osvobajanje iz materije

1 (**Gospod**): »Tretji razlog, ki ga vsi Moji učenci tudi že poznajo, pa boš natančneje spoznal šele v prihodnje, saj ga zdaj s svojim notranjim razumom še ne bi razumel. Za zdaj ti lahko povem in nakažem le to, da je vse in še več, kar vsebuje ta zemlja, od središča do najvišjih zračnih plasti in še čez, duševna snov, vendar le do trenutka osvoboditve, ko se razpusti in preide v raznoliko čvrstejšo ali blažje sojeno stanje, zato se mesenemu človeškemu očesu tega sveta in tudi človekovim občutkom razkriva ali kot povsem mrtva, trdnejša ali mehkejša materija. Sem sodijo vse vrste kamenja in prsti, voda in zrak, z vsemi še nevezanimi snovmi v njem.

2 Potem pride na vrsto ves rastlinski svet v vodi in na tleh in njegov prehod v živalsko kraljestvo. V rastlinskem kraljestvu je sodba že milejša, snov duše je že svobodnejša, kot je bila v prejšnjem trdnem sojenem stanju. Ločevanje in individuacija prej na videz kaotične dušne zmesi prav zaradi razvoja inteligence v tem drugem kraljestvu potrebujeta čim večjo raznolikost.

3 Dušna snov, ki je morala biti zaradi posebnega izoblikovanja inteligentnosti v drugem kraljestvu, podvržena velikemu ločevanju, se mora v tretjem kraljestvu, kraljestvu živali, ki je še neprimerno bolj raznoliko, čedalje bolj združevati, da bi nastala bistrejša in svobodnejša posamezna inteligentna bitja. Zato se nešteti snovni deli duš malih živali različnih vrst in združb začnejo združevati v večjo živalsko dušo – na primer takšno, kakršna je v večjem črvu ali žuželki.

4 Ko se takšne neštete duše žuželk različnih vrst in združb znebijo svojih utesnjujočih materialnih ovojnic, se spet združijo v živalsko dušo večje in bolj izpopolnjene vrste, in tako to poteka naprej vse do velikih in popolnih živali, ki so deloma še divje, deloma pa že blage; in šele iz zadnje združitve teh živalskih duš izidejo človeške duše, dobro opremljene z vso mogočo inteligenco.

5 Ko se človek rodi na ta svet in zaradi svoje popolne osvoboditve dobi še telo, je Bog že nadvse modro uredil tako, da se človek kot popolna duša prav tako malo spominja vseh nujnih prejšnjih stanj v njihovem prehodnem, vendar še zmeraj ločenem obstoju, kot lahko tvoje oko vidi in razlikuje posamezne drobne morske kapljice, ki sestavljajo morje. Kajti če bi bilo to človeški duši mogoče, ne bi mogla prenesti vsega opisanega združevanja neskončno različnih duševnih

snovi in inteligentnih delcev, temveč bi skušala sama sebe čim hitreje razkrojiti tako, kot se vodna kapljica razkroji na žarečem železu.

6 Zaradi obstoja človeške duše se ji mora prav z ustrojem telesa, ki jo obda, odvzeti vsako spominjanje, vse do trenutka njene popolne notranje združitve s svojim duhom ljubezni iz Boga. Kajti ta duh je nekakšno lepilo, ki vse neskončno različne inteligentne dušne delce utrdi v večno neuničljivo celostno bitje, da se v vsej jasnosti prežemajo, prepoznavajo, razumejo in kot dovršeno, Bogu podobno bitje, hvalijo in častijo Božjo ljubezen, modrost in moč.«

22. Sestava človekove duše

1 Da sta človeška duša in njej ustrezno, sprva celo skrajno okorno telo povezana, lahko bolj razmišljujoči in čuteči človek razbere iz številnih pojavov, ki jih je zmožen vsaj bežno zaslutiti.

2 Predstavlja si vse neštete najrazličnejše pojme in ideje, ki jih lahko že nekoliko bolj izoblikovana duša razvije iz sebe, in si o njih ustvari neko predstavo – ali je ta bolj ali manj pravilna za zdaj niti ni pomembno –, ki je ne bi mogla ustvariti, če sama ne bi bila sestavljena iz vsega obdajajočega, kakor vol in osel ne zmorete izdelati načrta za graditev kraljevskega gradu in ga po njem zgraditi.

3 Če opazuješ različne živali v zraku – različne žuželke in ptice – in tudi kopenske živali in tiste v vodi, odkriješ, da jih je večina zmožna graditi. Poglej čebele in druge njim bolj ali manj podobne živalce v zraku. Opazuj skrajno različno zgrajena ptičja gnezda, poglej mravlje in druge talne žuželke, pajke in gosenice, nadalje miši vseh vrst in združb, bobra, ki si zgradi pravo kočico, lisice, volkove, medvede in še množico drugih živali, kako si primerno svoji naravi gradijo smotrna bivališča in jih opremijo. Še naprej: opazuj različne morske živali, zlasti lupinarje – in opazil boš zmožnost graditve, ki preseneti celo najboljšega gradbenega mojstra.

4 Vsaka žival, od najmanjše do največje, je sicer v skladu s svojo preprosto inteligenco živalske duše zmožna graditi sebi primerno, pozna pravi gradbeni material in ga zmeraj oblikuje enako; toda človeška duša vsebuje neskončno veliko vseh teh živalskih graditvenih inteligentnih zmožnosti, iz katerih lahko, kakor s tihim zavedanjem, združi nešteto pojmov in zamisli in tako ustvari nove in velike oblike.

5 In tako lahko človek že z malo izobrazbe zgradi najrazličnejše hiše in iznajde nešteto drugih različnih stvari ter jih z voljo, razumom in marljivostjo tudi uresniči. Ali bi vse to zmožel, če v svoji duši ne bi imel opisanih različnih tovrstnih zmožnosti? Prav gotovo ne; kajti celo najbolj inteligentna žival nima domišljije in tako tudi ne vseobsegajočega daru kombiniranja.

6 Zdaj se sprašuješ: 'Zakaj pa si mora človekova duša pridobiti takšne zmožnosti po tako dolgi in dolgotrajni poti?'

7 Povem ti: Na vekomaj najboljši in najmodrejši Stvarnik vseh stvari in bitij najboljše ve, zakaj je na tej zemlji določil prav takšno pot za izoblikovanje popolne človekove duše, in Moje besede naj ti glede tega zadostujejo. Ko boš sam v sebi postal popolnejši, boš spoznal tudi razlog svoje dolge in dolgotrajne poti.

8 Vi Rimljani, Grki, Feničani in tudi Egipčani ste verjeli v potovanje duš in še dandanes verjamete vanj tako kakor Perzijci, Indijci, Sihiniti – onstran visokega gorovja na obsežnem daljnem Vzhodu – in veliko ljudstvo še dlje na vходу, ki prebiva na velikih otokih, obdanih z obsežnim morjem, in še številne druge skupnosti ljudi na širni zemlji. Toda vsepovsod so praočetom zemlje dobro znano resnico sčasoma skazili in popačili prvi lakomni učitelji in poznejši častihlepni in oblastiželjni svečeniki – kajti pravi način potovanja duš jim ne bi prinesel žrtvenih darov niti obresti, in tako so razglašali, da se človekove duše vračajo v živali in trpijo v njih, in jih iz živali lahko rešijo samo svečeniki ob velikem žrtvenem daru.«

23. Propad čistega nauka

1 (**Gospod**): »Zdaj se sprašuješ, kako se je lahko ljudstvo, ki je že poznalo resnico, pustilo tako poneumiti in zaslepiti slabim in lažnim svečenikom?«

2 Povem ti: Nič lažjega od tega! Stari pristni modreci so sčasoma odšli s te zemlje in že med njihovim tuzemskim bivanjem so se pojavili nekateri čarodeji in prerokovalci, ki so to, kar so učili, še podkrepnjevali z vsakovrstnimi čudeži, ki jim jih je pokazal zli duh, slepi in v takšnih prevarah neizkušeni ljudje pa so jih imeli za Božji dokaz. In tako je bilo prav lahko ljudi, ki vsepovsod iščejo čudeže, odvrniti od stare resnice in pripeljati do tega, da so trdno verjeli vse, kar so jim dopovedovali lažni modreci, seveda zmeraj v svojo korist.

3 Številni takšni čarodeji – iz njihovih vrst so še prehitro izšli svečeniki in lažni preroki –, so znali in še zmeraj znajo na primer svoj glas tako prirediti, kot da bi prihajal iz daljave, drevesa ali živali in ga lahko slišijo navzoči.

4 Ton glasu in način govora njim znanega, toda že umrlega človeka, so posnemali tako prepričljivo in kot da bi prihajal iz drevesa, kamna, vodnjaka ali iz poljubne živali, da je moral vsak navzoči reči: 'Da, to je res duša nam dobro znanega umrlega, ki je bil sicer star, dober in resnicoljuben človek. Kaj je zagrešil pred Bogom, da mora zdaj njegova duša tako zelo trpeti v tej kameli?'

5 Kdo ne bi bolj izrabil takšnega vprašanja kot prav svečenik čarodej, ki je znal posnemati glas umrlega? Kmalu so prestrašeni poslušalci iz kamele zaslišali: 'Z vsemi domačimi sem togo vztrajal pri nauku starih očetov – nisem pa se zmenil za modrece in preroke, ki jih je Bog na novo obudil! Tako sem grešil in sem obsojen na deset let nezaslišanega trpljenja v tej kameli. Zaupajte novim božjim prerokom in jim kot pokoro za moj greh iz moje zapuščine izročite žrtveni dar, kakršnega bodo zahtevali; potem bodo pri Bogu zame izprosili milost, jaz pa bom odrešen velikega trpljenja in tudi vi ga boste rešeni po svoji telesni smrti!'

6 Po takšnem odgovoru iz kamele je razumljivo, da so slepi ljudje še prehitro opustili staro resnico in začeli trdno verjeti v nauke lažnih prerokov.

7 In tako, kot je bilo, bo spet po Mojem odhodu, če se Moj nauk, ki je edini pravi, ne bo širil skrajno previdno.

8 In glej, tako so se razvili mnogoboštvo, poganstvo in zgrešeno verovanje v takšno potovanje duš, kakor ga poznate vi, in še v številne tisoče drugih grozljivih neumnosti.

9 Čeprav je Bog med zaslepljeno ljudstvo neprenehoma pošiljal prave učitelje, pa so ti lahko naredili le malo – kajti svobodna volja človekove duše na tej zemlji mora ostati nedotaknjena, saj bi brez nje človek postal žival, zato je treba biti s človeštvom potrpežljiv in njegov največji del prepustiti drugemu svetu, da se tam bolje razsvetli.

10 Toda gorje nekoč vsem lažnim učiteljem, svečenikom in prerokom, ki staro in čisto resnico sami sicer prav dobro poznajo, ljudstvu pa jo zaradi svojega pohlepa in oblastiželjnosti trdovratno prikrivajo; nekoč ne bodo ušli sodbi Moje jeze!

11 Tudi ti imajo na tej zemlji svobodno voljo in do določenega časa lahko tudi počnejo, kar hočejo. Toda ko bodo nekoč s svojim

početjem na tej zemlji skrajno pretirali, bom Jaz sam kot najsvetlejši blisk nad ljudi te zemlje izlil svetlobo večne resnice v vseh stvareh, kakršno zdaj vam oznanjam in vas je učim. Potem bodo vsi lažni učitelji, duhovniki in preroki začeli tuliti in iskati, kam bi se lahko skrili pred Mojimi razsvetljenimi ljudmi in pred močjo Moje svetlobe. Toda ves trud in veliko naprezanje bosta zaman, kajti razsvetljena ljudstva jih bodo z ognjenimi biči preganjala z enega konca zemlje na drugega, kot bi bili divje in roparske živali, in nikjer več ne bodo našli varnega zavetja, za večno bo konec njihove mračne vladavine.

12 Tu, prijatelj, imaš poleg tretjega razloga, ki sem ti ga razložil tvojemu razumu primerno, še marsikaj drugega, in to si dobro zapomni, prav tako tudi vsi navzoči.«

24. Glavarjev predlog za razkritje lažnih prerokov

1 **Glavar** se Mi je nadvse goreče zahvaljeval za Moje potrpljenje in trud in rekel: »O Gospod in Mojster, čeprav prav vsega, kar si mi zdaj razložil, še ne razumem tako kot kateri izmed Tvojih učencev – pa sem vsaj toliko prodrl v duha resnice, da zdaj na to zemljo gledam drugače kot kadar koli prej v življenju.

2 Ob Tvoji razlagi – kako se zgodi, da novi lažni učitelji, svečeniki in preroki z različnimi lažnimi sredstvi, o katerih pravi naravi seveda nevedno ljudstvo nič ne slutiti, zaradi svojih zemeljskih koristi ljudstvo zlahka in kmalu odvrnejo od stare in čiste resnice – mi je prišlo nekaj na misel: Če ti lopovski ljudje zgolj zaradi svojih koristi začnejo tako obdelovati ljudstvo, bi proti temu najbolj učinkovalo kakšno izredno nasprotno znamenje iz nebes, ki bi lažnim učiteljem za zmeraj zaprlo usta – na primer: Ko bi iz kamele prihajal lažni glas, bi se lahko ljudem tako, da bi ga vsi videli, prikazal duh umrlega iz onstranstva, in z najresnejšim obrazom in vsakomur razumljivo pričeval proti lažnim učiteljem. Potem bi že morale imeti vse furije prste vmes, če bi lažni preroki še kaj veljali pri ljudstvu, razsvetljenem iz onstranstva. Kaj praviš na to?«

3 **Jaz** sem rekel: »O tem bi se po eni strani lahko povedalo še marsikaj, po drugi pa le malo takega, kar bi bilo posebno pomembno. Kajti glej, tudi to, kar si Mi zdaj predlagal, so že bolj ali manj uspešno uporabili v vseh časih in pri vseh ljudstvih.

4 Dokler je večina nekega ljudstva še bila zvesta stari resnici in je le del ljudstva tu in tam zaradi najdenih zakladov te zemlje začel postajati posveten in se čedalje bolj oddaljevati od resnice, so tvoji ukrepi kar dobro delovali na dve, včasih tudi na tri generacije. Toda že za četrto generacijo, ki se je še bolj prepustila lovu na posvetne zaklade in po svoji volji vzljubila svet, so postali takšni, nekoč uporabni ukrepi, le pravljica, in le maloštevilni so še nekako napol verjeli vanje.

5 Če so skušali spet enako ukrepati, to na splošno ni veliko zaleglo, imenitneži so se jim le posmehovali in rogali, in ker so lažni čudodelniki delali tudi v korist mošnjička lenih mogočnežev in imenitnežev, so si spet pridobili prednost in korist. In tako je številna stoletja pri različnih ljudstvih po lastni krivdi šlo samo čedalje bolj navzdol.

6 Glej, zdaj ta najvišji ukrep, ki si Mi ga predlagal za zatiranje vsega lažnega med ljudmi, že dolgo iz najvišjih nebes deluje v *Meni samem* pred temi v stari resnici še najbolj in najčisteje podkovanimi judi, in je v Jeruzalemu in številnih drugih mestih in krajih večkrat naredil znamenja, ki so mogoča le Bogu, ter učil najsvetlejšo resnico iz nebes! Pojdi in poizvedi, koliko ljudi se je s tem najvišjim ukrepom resnično odvrnilo od svojih starih zablod in grehov!

7 Če že Jaz kot najvišji ukrep ob nujnem upoštevanju človekove svobodne volje zaležem tako malo, kako posamično in skrajno malo bi bil učinkovit šele kakšen drug duh iz velikega onstranstva!

8 Poleg tega je v velikem onstranstvu za vsakega že nadvse blaženega duha zelo težka naloga, če se mora na tem svetu znova prikazati v vidni obliki. Če to sam hoče, mu je to z Moje strani tudi dopuščeno, toda k temu se nikogar ne sili.

9 Predvsem za manj popolnega duha je vrnitev iz onstranstva na ta svet, zlasti med povsem posvetne ljudi, skoraj enako težka, kot bi bila zate vrnitev v materino telo, ki je vsakemu človeku prvi in najtesnejši svet, in bi hotel iz njega kaj odrejati ali urejati. Tako lahko približno primerjaš življenjske razmere v velikem onstranstvu z razmerami romarjev na tej tesni zemlji.

10 Mali krog gre zlahka v velikega, toda nasprotno le stežka. O tem dobro razmisli!«

11 Vsi so dolgo premišljevali, Jaz pa sem počival.

12 Na znani vzpetini smo se zadržali približno dve uri po poldnevu. Pogovarjali smo se o marsičem, kar je Rafael Rimljanom še slikovito ponazoril, in to so pozneje glavar in njegovi podrejeni tudi zapisali. Nato smo se spet odpravili v hišo k obedu.

le
t-
bi
:-
n
i,

o,
l-
v,
ri

:-
l-
ni
at
o
n

e
o

:-
ti
o,

a
bi
j-
o
:-

o

l-
e
li

13 Popoldan sem preživel v miru, učenci pa so morali odgovoriti še na marsikatero glavarjevo vprašanje. Janez in Matej sta se posvetila pisanju in si na kratko zapisala, kaj se je doslej zgodilo in kaj sta slišala. Tudi Moj Jakob starejši si je zase naredil zapiske, ki pa jih je uredil šele čez nekaj let. Tudi glavar je izrabil to priložnost in si v grščini vse na kratko zapisal, in tudi on je to uredil šele pozneje.

14 Z učenci sem v Genezaretu ostal še osem polnih dni, in v tem času je prišlo sem še veliko tujcev iz območja Damaska in tudi iz drugih krajev. Spoznali so Me in začeli varovati Vame.

15 Ni potrebno, da bi od besede do besede navajali, kaj vse se je v tem času še poučevalo in delalo, saj je bilo doslej že izčrpno povedano, kaj in kako sva z Rafaelom poučevala ljudi. V navedenem času je bil v Genezaretu z Menoj namreč tudi on ter vidno in dejavno deloval. Ljudje so bili razumljivo in v skladu z vso resnico poučeni ne samo o stvareh, ki se tičejo Božjega kraljestva na zemlji, temveč tudi o vseh naravnih stvareh in njihovih pojavih. Opustili so staro praznoverje, saj so videli in spoznali stare zmote.

16 Tako je kmalu v Damasku in tudi v drugih krajih v Mojem imenu nastala pomembna skupnost in Moje ime so slavili daleč naokoli.

NOTA BENE, ZAPISANO 11. AVGUSTA 1862

25. O duhovnih razmerah v stoletjih po Kristusu do druge polovice 19. stoletja. Duhovni obrat po dotekajoči Božji luči

1 In zdaj še nekaj pojasnil za *ta*⁸ čas!

2 Del tega, kaj vse sem med Svojim življenjem na zemlji po vsem judovskem ozemlju počel in učil, se je že v petstotih letih po Mojem zemeljskem bivanju pozabil – še zlasti to velja za razlago stvari in pojavov naravnega sveta –, večji del pa znova tako prepletel s starimi nesmisli, da nihče več iz tega ni mogel izluščiti čiste resnice.

3 Precej verodostojnih zapisov, ki so jih večinoma zapisali Grki in Rimljani, se je sicer delno ohranilo v desetih mestih v dolgi in široki dolini reke Jordan (tam je bilo približno šestdeset krajev, ki so jih že v Mojem času, vendar tudi pred in za njim in še po uničenju Jeruzalema in njegove okolice, naseljevali predvsem Grki in Rimljani), nekaj pa tudi v Eseji (o kateri že pred tisoč dvesto leti ni bilo več sledi, saj so esene poganski rimski kristjani preveč zatrli), večina pa jih je bila shranjena v veliki knjižnici v Aleksandriji.

4 Pomisli na vse uničujoče vojne in velike selitve narodov, ki so prizadele pol Azije, severno Afriko in skoraj vso Evropo, ker so še prehitro po Mojem odhodu – kot sta to že razkrila prerok Daniel in kmalu po Mojem odhodu tudi Moj učenec Janez na otoku Patmos v razodetju, ki sem mu ga dal – ljudje, zlasti pa voditelji skupnosti, Moj nauk, ker jim kot najčistejša resnica iz nebes ni prinašal dovolj obresti, popačili in ga začeli prepletati s starimi nesmisli.

5 K temu sem lahko samo rekel: Prav torej, če vam je stara, mračna posvetna nesnaga ljubša kakor Moje najčistejše zlato iz nebes, in postajate čedalje bolj podobni psom, ki se vračajo k svoji pobruhani hrani, in tudi svinjam, ki znova z vso naglico drvijo v mlakužo, v kateri so se že pogosto onesnažile, pa naj vam bo za dolgo vzeto zlato iz nebes in hirajte v temi in stiski, smrti pa naj vas bo na zemlji znova največja groza!

6 In tako je bilo vse do današnjega dne. Skoraj vsi kraji, v katerih so se pogosto hranili zapiski o Mojem številnem delovanju in poučevanju, so bili uničeni in opustošeni, le mala evangelija Janeza in Mateja sta se – zaradi etike dobronamernih ljudi – jezikovno bolj ali

⁸ 19. stoletje, op. prev.

manj pravilno ohranila kot pristna dokumenta o Mojem delovanju in naukih. Enako velja za zapise Luka in Marka – ko si je Marko to, kar je slišal od Pavla, na kratko zapisal zase –, in tudi za več pisem apostolov, od katerih so se številna izgubila. To velja tudi za Janezovo razodetje, ki sicer vsebuje nekatere jezikovne nepravilnosti, vendar pa te pri človeku, ki ga Jaz vodim, ne vplivajo bistveno na poglobitno stvar.

7 Od drugih nauk, ki so se nanašali na stvari in pojave in njihovo zgradbo, se je tu in tam na skrivaj ohranilo le nekaj malega. Kar so še našli iz časov Rimljanov in Grkov, so prestregli samostani, v mračnjaštvu trpečemu človeštvu pa o tem niso razkrili niti trohice.

8 Sončnih in luninih mrkov, kometov in drugih naravnih pojavov duhovniki niso razlagali v skladu z resnico. Še prehitro so jih spet začeli prikazovati kot znanilce in glasnike kazni, ki naj bi jo Jaz izrekal nad ljudmi, da bi tako prestrašeni ljudje v velikih trumah romali v templje, ki so kmalu pognali kakor gobe iz tal, in tam ob nogah duhovnikov puščali bogate in številne darove.

9 V katakombah Rima in farnih gradovih Španije, Italije, tu in tam tudi na Nemškem, je najti še veliko zelo pomembnih zapisov iz Mojega časa. Toda še zmeraj vpijoča lakomnost, sla po blišču in oblasti babilonske vlačuge ne dopusti, da bi kaj prišlo med ljudi, in to iz strahu in velike skrbi, da bi se tako razkrila, in bi ves svet z njo najostreje obračunal, ker je ljudem številna stoletja prikrivala resnico. Ker je ta gnusni razlog razumljiv vsakemu razmišljajočemu človeku, ni potrebno, da bi ga na tem mestu še bolj osvetlil.

10 Še donedavna so ljudstvu najstrože prikrivali štiri evangelije, Lukova apostolska dela, pisma apostolov in Janezovo razodetje, in to v številnih deželah še zmeraj prikrivajo!

11 Kako so se upirali svetlobi Mojega svetlega bliska znanstvenih spoznanj, ki je od vzhoda do zahoda vse, kar je na zemlji, znova začel močno osvetljevati, in to že pred tristo leti!, in ta svetloba zdaj čedalje močnejše sveti, celo tako močno, da se v tem času, kot ob najsvetlejšem dnevu razkrivajo celo najskrivnejše in najbolj skrite sobane nekoč tako velike in mogočne babilonske vlačuge.

12 Človek se upravičeno sprašuje: Kako dolgo bo babilonska vlačuga to še počenjala?

13 In odgovarjam: Kakšno malenkostno vprašanje! V vsem svetu iz dneva v dan opazuj vse svetlejšo in mogočnejšo svetlobo Mojega bliska! Kako se poleg tisočih resnic, zdaj matematično dokazanih in

danih javno v prosto uporabo vsem ljudem na vseh področjih znanosti in umetnosti, lahko še ohranja stara, babilonsko-poganska, mračnjaška čudočudna neumnost s svojo prevaro, ki je osvetljena do najmanjših špranj in gub?

14 Še živijo nekatere stare in od prej zelo poneumljene, praznoverne babnice in nekateri svetohlinski, tako imenovani pobožnjakarji, ki se pustijo vleči za nos sinjemu dimu farjev, in še imajo tisti vladarji sredstva, s katerimi varujejo prestol babilonske vlačuge. To pa lahko traja in bo trajalo le še kratek čas, ker je že poskrbljeno, da bodo takšnim vladarjem vzeta sredstva. Številnim so že bila vzeta in zdaj morajo brez dežele in ljudstva opazovati, kako v dimu in pari izginjajo njihovo staro početje, trud in mračnjaška dela!

15 Pravim: Ali na zemlji sploh še lahko vlada noč, ko pa je sonce že visoko nad obzorjem? Tako je že na Zemlji! Svetloba je postala preveč močna, in mogočnejši, ki so se nekdam tako zelo klanjali mračnjaštvu – zaradi svojega prestola in nepopisno udobnega življenja – so začeli ob nepremagljivi moči te svetlobe spoznavati svojo veliko nemoč, in morajo, če hočejo obstati, začeti s prijaznim obrazom sprejemati luč, ki so jo nekoč tako sovražili. Če bi hoteli spet zaviti v staro mračnjaštvo, bo to ljudstvo spregledalo, jim odreklo poslušnost in jih kmalu spravilo v veliko zadrego ter jih – tako kot kažejo že številni zgledi – tudi vrglo s prestola.

16 Moji volji ni mogoče kljubovati! Ljudem posamično sicer še naprej puščam svobodno voljo, toda na splošno sem Jaz gospodar in se ne oziram na mogočnejše tega sveta. Zdaj je pač napočil čas svetlobe, ki je ne more ustaviti nobena človeška moč več.

26. O zavrženem vogelnem kamnu – njegov čas je prišel – in koncu lažnega preroštva⁹

1 Zdaj je napočil tudi čas tistega vogelnega kamna, ki so ga zidarji, predvsem babilonski, zavrgli. Kdor bi se hotel spotikati ob ta zidak, se bo raztreščil, in tisti, na katerega bo ta kamen padel, bo pokončan, kot se bo to kmalu, zelo kmalu zgodilo z vsemi, ki jim za vogelni kamen ni mar in slavijo babilonsko vlačugo. O, kako kmalu bodo zelo tulili in stokali, toda zavržen vogelni kamen jim ne bo pomagal.

⁹ Glej tudi *Veliki Janezov evangelij*, 5. knjiga, pogl. 9,6; opomba založbe Lorber Verlag

2 Dolgo sem kar se da potrpežljivo opazoval igro svinj, tako kot so med Mojim zemeljskim časom svinjski pastirji v Gadari opazovali svoje svinje; tam sta bila v dveh starih bazaltnih grobnicah dva naj-huje obsedena – kajti Gadara je bila stara nekropola.

3 Komu sta bila podobna ta dva, v velikih, starih grobnicah z verigami in vrvmi priklenjena obsedenca, ki sta ob Mojem prihodu strgala verige in vrvi, stekla k meni in Mi rekla: 'Kaj naj počneva s Teboj pred časom?' Glej, podobna sta bila prostaškemu, staremu posvetnemu dobičkarskemu duhu, v katerem je tičala legija drugih zlih duhov.

4 Ker pa so duhovi dobro poznali Mojo najresnejšo voljo, so Me prosili, naj jim dovolim, da se zatečejo v svinje, in obsedena človeka sta bila rešena ter sta Me slavila, čeprav so Me Gadarenci pozneje prosili, naj jih zapustim, saj so se Me zelo bali. In tako Me bo v prihodnje hvalil tudi pravi posvetni duh s svojo trgovsko vnemo, ker je bil z močjo Moje svetlobe rešen legije svojih zlih sebičnih duhov, ki so se zatekli v svoje svinje, vendar bodo z njimi v morju našli tudi svoj konec.

5 Pod oznako svinje sodijo tudi vsi prenapeti služabniki babilonske vlačuge zaradi svojih umazanih in oblastiželjnih prizadevanj, ki so se še prepogosto in glasno razkrivala v njihovih konkordatih, misijonih, odlokih in izobčenjih. In tako so se že od časov vladavine babilonske vlačuge nad ljudstvi in njihovimi kralji, legije zlih duhov zatekale v prej omenjene svinje, ki so pozneje strmoglavljale v morje, in to se dogaja še zlasti v tem času, zato je njihov popoln propad toliko zanesljivejši.

6 Morje pomeni njihovo trmoglavost, njihovo vztrajanje pri starem mračnjaštvu, in da, kjer koli je mogoče preganjajo in izrivajo svetlobo, ki jo zdaj pošiljam iz nebes vsem ljudem po vseh vedah in umetnosti.

7 Glej, to je morje, kamor bodo zli duhovi pognali svinje, v katerih že dolgo prebivajo, in tam bodo tudi našli svoj zanesljivi konec.

8 Moji prasvetlobi iz nebes so skopali jamo, da bi jo vanjo skrili pred očmi ljudi in jo v temi zakopano izkoristili v svojo korist. Toda svetlobo sem osvobodil, zdaj pa sami strmoglavljajo v jamo, ki so jo skopali zato, da bi se v njej zadušila in pokvarila Moja pranebeška svetloba.

9 Če se to zdaj dogaja vpričo vsega sveta in na glas zaželeno, je odveč vprašanje, kdaj se bo to zgodilo.

10 Povsem razumljivo je, da se kaj takega ne more zgoditi v trenutku, tako kot se tudi noč ne more kar nenadoma umakniti svetlemu dnevu. Vse na tem svetu mora imeti svoj čas, in nihče, četudi bi bil še tako nadarjen in sposoben, ne more v enem dnevu postati učenjak in umetnik, in noben sadež na drevesu ne more kar nenadoma dozoreti in postati užiten. Toda ko se v drevju ob bližajoči se pomladi začne zbirati sok in začnejo nabrekati popki, je to že zanesljivo znamenje, da se bližata topla pomlad in blagodejno poletje; nekaj kratkih zmrzali, ki se prikradejo vmes tega ne more bistveno zavreti.

11 Kar je prerok Ezekiel v 14. poglavju napovedal o kaznovanju Izraelcev in Jeruzalema, velja zdaj za vse lažno preroštvo: izkoreninjeno mora biti in tudi bo.

12 V čem pa je lažno preroštvo in kdo so farizeji zdajšnjega časa, ni treba nobenemu le malo bolj razmišljajočemu človeku pojasnjevati podrobneje, saj ves svet pozna stare sovražnike luči, resnice in ljubezni iz Mene.

13 Če sem že apostole sam opozarjal, naj nikogar ne sodijo, obsojajo in prekolnejo, da se jim ne bo enako zgodilo z Moje strani – kdo je torej njim podelil pravico, da so tiste, ki jih je gnal Moj duh, da so iskali čisto resnico, oni obsojali, izobčili in najhuje prekleli? Zato bodo sami pahnjeni v jamo, ki so jo skopali za milijone nedolžnih ljudi, in njihova zla dejanja bodo sojena enako brezobzirno in neusmiljeno in dobili bodo svoje plačilo.

14 Ozri se v vse predele zemlje in ugotovil boš, kako osovraženo je lažno preroštvo babilonske vlačuge pri vseh le nekoliko boljših ljudstvih, in kako njene odposlance sprejemajo in spoštujejo. Zanesljivo ne tako, kot lahko bereš v klečeplaznih zapisih, temveč nasprotno. Le pri povsem preprostih in divjih ljudstvih so lahko uspešni za kratek čas. Ko pa opazijo in zlahka spoznajo njihove pogosto še prehitro vidne pohlepne in oblastiželjne namene ali volka v ovčji koži, je že tudi konec z njihovim poslanstvom, potem jih lahko samo še skrbi, kako bodo odnesli celo kožo.

15 Svoje predrzne odposlance so pogosto pošiljali na Kitajsko in Japonsko, kjer je veliko zlata, srebra in drugih zakladov! Dokler niso odvrgli svojih ovčjih kožuhov, so jih tam še prenašali in so tudi pridobili veliko privržencev za domnevno nebeški nauk miru. Ko pa so se – kot radi rečemo – sprostiti, in so jim postali ovčji kožuhi neudobni ter so začeli misliti, da že lahko začnejo delovati po svoje in v skladu s svojo pravo notranjo podobo ter so tako tudi začeli delovati,

so jih takoj razkrili v vsem, kar so nameravali, jih prijeli in jim dali zaslužen plačilo.

16 Ko je babilon izvedel za njihovo zaslužen plačilo, jih je prav slovesno razglasil za svete, čeprav sem Jaz sam rekel in učil, da je svet edino Bog. Takšnim svetnikom lahko samo rečem: 'Ne poznam vas in nikoli vas nisem pripoznal, zato stran od Mene, svoj blagor in svoje plačilo zahtevajte od tistih, v katerih imenu ste pridigali in delovali. Kajti v Mojem imenu niste pridigali in še manj delovali, saj že od otroštva niste nikomur izkazali prave ljubezni do bližnjega, ki sem jo učil Jaz, ker Vame nikoli niste verovali, temveč ste Moje ime le izrabljali za svoje posvetne koristi, zato od Mene ne pričakujte ne plačila in ne milosti. Pojdite k tistim, ki ste jim služili in plačilo zahtevajte od njih!'

27. Prihodnje verske vojne niso mogoče

1 Tako se že zdaj dogaja na tem svetu. V tako imenovanem svetem mestu mrgoli različnih svetih revežev in z njimi ne vedo več ne kod ne kam in kje na tej zemlji bi jim na skrivaj dali še kakšen majhen paradiz, kajti navkljub vsem grožnjam njihova oblast ne seže dlje od nekaj zelo pustih kvadratnih kilometrov. Kajti niti kralji bolj prebujenih ljudstev in še manj ljudstva sama si več ne pustijo ukazovati določeni strani.

2 Kaj pa še preostane takšnim nekoristnim in lačnim svetnikom, da ne bi umrli od lakote, kot da obrnejo hrbet svoji svetosti in si poiščejo službe, ki so jih nekoč imeli za nesvete?

3 Misliš, da se bodo zaradi današnjih razmer zagotovo zanetile velike verske vojne? To bi se zgodilo, če bi določen človek v babilonu še imel moč nad kralji in ljudstvi kakor nekoč, in bi bil velik del ljudi še zmeraj tako neumen in mračnjaški kakor še pred tristo leti. Toda število privržencev starega, nekoč tako mogočnega babilonca, se je zdaj že zelo zmanjšalo, in tudi ljudi je Moj blisk že tako razsvetlil, da celo najbolj preprost kmet z vsemi domačimi ne verjame več, da parnike na morju in parne stroje na kopnem poganja hudič zaradi neke njemu zapisane duše, ali da po telegrafskih žicah sem in tja poskakuje zato, da bi velikim in malim prenesel zeleno sporočilo iz daljnih dežel in krajev.

4 Koliko jih je še, ki resno verjamejo v tako imenovane čudežne podobe? Kje pa je še dežela, v kateri tako imenovane rokohitrce sežigajo kot čarovnike, in bralce *Svetega pisma* in drugih duhovnih knjig in zapisov vlečejo pred neusmiljeno inkvizicijsko sodišče in jih mučijo do smrti? Kateri kolikor toliko izobražen človek še kaj da na odpustke grehov, na prazne ceremonije tako imenovane službe božje brez duha, na blagoslovljeno vodo, na kadilo, posvečene podobe, na zvonove in zvončke, na sveče iz voska, relikvije, vigilije in ceremonijalne pogrebe, ki jih je treba drago plačati, na postne dneve in velike cerkvene praznike s starimi strogimi prepovedmi in še veliko takega?

5 Ljudje pri teh stvareh še na videz sodelujejo zaradi zakonov, ki pa so postali že zelo šibki, toda med tisoči jih komaj kaj več kot deset verjame v to, in še ti ne v skladu z resnico, kot se je to žal dolgo dogajalo med preteklim, najbolj mračnjaškim praznovernim časom.

6 Če pa so zadeve takšne in nič drugačne, kako bi lahko le bežno pomislili na kakšno veliko ali celo splošno versko vojno?

7 Pravih mračnjakov je premalo, da bi se dvignili nad številne razsvetljene, čeprav bi si to želeli. In razsvetljeni, če bi jih napadli, se pri sebi že trdno zavedajo, da bodo zmeraj premagali maloštevilne in nemočne mračnjake.

8 Kljub temu pa bo prišlo do različnih bojov in manjših vojn, da bi bil ponižan vsak mogočnež, ki bi hotel nasprotovati Moji svetlobi. Odslej z vsemi temi mogočneži ne bom več imel ne potrpljenja ne obzira. To Mi lahko verjameš, saj sem te s tem seznanil Jaz sam.

9 Pogledj kraljestvo, v katerem živiš. Iz nekaterih lahko razumljivih razlogov v njem še zmeraj razmišljajo hudo po babilonsko, zlasti veljaki. Zdaj naj bi, če zna in zmore, skušalo zbrati vso svojo moč in pomagalo svojemu 'svetemu očetu' ostati na starem prestolu.

10 Da, če še nekaj časa omahuje in ne da ljudstvu tistega, kar je po Meni pravo – da bi vsakega človeka osvobodila čista resnica po Moji Besedi, ki jo mora človek edino upoštevati – ga bo doletela enaka usoda kot njegovo napačno prizadevanje. Kajti kraljestvo za preživetje nima najbolj nujnih denarnih sredstev, in če bo še zaupalo navidezni pomoči s strani sedemkrat posvečenega oltarja in njegovih čudodelnih podob, bo kmalu tudi samo brez vsake moči. Zdaj naj le opazuje posledice svojega mračnjaškega konkordata in vsa okolica zunaj mu bo sporočila: 'Če si se tako zvesto povezalo z nam vsem osovraženim sovražnikom luči in ljubezni do bližnjega, potem s teboj ni mogoče navezati prijateljske zveze. Kajti tako zelo si ga podpiralo, ob tem pa

pozabljalo na vse druge svoje stare prijatelje, da si mu v njegov užitek in sebi v veliko škodo izročilo več kot polovico svoje moči, zato si zdaj kar samo pomagaj v stiski in zapuščenosti!

11 Sam pomisli, ali v tvoji deželi z vseh strani ne govorijo glasno skrajno grenke posledice takšnega nepremišljenega dejanja! To pomeni, da je treba takšno napako kar najhitreje odpraviti, sicer bo prišlo do hudega požara, ki bo prinesel smrt.

12 Kadar pri hiši začne tako primanjkovati sredstev, da to ogrozi hišo, in ji obrnejo hrbet prijatelji in celo boljši domači ter nočejo ne slišati ne vedeti nič o ohranitvi takšne stare zanemarjene hiše – kako bi lahko takšna hiša še naprej obstala ali bila še naprej močna kakor nekoč?

13 Da, lahko bi se okrepila in znova postala trdna, toda za to je potrebna predvsem neupogljiva trdna volja po odstranitvi vsega starega in trhlega, položiti je treba nove, trdne temelje ter s številnimi in dobrimi zidarji vso hišo hitro na novo postaviti s trdno streho vred. Potem bodo to vsi opazili in rekli: 'Glej, zdaj je hiša, ki je bila brez vrednosti spet vredna, in človek lahko zaupa njenim trdnim temeljem, sobanam in strehi!'

14 Če se človek zadeve loti tako, potem tudi različnih dobrih prijateljev od zunaj in še bolj od znotraj ne bo manjkalo. Toda kdo bo še zaupal hiši, za katero človek ne ve več, od koga vse si mora hišni gospodar pustiti predpisovati zakone, da bi še nekaj časa obstal kot to, kar je?

28. Prihodnost ceremonialne cerkve

1 Kaj pomaga nova zakrpa na stari, prepereli suknji, če na zakrpanem mestu pokriva golo kožo in jo pred vetrom varuje le nekaj časa? Že manjši vihar jo zlahka strga s stare preperele suknje in z njo še kos suknje. Kaj bo potem v viharju varovalo golo kožo pred mrazom? Zato si raje takoj zagotovi novo in močno suknjo, dokler še imaš na voljo sredstva, in ne izgublaj časa z iskanjem blaga za krpanje stare, nadvse preperele suknje, ki ti ne koristi, ob novi suknji pa viharji tvoji koži ne bodo mogli prizadeti ničesar hudega.

2 Kateri pravi gostilničar pa toči novo vino v stare mehove!? Kaj se bo zgodilo z mehovi, ko bo začelo v njih vreti mlado vino? Razneslo jih bo in nespametni gostilničar bo ob mehove in vino. Prav

to lahko pričakuje tudi nespametni vladar, ki skuša z novo ustavo pokrpati staro; nova nujno pomeni propad stare in vladar tako izgubi vse: ustavo, deželo in ljudstvo, kot se zdaj že dogaja v Evropi in kmalu bo še več takšnih zgledov.

3 Povem ti: kdor se bo z določenim možem, ki se ima za pobožnega, še naprej spogledoval in se mu prilizoval ob Moji čedalje gostejši luči iz nebes, bo kmalu zapuščen in sam. Kajti želim, da se babilonsko ljubimkanje, ki je trajalo tako dolgo, konča. Odslej naj bo vse zastavljeno na novo in drugače, in Moja beseda, ki sem jo govoril apostolum in številnim drugim ljudem, mora zdaj pridobiti novo moč in oblast in se nato ohraniti do konca časov te zemlje; vsi naj se sončijo in grejejo v svetlobi Mojega nauka iz nebes in naj bo spet tako, kot je bilo v pradavnih časih, da bodo Moji resnični privrženci in ljubljenci v trajni, otipljivi skupnosti z Mojimi angeli in tako tudi z Menoj samim od zibelke do groba.

4 Zdaj se tudi sprašuješ, kako se bo godilo tvoji deželi, ko bo novega vina nalitega v stare mehove preveč in jih bo razneslo, vino pa se bo razlilo. Povem ti: Tisočkrat bolje kakor zdaj, ko skoraj nihče iz strahu pred posledicami dolgega in razsipnega omahovanja, svojemu še tako poštenemu bratu ne zaupa več in neprenehoma govori: 'Človek ne more vedeti, kako se stvari še lahko zasučejo!'

5 V trenutku, ko bi mehove razgnalo, veliki porabniki ne bodo več dejavni, in država bo poskrbela za to, da ne bodo prikrajšani tisti, ki so državi in ljudstvu s svojim duhom in razumom dolgo zvesto služili; toda ob več kot četrto milijonu pohajkovalcev in brezdelnežev brez zaslužka, večinoma iz vrst farjev, ne bodo več mogoči veliki dohodki in pokojnine, dolg do države pa bo kljub vsemu treba poravnati – kajti to bo treba opraviti ne glede na okoliščine, tako da noben brat naj ne bi tožil drugega.

6 Vsekakor sem zdaj spet prevzel vodstvo, da ne bo mogel nastati nered v škodo Mojih privrženecv. Letos bom z deželo, pod katerimi zakoni živiš, še potrpežljiv, potem pa veliko več ne bo mogoče storiti, čeprav bi v njej še telesno prebivali tudi številni Moji stari prijatelji in z njimi vsa njihova ljubezen in zvestoba; Moji in na novo razsvetljeni bodo obvarovani, vse drugo pa bo kaznovano.

7 Spet premišljuješ: Da, Gospod, vse to je že prav. Ko se voditelji nekega naroda polenijo in pokvarijo, si mora ljudstvo izbrati druge, ki bodo ustrezali materialnim, predvsem pa duhovnim potrebam ljudstva. Toda dokler še obstajajo stari malikovalski templji,

imenovani božja hiša ali cerkev, s služabniki, ki opravljajo svojo službo, in smejo še naprej pridigati številnim slepim ljudem o nadvse učinkovitem delovanju njihovega cerkvenega bogoslužja, zlasti na božjih poteh in v samostanih, bo nova vlada – pa naj se na novo ustrezno organizira ali naj bo to en sam nov vladar – zmeraj v nevarnosti, da bi sčasoma spet zapadla v staro mračnjaštvo, in to še toliko prej, dokler bodo služabniki templja živeli od zaslužka svojega cerkvenega delovanja. Če naj bi še nekaj časa delovali kot učitelji ljudstva, naj bi jih plačevali kot vsakega drugega državnega uslužbenca, toda za svojo cerkveno službo ne bi smeli od nikogar ne zahtevati ne vzeti ničesar, in tako bi se zelo učinkovito zavrlo početje tempeljskih duhovnikov, ki izžemajo, zavajajo in mračijo ljudstvo, zagotovo pa bi bilo tudi kmalu konec romanj, čudodelnih podob in relikvij ter številnih drugih cerkvenih izrojenosti in zlorab.

8 Povem ti, da imaš po eni stran prav, in bi bilo to nekaj časa tudi dobro, ker bi se tako imenovani duhovnik očitno bolj ukvarjal s poučevanjem ljudstva, za katero bi bil plačan, kot s cerkvenim obredjem, ki mu ne bi več prinašalo ničesar. Če pa bi cerkveno službo opravljal še naprej brez plačila, bi mu bolj slepo ljudstvo začelo pripisovati še večje božje zasluge in tako samo od sebe še huje in globlje zašlo v staro praznoverje, saj duhovnik svojega velikega in pompoznega ugleda, ki bi ga užival pri slepem ljudstvu, gotovo ne bi prikazoval kot nekaj, kar pred Menoj ni vredno nič, temveč kot nekaj, kar Mi je nadvse všeč, in bi tako ljudstvo še bolj utrdil v njegovem starem praznoverju ter tako babilonski vlačugi ob bližajočem se koncu njene vladavine ustvarjal nov prestol.

9 Zato pusti naj farji še naprej izkoriščajo ljudstvo, naj ljudstvo, ki je še slepo, še naprej roma in plačuje drage maše; naj se spoveduje, plačuje predrago spremljanje umrlih svojcev; naj farji prežijo na dediščino in prodajajo drage odpustke in dopustitve; skratka, naj babilonci še huje počenjajo svoje, potem bodo tudi najbolj slepi spregledali in rekli: "Takšna vera ne more biti drugega kot prevara, ker prav tisti, ki naj bi bili najbolj prepričani o čisti resnici Kristusovega nauka in se po njem ravnali, s svojimi dejanji kažejo, da jim za nauk ni mar, da ne verujejo v nobenega boga in so tako zgolj lažni preroki, ki ne skrbijo za nič drugega kot le za svoj trebuh. Ljudem z različnimi prevarami – tam, kjer prevara ne zadostuje, tudi z njim dano nekakšno državno pravno prisilo – pogosto vzamejo vse imetje in od svojega, v resnici ropa, nobeni žejni duši iz ljubezni ne dajo niti

požirka vode. Zato stran z vsemi takimi lažnimi preroki, stran s trgajočimi volkovi v ovčji koži, stran z vsem, kar je tako dolgo trpinčilo ubogo slepo ljudstvo, ga varalo in ropalo; stran s templji, oltarji, svetimi podobami, relikvijami, zvonovi in vsemi drugimi nekoristnimi cerkvenimi pripomočki brez duhovne vrednosti! Odslej bomo sami preverjali Kristusov nauk, se pustili poučiti pravemu učitelju, ki ga je razsvetlil Bog, in se potem po tem nauku ravnali in ga izpolnjevali, pravi učitelj ob naši mizi pa tudi ne bo umrl za lakoto in žejo in tudi gol in bos ne bo hodil.'

29. Prihodnost evropskih držav in Amerike

1 In glej, zdaj se to dogaja v Italiji, ki je bila še pred nedavnim mračnjaška. Pred mnogimi leti se je v nemški državi že zgodilo, prav tako nekoč v Angliji in Severni Ameriki, še bolj pa se to dogaja v današnjem času, da se s hudimi boji očičuje še več tistega, kar nasprotuje Mojemu prvotnemu nauku. Pogosto sprašujejo: 'Toda Gospod, zakaj dopuščaš, da države konfederacije¹⁰, ki zagovarjajo suženjstvo, dosejajo pomembne zmage nad unionisti¹¹, naklonjenimi človeku?!'

2 Jaz pa odgovarjam: Pri konfederaciji ni vse slabo, kot bi se komu na prvi pogled zdelo, in tudi pri unionistih ni vse samo dobro; in tako oba tabora drug drugemu čistita iverje in bruna iz oči in drug drugemu pometata spred vrat, to pa se po Mojem nauku ne bi smelo dogajati.

3 Ko bo vsak tabor sam očistil *svoje* oči iverja in brun ter pometel smeti spred *svojih* vrat, se bosta obe strani kmalu in zlahka sporazumeli in poravnali.

4 Takšni veliki in tudi majhni razdori – tako med ljudstvi in tudi posameznimi ljudmi – so zmeraj posledica neupoštevanja Mojega nauka, ki pravi, naj ne bi nihče svojemu sosеду rekel: 'Pridi, da ti vzamem iver iz očesa!', potem pa bi mu soséd odgovoril: 'Kaj ti mar iver v mojem očesu, ko je v tvojem očesu kar celo bruno! Očisti najprej svoje oko, potem mi šele lahko pomagaš očistiti moje!'

¹⁰ Konfederacija ameriških držav je bila zveza enajstih južnih držav Združenih držav Amerike, ki so se leta 1860 in 1861 odcepile od Združenih držav Amerike, op. prev.

¹¹ Unionisti so se poimenovali države na severu Združenih držav Amerike, ki so se v secesijski (državljanski) vojni od leta 1861 do 1865 bojevale proti južnim državam za ohranitev enotnosti države in odpravo suženjstva, op. prev.

5 Takšnih bojev je bilo že veliko in še veliko jih bo, dokler ne bodo ljudje povsem prevzeli Mojega najčistejšega nauka.

6 Toda vojna v Severni Ameriki ne bo več trajala dolgo. Toda v Južni Ameriki, kjer je babilon še veliko močnejši kot kjer koli drugje na zemlji, bo kmalu nastopila kaznovalna sodba, kajti babilon se mora povsod spremeniti v novi Jeruzalem in svinje poganskih Gadarencev morajo v grobu najti noč svojega propada.

7 Mislim, da sem ti s tem *nota benom* za ta čas povedal več kot dovolj, in vsak, ki se vsaj malo spozna na štetje s prsti, bo zlahka spoznal, kdaj in zakaj morajo biti stvari prav takšne, kakršne so, in v kaj se bodo v kratkem nujno razvile.

8 Po letu, dnevu in uri pa Me ne sprašuj, ker je že vse pred očmi vsega sveta, tako kot vsak lahko zanesljivo napove bližajoči se konec noči, ko na obzorju opazi oblačke, ki jih osvetljuje vzhajajoče sonce.

9 Ljudje, ki imajo kakršno koli moč, naj samo poskušajo spomladi travi in vsem zeliščem, grmičevju in drevesom prepovedati novo rast, jo ovirati, jim prepovedovati poganjati, zeleneti in cveteti, ukazovati vetru in predpisovati pot svobodni streli, in kmalu se bodo prepričali, kako velika je njihova nemoč kot posledica njihove neumnosti.

10 Kar rečem in hočem, se tako zanesljivo zgodi, kakor sonce vsako jutro zanesljivo vzide in zvečer zaide. Več ti ni treba reči, čeprav vidim, da bi želel vprašati, kako bo ravnala Francija, to trenutno mogočno zemeljsko kraljestvo, glede zdajšnjega vsesplošnega toka luči. In povem ti: Težko se bo uprla Moji volji, saj je to nemogoče!

30. Zakonitost razvoja

1 Da se (Francija) zdaj na videz kaže kot varuhinja babilona, v resnici pa je njegova sovražnica, je kar prav, saj tako odvrča druge, še zelo babilonsko usmerjene države in njihove gospodarje, da bi z združeno močjo spet pomagali na prestol stari noči, in potem bi svoja ljudstva še bolj podjarmili kot kadar koli prej. Kajti o prostovoljni dobri volji do ljudstev pri teh starih gospodarjih še zelo težko govorimo. Da trenutno delajo v korist ljudstev, jih silijo razmere. Če bi te razmere lahko odpravili s kakršnimi koli zanje sprejemljivimi sredstvi, bi svojim ljudstvom takoj zapeli drugo, in to zelo žalostno pesem, in ljudje bi morali znova plesati tako, kakor bi piskala stara španska inkvizicijska piščalka, tega pa si gotovo nihče ne želi.

2 Odpraviti z enim zamahom vse zdajšnje razmere, ki so nekaj vmes med slabimi in dobrimi, bi pomenilo opustošiti dežele in ljudstva. Zato mora vse na tem svetu imeti svoj čas in svoj razvoj. Dokler mošt do konca ne povre in se torej z lastno dejavnostjo ne očisti vseh nečistoč, ni čistega in duhovnega vina.

3 Kdor si želi zgraditi novo in dobro stanovanje, starega ne sme uničiti, dokler ne konča novega; če bi takoj uničil staro, kje pa bi prebival, in kdo bi ga med graditvijo novega varoval pred vsakršno nadlogo? Zato je pametneje staro, četudi še tako razcapano in zakrpano suktnjo, za silo nositi tako dolgo, dokler se ne izgotovi nova, kot pa gol letati naokrog. In tako mora po Moji najboljši ureditvi zmeraj novo izhajati iz prejšnjega, če hoče biti trajno in trdno.

4 V času, ko sem na zemlji Svoj nauk dajal ljudem, je bilo poganstvo na vse strani razširjeno po vsej zemlji, in sicer v različnih oblikah in podobah, Moj nauk pa je bil samo svetla zvezda danica v veliki poganski noči. Zvezdo danico so kmalu in zlahka na gosto prekrili najgostejši nočni poganski oblaki, da so ljudje le tu in tam lahko uganili, kje naj bi bila. Nekateri so rekli: 'Poglej, tu je!', drugi pa 'Poglej, tam je!'. Zgodilo se je, da so kakšno drugo zvezdo imeli za zvezdo danico in jo zelo častili. In tako je tedanje močno poganstvo zvezdo danico zlahka zlilo in združilo s seboj, in ljudstvu, ki je spraševalo po zvezdi danici, o kateri je pogosto slišalo govoriti, sebe predstavilo kot edino pravo staro zvezdo danico.

5 Zakrita za oblaki in popačena zvezda danica je pred slepim ljudstvom tudi delala čudežna znamenja v Mojem imenu, ki je zgolj zamenjalo Zevsovo, ljudstvo je bilo zadovoljno, staro poganstvo pa se je tako ohranilo le z malenkostnimi spremembami. Toda Moj nauk so maloštevilni kljub preganjanju ohranili nedotaknjen. Plemenito seme, ki je padlo na rodovitno prst, se je dobro in trdno ukoreninilo, pognalo in rodilo dobre sadove, čeprav na skrivaj, slepe oči babilonske vlačuge jih niso opazile.

6 Iz zvezde danice je postalo sonce, ki zdaj v celoti vzhaja, in poganski oblaki tega sonca ne bodo nikoli več toliko prekrili, da bi celo tisti, ki slabo vidi, lahko zamenjal dan za noč.

7 Svetloba Mojega bliska je postala mogočna, in poganska noč je nikoli več ne bo zakrila. Kako, sem v tem *nota bene* jasno povedal.

8 In tako naj v tem zvezku¹² končam tako, da vsakega Svojega prijatelja povabim, naj to ne samo prebere, temveč si to tudi vzame k srcu in verjame, da sem to Svojim prijateljem razkril Jaz sam iz Svoje svobodne milosti, v tolažbo srca in za razsvetlitev razuma duše, za to pa ne zahtevam ničesar razen vaše pristne ljubezni in žive vere.

9 Kdor želi in more Mojemu zemeljsko zmeraj revnemu in zdaj tudi že staremu hlapcu¹³ storiti kaj posebnega iz ljubezni do Mene, mu bom to zelo kmalu večkratno poplačal, amen! To pravim, Jaz, ki sem Gospod, večno življenje in resnica.

10 In zdaj v naslednjem zvezku spet k evangeliju! Še pol dneva bomo v Genezaretu, potem pa se bomo na hitro odpravili skozi deset mest.

¹² 297. zvezek *Velikega Janezovega evangelija* v izvirnem zapisu Jakoba Lorberja, opomba založbe Lorber Verlag

¹³ Lorberju, op. prev.

GOSPOD V POKRAJINI CEZAREJE FILIPOVE (Nadaljevanje)

31. Dvom Gospodovih privržencev

1 Kot je bilo povedano že v prejšnjem zvezku, sem v Genezaretu ostal še pol dneva, od zgodnjega jutra do ure čez poldan.

2 Medtem sem posebno blagoslovil Svoje tam še navzoče prijatelje, starega Marka, Kisjono, Filopolda in tudi Marijo, ki se je s Kisjono in Filopoldom podala najprej v Kis, tam ostala nekaj časa in se nato vrnila v Nazaret, kjer je Mojim bratom povedala vse, kar je slišala o Mojem nauku in delovanju, kar je videla in doživela sama. In temu so se bratje zelo čudili, prav tako tudi drugi stari znanci in Jožefovi prijatelji, prijatelji Marije in treh bratov, ki so ostali doma kot tesarji in skrbeli za hišo.

3 Toda ob vsej veri vame jih je **veliko** skomignilo z rameni in reklo: »Res dela velike stvari in Njegov nauk je resničen, čist in dober; toda če bo preveč pričeval proti jeruzalemskim tempeljskim duhovnikom in proti njim nastopal z vso Svojo božansko močjo in oblastjo, se to ne bo končalo dobro, kajti njihovo mnenje o Njem in Njegovih, gotovo že zelo številnih privržencih, je, kot slišimo, najbolj nespravljivo in strupeno.

4 Med pogani ima že številne in verujoče dobre prijatelje in privržence, toda med judi jih je zelo malo, in še ti ga večinoma imajo za velikega preroka, o kakšnem Božjem sinu pa nočejo slišati ničesar in ne vedeti Zanj, čeprav se je ob Njem in z Njim že uresničilo vse, kar so napovedali preroki.

5 Lahko se zgodi, da ga bo doletela kruta usoda Janeza Krstnika, potem se bodo še tisti maloštevilni judje, ki zdaj držijo z Njim, takoj odvrnili od Njega in se iz velikega strahu pred templjem znova zatekli k farizejem ter jim pomagali preganjati Njegove dozdejšnje privržence.

6 Doslej se Mu je uspelo uveljaviti še vsepovsod in se je znal najmočnejše upreti vsem, ki so Ga preganjali, zato upamo in trdno verjajmo, da bo s pomočjo Svoje božanske narave in značaja začeto delo uspešno in brez nadaljnjih motenj dokončal z močjo Božje modrosti, ki Ga prežema. Toda svet je zvit in zloben, otroci sveta so mračnjaški in zelo zli. Doslej so še zmeraj znali, gotovo znajo tudi zdaj, sprevreči

vse, kar je Bog po prerokih ljudem še tako resničnega, dobrega in modrega razodel, in to tako spremeniti v svoje zlo, da celo že po naravi boljši in svetlejši ljudje niso mogli več ločiti starega, povsem božansko resničnega in dobrega, od številnega lažnega in slabega, in so morali tako ostati pri posvetnem lažnem in zlu.

7 Naš božanski brat Jezus je že začel na vso moč osvetljevati staro grdo mračnjaštvo in veliko hudobijo farizejev in njihovih zvestih privržencev, tako da se celo že na stotine poganov sonči in greje v Njegovi svetlobi; kljub temu je to, česar se bojimo, v tem svetu še zmeraj mogoče, in bi lahko pomenilo žalosten konec pravične vneme našega brata.«

8 S temi besedami so se strinjali številni, Marija in nekaj njenih prijateljev in prijateljic pa ne.

9 **Eden** je rekel: »Poslušajte, če bo On sam to hotel in dopustil, se morda zgodi, da se bodo zlobneži polastili Njegovega telesa, toda gotovo ne v svojo domnevno korist, temveč v svoj propad, kot je to o Mesiji razločno nakazano pri starih in novih prerokih. Zato je brez pomena in zaman, da nas skrbi Zanj, kajti sam prav dobro in natančno ve, kaj mora storiti za dobro vseh ljudi. Želimo verovati Vanj in tudi bomo ves čas in v vseh razmerah verovali Vanj, in ga iz vsega srca slavili kot Božjega sina.«

10 S tem so se vsi strinjali in potem so še veliko govorili o Mojem nauku in dejanjih, zato so v Nazaretu začeli številni iskreneje in trdneje verovati Vame, saj Me celo Moji trije bratje, ki so ostali doma, niso imeli za tistega, za katerega bi Me lahko imeli. Zaradi takšnega pomanjkanja vere potem tudi nisem tako pogosto obiskoval Nazareta in njegovih prebivalcev. Ko so se namreč spraševali, od kod Meni, njim dobro znanemu sinu tesarja Jožefa, takšna modrost in moč, sem rekel: 'Prerok nikjer ne velja manj kot v svoji domovini.' Nato sem z učenci odšel od tam in se kot oseba nisem več vrnil.

11 Po tem pogovoru z Marijo o Meni, je vera Vame postala trdnejša in številni so Me začeli hvaliti in slaviti kot obljubljenega, v Moji osebi na ta svet poslanega Mesijo in sina Davidovega.

32. Gospodova molitev

1 Kot je bilo že povedano, v Genezaretu nisem ostal dolgo zatem, ko sem po blagoslovu odslovil omenjene prijatelje. Z učenci sem

se podal po cesti; spremljali so nas Ebal, Jara in trije nam že znani Rimljani. Po vojaški cesti smo se napotili v deset mest, pravzaprav šestdeset krajev, raztresenih delno po dolini reke Jordan, delno ob njej in po okoliških hribih in gričih.

2 Ko sem zunaj Genezareta z vsemi, ki so bili z Menoj, dosegel prvo, dokaj pomembno in prosto vzpetino, sem se obrnil na tiste, ki so Me spremljali, in jim rekel (**Jaz**): »Doslej ste Mi sledili iz velike ljubezni, ker dobro veste in verjamete, kdo v Meni je bil pri vas, in koga ste spremljali. Še naprej ostanite v Moji ljubezni in Jaz bom po tej ljubezni ostal še naprej v vas, pri vas in med vami. Za kar boste na tem svetu prosili Očeta v Meni, to vam bo tudi dano. Ne prosite pa za ničeve stvari tega sveta, temveč za večne zaklade Božjega kraljestva, kajti vse drugo, kar potrebujete za življenje na tem svetu, vam bo že tako in tako dano.«

3 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, kako naj prosimo, da bi Ti ugajali in da Te ne bi zaman prosili za kaj pravega? Kajti človek na tem svetu lahko zaide v številne stiske, s pravo prošnjo za pomoč pa se lahko obrne samo Nate. Kako pa naj Te prosi in moli?«

4 **Jaz** sem odgovoril: »V vsaki stiski in zagati se s preprostimi besedami v srcu obrnite Name, in ne boste prosili zaman!«

5 Ko Me boste prosili za kaj, ne dolgovezite, zlasti pa ne uporabljajte nobenih obredov. V skrivni ljubezenski kamrici srca tiho prosite takole:

6 *Oče naš, ki si v nebesih, ves čas in na vekomaj bodi posvečeno Tvoje ime. K nam naj pride in pri nas ostane Tvoje kraljestvo življenja, luči in resnice. Naj se na tem svetu med nami, ljudmi, uresničuje le Tvoja sveta in pravična volja, kakor se uresničuje tudi v nebesih med Tvojimi popolnimi angeli. Daj nam naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše grehe in slabosti, kot jih tudi mi ves čas odpuščamo tistim, ki so se pregrešili zoper nas. Naj nad nas ne pridejo skušnjave, ki se jih ne bi mogli ubraniti, in reši nas vsega zla, v katerega zaide človek zaradi premočne skušnjave tega sveta in njegovega hudobnega duha; kajti Tvoji so, o Oče v nebesih, vsa oblast, moč, trdnost in vse veličastje, in vsa nebesa so polna vsega tega od večnosti do večnosti! –*

7 Glej, prijatelj, tako naj vsak moli v srcu in njegova prošnja bo uslišana, če bo le resna, vendar naj ne moli samo z ustnicami, temveč iskreno in živo v srcu. Kajti Bog v Sebi je najčistejši duh, zato Ga je treba tudi moliti v duhu in njegovi polni in največji resnici.

8 Ko to spoznaš in dojameš, stori tako in živel boš, in tudi vsak, ki bo delal tako!«

9 Po tem Mojem kratkem govoru so se Mi vsi zahvalili, znova sem jih blagoslovil in odslovil še zmeraj vidnega Rafaela, ki je nato kot mogočni blisk švignil v večni prostor. Še zmeraj navzoče Rimljane je njegov odhod zelo prestrašil in so še dolgo zrl navzgor, če bodo morda uzrli njegovo podobo, vendar to ni bilo več mogoče.

10 Nato sem odslovil še druge, ki so Me spremljali, in se z učenci odpravil po vzpetini, s katero se je začejala visoka ravan, in po nekaj urah smo prišli v majhen, star kraj, v katerem so živeli večinoma Grki in Rimljani. Nekaj zanemarjenih judov, ki je prišlo tja, je živelo med pogani in imelo zase majhno gostišče, ki je bilo za silo tudi sinagoga.

GOSPOD V GORSKI PELLI

33. Gospod pri gostilničarju v Pelli

1 Ustavili smo se pred gostiščem in naproti nam je takoj prihitel gostilničar z opravičilom, da nas ne more sprejeti, saj naj bi bilo gostišče premajhno za nas, in tudi hrane naj ne bi imel dovolj za vse. Sredi mesta naj bi bilo grško gostišče, preskrbljeno z vsem, in tam bi nas lahko dobro postregli.

2 **Jaz** sem rekel: »To sem vedel še preden si se rodil, vendar sem nisem prišel zaradi poganov, temveč zaradi judov, če pa me ti nočejo sprejeti, bom že vedel, kaj Mi je storiti. Naj si ogledamo tvoje gostišče in sinagogo.«

3 **Gostilničar** Me je začudeno pogledal in rekel: »Prijatelj, kdo si, da z menoj govoriš prav ukazovalno?«

4 **Jaz** sem rekel: »Če bi vedel, kdo sem, bi Mi rekel: 'Gospod, sina je hudo zvil protin in številni zdravniki so ga neuspešno zdravili, tako da sem obubožal, sin pa vsak dan trpi vse hujše bolečine. Pomagaj sinu, kajti tebi je vse mogoče.' To sem ti povedal zato, ker ne veš, kdo sem.«

5 Ko je gostilničar to slišal, si je mislil: Kako lahko ta tujec, ki še nikoli ni bil v Pelli, ve za mojega sina obolelega od protina in da iz dneva v dan vse huje trpi?

6 Šele nato se je obrnil Name in rekel (**gostilničar**): »Gospod, da nisi navaden človek, sem spoznal šele zdaj; če ti je mogoče ozdraviti mojega sina, potem bom tudi jaz kljub vsej svoji ubožnosti napel vse sile, da tebi in sopotnikom izkažem vso hvaležnost.«

7 **Jaz** sem rekel: »Odpelji Me k sinu in z njim naj bo bolje!«

8 Gostilničar Me je odpeljal v sobo bolnega sina, kjer so ob tožecem in stokajočem sinu žalostno stali njegova mati, bratje in sestre ter prosili Boga, naj bolnika reši trpljenja.

9 **Gostilničar** je rekel domačim: »Ne tožite več, kajti glejte, prišel je tujec zdravnik, ki želi in zna pomagati sinu, in trdno verjamem, da to zmore le on.«

10 Žalostni domači so rekli: »Če mu je to mogoče, potem je Gospod Bog uslišal naše molitve!«

11 **Jaz** sem rekel: »Da, da, uslišal jih je, in zdaj iz lastne moči, ki prebiva v Meni, rečem: 'Ti, ki te je prizadel protin, hočem, da si zdrav,

v prihodnje pa ne greši več, kajti trpljenje si si povzročil sam s svojim skrivnim grehom!»

12 Po teh Mojih besedah je sin v trenutku ozdravil. Rekel sem mu, naj zapusti posteljo, materi pa, naj mu pripravi hrano, toda svežo in čisto. To se je tudi takoj zgodilo, gostilničar in njegov ozdravljeni sin pa nista prav vedela, ali naj se Mi prej primerno zahvalita ali naj Me začneta že kar po božje častiti.

13 **Jaz** pa sem jima rekel: »Ne razbijajta si glave in srca s tem, kako naj se Mi zahvalita, kajti gledam samo na srce in vem, kaj se zdaj dogaja v vajinih srcih. Raje Mi razkaži gostišče in majhno sinagogo.«

14 Gostilničar nato ni več nasprotoval Moji želji, odpeljal Me je v gostilniške sobe, v katerih je bilo nazadnje za nas le dovolj prostora.

34. Gospod v šoli v Pelli

1 Gostilničar nas je odpeljal v sinagogo, v kateri je star rabin nekaj judovskih otrok prav medlo poučeval o *Pismu*.

2 Rabinu sem rekel (**Jaz**): »Prijatelj, s takšnim poučevanjem boš iz otrok prej ustvaril pogane kakor jude. Če si še sam slabo poučen o *Pismu*, česa naj se otroci potem naučijo od tebe? Raje opusti poučevanje in počni kaj drugega, da lahko tvoje mesto prevzame boljši učitelj in opravlja ta poklic.«

3 **Rabin** je užaljeno odgovoril: »Prijatelj, mene je za rabina izbrala skupnost. Ta je z menoj zadovoljna, ti kot tujec pa se nimaš pravice vmešavati v način, kako naj poučujem mlade. Tukaj živimo med pogani, zato moram učence poleg našega *Pisma* poučiti tudi o rimskih in grških šegah in navadah, in kar je v njih dobrega tudi pohvaliti, da me nihče ne more poklicati na odgovornost. Na ta svet smo bili postavljeni, in moramo poleg Boga, ki več ne dopušča, da mana dežuje iz nebes, služiti tudi svetu, če hočemo živeti od njega.«

4 **Jaz** sem rekel: »Ker so judje, tako kot ti, na Boga čedalje bolj in bolj pozabljali ter začeli služiti svetu že tedaj, ko je On še puščal mano deževati iz nebes, je Bog tudi dopustil, da so zašli v kruto hlapčevstvo sveta in morali v potu svojega obraza skrbeti za skromen kruh. In ker so zdaj prav judje Bogu bolj nezvesti kakor pogani, jim bo tisto malo luči, ki jo še imajo, odvzeto in dano poganom.

5 Kako naj bi bil ti kot rabin Bogu všeč, če pa danes poučuješ judovske otroke po judovsko, jutri pa v isti sinagogi poganske otroke po pogansko, za to pa se pustiš celo plačevati?«

6 **Rabin**, ki Me je že začel imeti za nekakšnega majhnega preroka, ker sem mu povedal stvari, ki jih po njegovem mnenju navaden tujec ne bi mogel vedeti, je rekel: »Bog daj, da bi lahko živel tako, da mi ne bi bilo treba pri poganih služiti kruha, takoj bi opustil svojo pogansko službo.«

7 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, še pred desetimi leti si bil v Efraimu zelo premožen jud in si imel obilo hrane in pijače. Zakaj si že tedaj držal bolj s pogani kakor z judi?«

8 Glej, ker si to brez potrebe počel že tedaj, te je Bog ponižal in te kot poganskega rabina poslal v to pogansko mesto. Da si poleg tega že pred nekaj leti postal tudi judovski rabin, so dosegli tvoji, tebi naklonjeni pogani, in ne tukajšnji revni judje, in so prejšnjega, povsem judovskega rabina odslovili iz tega kraja.

9 Povem pa ti, da v prihodnje tako ne bo šlo več. Postani povsem jud, kakršen si nekoč že bil, ker te bodo sicer v nekaj dneh nagnali iz tega kraja in na tvoje mesto bo prišel nekdo, ki si to bolj zasluži, kajti prišel sem, da v tem kraju pometem, in da bo postal ta kraj – potem ko bodo že v približno petdesetih letih Rimljani do zadnjega temeljnega kamna uničili mračnjaški Jeruzalem – varno zatočišče za vse, ki jih bom imenoval Moje. Dobro premisli o tem, kar sem ti zdaj povedal, saj Mi je bila za to, kar sem ti povedal, dana moč od zgoraj.«

10 Rabin je hotel še nekaj pripomniti, toda gostilničar ga je potegnil v stran in mu povedal, kaj sem storil njegovemu sinu. Rabin nato ni spregovoril besede več, poslal je učence domov in še sam odšel iz sinagoge. Na hitro je obiskal gostilničarjevega ozdravljenega sina in bil nad njim nadvse presenečen, nato pa pohitel v vse njemu znane judovske in poganske hiše ter povedal, kaj se je zgodilo v judovskem gostišču. Kmalu so številni prišli v gostišče, da bi se sami prepričali, kaj se je tam zgodilo.

35. Večerja v gostišču

1 Ko so številni med njimi zagledali nekoč zelo bolnega in zdaj ozdravljenega gostilničarjevega sina, so se Me pogani zbali, tako da se Me niso upali poiskati.

2 **Neki rimski glavar** je celo rekel: »Zdravnik in njegovi sopotniki morajo biti višja bitja, kajti nam, ljudem, česa takega brez zdravil še nikoli ni uspelo.«

3 Z učenci sem bil že v gostišču, vendar Me tistega dne, ki se je začel že zelo prevešati v noč, ni videl nihče od številnih gostov v gostišču.

4 Ko so se ljudje polni občudovanja in delno tudi strahu pred Menoj, že odpravili domov, je **gostilničar** prišel k nam in Mi rekel: »O ti, veliki Gospod in Mojster, vse bi bilo krasno, dobro in prav, če bi le imel dovolj hrane za vse vas. Vina sploh nimam, bom pa poslal ponj v grško gostišče. Imam nekaj pšeničnega in ječmenovega kruha in tudi nekaj prekajenega ovčjega mesa, in zelo bi bil vesel, če bi se s tem zadovoljili za danes, jutri pa bom po vseh močeh bolje poskrbel za vas.«

5 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, sem nismo prišli zaradi hrane in pijače, dovolj nam bo, kar imaš. Zaradi vina ne skrbi in si ne delaj nepotrebnih stroškov, pojdi v klet in tam boš našel prej prazne mehove zdaj polne vina. Kajti tisti, ki je zmožgel ozdraviti tvojega sina, zmore tudi tvoje prazne mehove napolniti z vinom. Z otroki pojdi v klet in nam prinesi več vrčev, polnih vina.«

6 Gostilničar, kar najbolj presenečen in zaupljiv, je takoj pograbil več vrčev, jih umil, nato poklical otroke in ženo ter jim povedal, kaj sem mu rekel. Kar najhitreje so se odpravili v klet in ostrmeli, ko so zagledali prej prazne mehove, polne najboljšega vina.

7 Takoj so napolnili vrče in nam jih prinesli, gostilničar z ženo in otroki pa ni vedel, kako naj bi se Mi zahvalili. Čudež se jim je zdaj zdel manjši od Moje pripravljenosti, da jih tako zelo osrečim. Kajti že od ozdravitve sina niso niti najmanj dvomili o tem, da Mi je mogoče vse, kar koli bi se Mi zahotelo.

8 Jaz pa sem ponovil, kar sem jim rekel že ob ozdravitvi sina, da je Zame pomembno le srce, in potem so vsi veseli odšli ven.

9 **Žena** je rekla možu: »To mora biti velik prerok. Morda je celo prerok Elija, ki naj bi nekoč prišel? Zato ga moramo kar se da spoštljivo postreči.«

10 **Gostilničar** je rekel: »Poskrbi za mizo! Naj je Elija ali celo še kaj višjega – nazadnje celo sam obljubljeni Mesija –, trenutno to niti ni pomembno, poskrbimo, da bodo ti čudoviti gostje zadovoljni.«

11 Vsi so se lotili priprave jedi, gostilničar nam je prinesel kruh in nas prosil, naj ga zaužijemo, kar smo tudi storili. Kmalu nato so na

mizo prinesli prav okusno pripravljene jedi in še več svetilk, da je bila jedilnica prav dobro razsvetljena.

12 Začeli smo jesti, učenci pa so se pogovarjali o zgodovini Izraelcev – začetnem času njihovega prihoda iz puščave v te dežele in o vojnah, ki so jih vodili z Moabiti in pozneje s Filistejci, gostilničar pa je povedal še marsikaj o nastanku starega mesta Pelle in o vsem, kar je mesto že moralo prestat. Jaz pa sem počival in sem govoril le malo.

13 Tako je minilo nekaj ur in gostilničarju, ki Mi je ponudil dobro posteljo, sem rekel (**Jaz**): »Pusti to – kar tukaj za mizo bomo ostali in počivali vso noč.«

14 To je bilo gostilničarju kar prav, saj je tudi postelj imel le malo. Ni pa nas želel zapustiti in je tako vso noč ostal pri nas za mizo. Noč je minila mirno, nič ni zmotilo njenega miru.

36. Gospod in rimski glavar

1 Gostilničar je bil že zgodaj zjutraj prvi na nogah in naročil vse potrebno za pripravo dobrega zajtrka, tako da so bili njegova žena, otroci, drugi služabniki in dekle polno zaposleni. Mi pa smo tudi takoj nato vstali s počivalnikov in klopi ob mizi in se za kratek čas podali na prosto. Iz tega kraja je bil prav čudovit razgled nad velik del lepe doline reke Jordan in nad dolgo in široko in še zelo rodovitno visoko planoto.

2 Jutro pa ni potekalo tako mirno kakor noč, kajti ko smo se vračali v hišo na zajtrk, smo pred hišo zagledali veliko ljudi, večinoma poganov. Ni manjkal niti že omenjeni glavar s še nekaterimi podrejenimi niti star rabin.

3 Zavzeto so se zanimali za čudežno ozdravitev sina, prizadetega od protina, in tisti, ki so jih spraševali, so jim povedali, kako se je vse zgodilo, čemur so se vsi nadvse čudili.

4 Nato je **glavar** resno rekel: »Veste kaj! Človek, ki je zmožen takšnih stvari, ne da bi uporabil kakršen koli zunanji pripomoček, je Bog in ne več človek. Že večkrat sem videl čudeže, ki so jih naredili nekateri čarodeji – toda kmalu sem tudi ugotovil, kako jih delajo; kdo pa lahko ugotovi, kako je ta človek ozdravil bolnega?«

5 Nekateri so sicer menili, da imam tako kakor drugi čarodeji tudi Jaz kar številno spremstvo in nazadnje človek ne more vedeti v kakšen namen.

6 **Glavar** pa je ostal pri svoji trditvi, ni se pustil zmesti in je rekel: »Njegovi sopotniki ne bi nikoli mogli okrepiti Njegovih besed in volje, kajti pri zdravljenju takega bolnika, kot je bil sin judovskega gostilničarja, z morebitnim dogovarjanjem ali skrivnim sodelovanjem ne bi dosegli nič. Vsi tukaj se lahko dogovorimo, da vso svojo voljo odločno usmerimo v ozdravitev moje najstarejše hčere, ki že več kot tri polna leta leži bolna zaradi neozdravljive bolezni, in ne bomo nič dosegli. Če pa bi ta človek le hotel, bi moja hči zanesljivo takoj ozdravila, kot je ozdravil gostilničarjev sin.«

7 Tako so se pred gostilničarjevo hišo ljudje pomenkovali o Meni, medtem pa sem Jaz z učenci že zajtrkoval, saj smo se, ne da bi nas ljudje opazili, vrnili v hišo skozi zadnji vhod, gostilničar pa je domačim in otrokom naročil, naj Moje navzočnosti ne izdajo, razen če bi jim to naročil Jaz sam. Prav tako ljudem niso smeli ničesar povedati o čudežnem nastanku vina.

8 Ko smo končali z zajtrkom, sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Naj pridejo k Meni glavari s svojimi podrejenimi, star rabin in grški gostilničar, govoril bom z njimi.«

9 Gostilničar je pohitel ven in pripeljal omenjene.

10 Ko so vstopili k nam v sobo, je glavari že povprašal po Meni.

11 **Gostilničar** ga je pripeljal Predme in rekel: »Pred Tem, ki sedi na tem odmaknjenem stolu, bom zmeraj upognil koleno!«

12 **Glavar** je rekel: »Tudi jaz, prijatelj.«

13 **Glavar** se je globoko priklonil pred Menoj in rekel: »Veliki Mojster, Ti sam si v tej hiši naredil čudež, za kakršnega nikoli prej nismo slišali, in to je zame dokaz, da nisi človek, kakor smo mi, temveč moraš biti zares bog. Če pa to nedvomno si, pa nam zdaj izkaži veliko milost in povej, kako je z našimi verskimi zadevami.

14 Vse sem preveril: naš nauk o številnih bogovih in razmišljanja staroegipčanskih, grških in rimskih posvetnih modrecev. Natančno sem proučil tudi judovski nauk o enem Bogu, vse judovske preroke in modrece, ki jih je težko razumeti, večinoma sploh ne, saj snov podajajo preveč fantazijsko in pogosto celo nepovezano, ter opisujejo podobe, ki so jih oni morda razumeli, razen njih pa jih je razumelo le zelo malo drugih ljudi. Poleg tega sem se o nadčutnih stvareh, o njihovem pojmovanju bogov in njihovem drugačnem gledanju na nadaljevanje življenja človeške duše po smrti pogovarjal tudi s številnimi ljudmi iz najbolj oddaljenih jutrovih dežel, prav tako tudi z ljudmi na jugozahodu in severozahodu Evrope.

15 Kaj pa sem izvedel iz vsega tega? Odkrito povem: vse drugo, le tega ne, kar sem iskal – resnico, ki bi me prepričala in bi jo razumel.

16 Vera v enega ali več nevidnih božjih bitij je navzoča povsod – toda kako različna je! Ni potrebno, da bi zdaj našteval skoraj neskončno zmedo vseh mogočih nadčutnih fantazij glede bogov in nadaljevanja življenja duše po telesni smrti, temveč je pomembno samo pravo vprašanje: V katerem nauku je resnica? Ali imajo prav tisti, ki verjamejo v številne bogove ali tisti, ki verujejo le v enega Boga?

17 Če pogledamo naše rimsko pravo, ki je gotovo dobro in najbolj uporabno za obstoj človeških skupnosti ali celo ljudstev, se zdi naš sicer že zelo popačen nauk o številnih bogovih, ki je nazadnje podlaga za naše modre in kar se da pravične državne zakone, še najbolj upoštevanja vreden. Toda judovski nauk z vero v enega Boga, ki je zelo podoben prvotnemu egipčanskemu, se mi kljub temu zdi veliko bližji veliki življenjski resnici, čeprav je zdaj med judi veliko bolj popačen kakor naš. Če človek namreč kritično opazuje skrajno brezbožno in brezvestno početje judovskih duhovnikov v Jeruzalemu, mora priznati, da je veliko neumnejše in slabše od početja naših različnih svečenikov.

18 Ti, božanski čudodelnik, z malo besedami mi boš gotovo zmožen postreči s pravo resnico!«

19 Jaz sem rekel: »Priatelj Pelagij in glavar tega mesta ter še treh drugih mest: Abile, Golana in Afeka! Sem sem prišel predvsem zaradi tebe, saj sem dobro vedel, da že skoraj trideset let zavzeto iščeš resnico, toda ni ti je še uspelo najti.

20 Ker si resnico iskal tako kakor le malo pripadnikov tvojega ljudstva in položaja, sem prišel k tebi Jaz kot večna praresnica sama, in ti si v Meni že našel najpopolnejšo, najsvetlejšo in najčistejšo resnico; Moja luč te bo vseskozi presvetlila, da boš ti sam postal luč številnim drugim.

21 Toda tvoja najstarejša hči Veronika je bolna in noben zdravnik ji ne more pomagati; če verjameš in si želiš, naj bo bolje z njo!«

22 **Glavar**, povsem skrušen od veselja, je rekel: »Da, Gospod in Mojster poln božanske moči, verjamem to, čeprav jih morda v to verjame le malo v vsej Judeji, kot njen oče pa si gotovo nadvse želim, da bi hči ozdravila. Vendar nisem vreden, da bi Ti, najsvetejši, stopil pod streho moje poganske hiše in ozdravil mojo hčer, ki je že na pragu smrti!

23 Da pa Tvojim besedam povsem verjamem, dokazuje že to, da se nisem začudil, da si Ti kot tujec, ki te pokrajine nikoli prej ni obiskal, poznal Moje ime, ki sem ga prejel od tega mesta kot počastitev, in vedel za mojo oblast nad tremi mesti, ki si jih imenoval, pa tudi za ime moje bolne hčere. Duša mi pravi, da si Bog in da Ti je mogoče vse. Tudi verjamem, da bo hči zagotovo ozdravila, če nad njo spregovoriš le besedo!»

24 **Jaz** sem odgovoril: »Resnično, takšne vere nisem našel niti med izraelskim ljudstvom! Naj se ti zgodi po veri! Pošlji nekoga v svojo hišo in naj pripelje sem tvojo, zdaj že zdravo hčer, da se bo okrepila s tem vinom in kruhom!»

37. Ozdravljena Veronika se zahvali Gospodu

1 Ko je glavar slišal te Moje besede, je bil presrečen, takoj je odposlal enega od svojih podrejenih k sebi domov. Ta je našel hčer sicer še v bolniški postelji, toda zdravo, svežo in živahno, z željo, da bi vstala iz nje, vendar ji je to mati preprečevala, saj je menila, da je nenadno izboljšanje hčerinoga zdravja zagotovo le zadnji plamen njenih življenjskih moči, ki mu bo sledil prav tako nenadni padec moči in tudi zanesljiva smrt.

2 Podrejeni je mater seznanil s prav tako nenadno ozdravitvijo sina judovskega gostilničarja in ji povedal, da je zdaj sin krepak in zdrav, in da je čudežno mogočni zdravnik gostilničarjevega sina ozdravil brez kakršnega koli zdravila, zgolj z besedo. Na enak način je pred nekaj trenutki, po glavarjevi prošnji polni vere, s svojo nepopisno vsemogočno besedo tudi njuno hčer ozdravil vsega trpljenja.

3 Mati naj temu zaupa in dovoli ozdravljeni hčeri iz postelje ter jo celo pripelje k judovskemu gostilničarju, kjer še zmeraj bivajo čudežni zdravnik s sopotniki in tudi glavar. Hči naj bi se tam še dodatno okrepčala z vinom in hrano.

4 Po tem pogovoru je mati dovolila Veroniki vstati iz postelje.

5 Ta je vstala hitro kakor puščica in se oblekla tako lepo, kot je bilo le mogoče, kajti pred Menoj se je hotela pojaviti čista in mična, kot da bi jo povabil kralj.

6 Ko je bila oblečena in si nadela nakit, je vzela še najlepši zlat kelih, da bi Mi ga podarila.

7 K nam je prišla v spremstvu matere in podrejenega, in njeno prvo vprašanje je bilo (**Veronika**): »Kje je moj zdravilec, moj Bog in moj Gospod?«

8 **Jaz** sem odgovoril: »Jaz sem to! Pridi in okrepi srce z vinom in kruhom, ki sem ga iz nebes postavil na to mizo.«

9 Ko je **Veronika** to slišala, je pokleknila Predme in rekla: »O Ti moj dobri, dragi in božanski zdravilec, kako naj se Ti jaz kot revna, grešna poganka zahvalim za Tvojo izkazano mi nadvse veliko in nikoli zasluženost milost, da bi moja zahvala ugajala Tvojemu božanskemu srcu?«

10 **Jaz** sem rekel: »Vstani in sedi k Meni, pij in jej – kajti to bo še bolj okrepilo tvoje srce in dušo, potem pa se bomo v vsej ljubezni in nebeški nežnosti pogovorili o edini vrsti zahvale, ki Mi je všeč.«

11 Nato je nadvse lepa **Veronika** vstala, Predme postavila zlat kelih in rekla ganjena, vendar pri tem še zmeraj po rimsko resna: »O Ti, najbolj veličastni vsega veličastja, gospodar vseh gospodarjev, kralj vseh kraljev, bog vseh bogov, ne zavrni te moje male dragocenosti! V svoji duši vem in čutim, da to Tebe ni vredno; toda pomisli, da Ti to izročča srce, ki Te ljubi in si ga samo Ti ozdravil, zato daru ne zavrni!«

12 **Jaz** sem rekel: »Da, kar Mi izročča takšno srce, bom tudi sprejel, in zdaj bom iz tega keliha pil vino; Jaz pa ti dajem Svojo kupo, iz katere sem pil, in iz nje izpij vino.«

13 **Veronika** je vzela Mojo zgolj glineno kupo, pila iz nje in nato rekla: »O, koliko kraljestev je ta kupa več vredna kakor kelih, ki sem si Ti ga dovolila izročiti; potem ko sem pila iz te kupe, čutim, da nisem pila samo najbolj krepilnega vina za telo, temveč sem pila tudi moč večnega življenja svoje duše!

14 Z menoj pijte iz te kupe vsi, ki še dvomite o večnem življenju svoje duše in okrepljeni boste za večno življenje.«

15 Nato je kupo nalila do vrha in jo ponudila očetu, ki dotlej še ni pokusil našega vina. Izpraznil jo je, kupo poljubil in jo, ko se Mi je zahvalil, znova postavil pred hčer.

16 **Glavar** se ni mogel dovolj načuditi nadvse okusnemu vinu in rekel, da je zdaj začel čutiti, da ima dušo, ki v sebi čuti, da se življenje nadaljuje, in je zato nadvse srečen. Nato so pili še njegova žena, njegovi podrejeni in nazadnje še grški poganski gostilničar.

17 Ko je **grški poganski gostilničar** pokusil vino, je takoj vprašal judovskega gostilničarja: »Od kod je to vino? V življenju in tudi kot gostilničar nisem nikoli okusil takšnega vina! Za posebne goste, če ga

želijo, imam v kleti zelo dobro vino in sem ti že pogosto pomagal z njim, lahko pa tudi pričaš, da ti nikoli nisem postregel s slabim. Toda takšnega vina nisem imel nikoli. Kje si ga dobil? Povej mi, da si ga priskrbim tudi sam.«

18 **Judovski gostilničar** je rekel: »Priatelj, to ne bo zlahka mogoče, kajti takšna trta ne raste nikjer na zemlji. Ali nisi slišal, kaj je veliki čudežni zdravilec rekel hčeri našega pravičnega glavarja, od kod je vino? Glej, iz Božjih nebes je, toda ne iz nebes vašega izmišljenega boga Bakha, temveč iz nebes našega enega in edino pravega Boga, katerega odposlanec je zagotovo prav ta čudežni zdravilec. Tako je in nič drugače, v tej pokrajini boš za svoj denar težko kupil takšno vino.«

19 **Grški gostilničar** je vprašal: »Kako pa si ti prišel do njega?«

20 **Judovski gostilničar** je odgovoril: »Tega ne sprašuj mene, temveč velikega Mojstra, ki so mu, kot se zdi, mogoče vse stvari, in o katerem zdaj tudi jaz verjamem, da je to, kar sta rekla glavar in njegova hči. Govori torej z Mojstrom, kajti jaz kot slaboten človek in še poln duhovne slepote in neumnosti ne vem ničesar in tudi ničesar ne razumem.«

21 Grški gostilničar ga nato ni spraševal ničesar več.

38. Gospodovo svarilo rabinu

1 Stari rabin, ki si dotlej še ni upal pokusiti vina, je stopil k Meni in Me prosil za dovoljenje, da bi smel pokusiti čudežno vino.

2 **Jaz** sem rekel: »Bolj si pogan kot vsi drugi pogani, ne da bi pomislil, da nihče ne more služiti dvema gospodarjema, ki sta si nasprotna, ker mora biti nujno prikrito sovražen enemu ali drugemu, pri tem pa mora vsakemu izpolniti tisto, kar zahteva. Ali lahko kdo hkrati služi Bogu in mamonu¹⁴ tega sveta? In prav to si ti že dolgo počenjal. Zato spremeni svoje srce in spij vino resnice, da bo svetlo v tvoji duši!«

3 Rabin je nato vzel kupo z vinom in ga spil do dna.

4 Ko je vino spil, je tudi on začel zelo hvaliti vino in Mojo moč, in ob koncu svoje hvale je z znova napolnjeno in visoko dvignjeno kupo rekel (**rabin**): »Da, ti si Tisti, ki ga vsi judje in tudi pogani že dolgo

¹⁴ mamon – pohlep po bogastvu. Mamon označuje lažnega boga denarja ali hudiča, ki v ljudeh vzbuja željo po bogastvu, op. prev.

zaman čakajo. Zato slava Tebi, Davidov sin, in slava vsem ljudem na zemlji po Tebi! Slava Bogu na višavah in Tebi, Njegovemu sinu!«

5 **Jaz** sem rekel: »Zdaj si dobro govoril, toda če boš znova slavil glavne rimske bogove, pa smrt ne bo daleč. Biti pravi prijatelj vsem ljudem, naj bodo judje ali pogani, je dobro in prav, in to je tudi Moja volja – kajti tudi Jaz pustim, da Moje sonce sije in sveti enako nad judi in pogani; toda ljudi, ki živijo v stari slepoti, še krepiti v njihovi blodnji, namesto da bi jih popeljal na pot praluči iz resnične, čiste in nesebične ljubezni do bližnjega, je slabše kakor biti tat in cestni ro-par. To si zapomni, ti, stari dvojni učitelj, ki z žarečo vnemo občasno poučuješ jude o Abrahamovem, Izakovem in Jakobovem Bogu, nato pa se odpraviš v pogansko šolo, kjer pred pogani istega Boga razvrednotiš in zasmehuješ. Bodi ali povsem jud ali pogan, če poganstvo bolj pomiri tvojo kameleonsko dušo.«

6 **Rabin** je rekel: »Gospod, bodi milosten in usmiljen z velikim grešnikom pred Teboj in odpusti mi številne in velike grehe!«

7 **Jaz** sem rekel: »Kar se Mene tiče, ti jih odpuščam, vendar tudi glej, da ti jih bodo odpustili ljudje, ker si zaradi zaslužka zelo škodoval njihovim dušam.«

8 **Glavar** Mi je nato dejal: »Gospod, zadevo bom zanj uredil že jaz, on pa je zdaj tudi sam dojel, kaj mora početi v prihodnje. Menim, da pogankega svečenika ne potrebujemo več. Naše otroke lahko poučuje v branju, pisanju in računanju isti, poganski ali judovski učitelj, in tudi ta rabin lahko še naprej poučuje naše otroke v omenjenih treh predmetih. Kar zadeva Božji nauk, pa bom že jaz kar najbolje poskrbel za to, da se bo naše staro mnogoboštvo spremenilo v enoboštvo. Zdaj pa Te prosim, Božji Mojster in Gospod in odslej tudi naš Bog, da nam, doslej še poganom, pokažeš pravo pot, po kateri naj bi v prihodnje hodili, kajti tičimo še v starem mračnjaštvu.«

9 Nato sem začel pridigati o Božjem kraljestvu na zemlji in sem navzoče pogane poučil o vsem tako, kot sem to že storil v drugih krajih.

10 Pouk je trajal polnih sedem ur, torej skoraj tri ure čez poldne, in vsi so verjeli Vame, tudi tisti, ki so bili zunaj hiše, saj so Moje besede poslušali skozi odprta okna.

11 Ko sem nehal pridigati, so šele prinesli kosilo, ki so se ga morali udeležiti tudi tisti zunaj hiše, ki so začeli verovati.

39. Učenci in Gospod poučujejo prebivalce Pelle

1 Po obedu, ki je trajal več kot uro, sem se z glavarjem odpravil po
2 mestu in ozdravljaj bolnike, in sledila Mi je čedalje večja množica.
3 Moji učenci pa so ostali v gostišču in poučevali jude.

4 Proti večeru sem se z glavarjem vrnil v gostišče, kjer so imeli
učenci več kot dovolj opraviti z judi, ki so Me nazadnje začeli ime-
5 ti za obljubljenega Mesijo, vendar še zmeraj niso mogli dojeti, zakaj
sem tako neopazno prišel na ta svet, saj je vendar veliki kralj David
6 o Meni rekel: 'Razširite vhode in povišajte vrata, da bo vstopil kralj
7 slave! Kdo pa je kralj slave? To je Gospod Jehova Sabaot!'

8 Tole, judje iz Pelle, pa niso vedeli, da se je ob Mojem prihodu na
9 ta svet v nekem kraju razširil vhod in so se povišala vrata.

10 Moj nauk in znamenja, ki sem jih delal, so se sicer povsem uje-
11 mali s tistim, kar sta zlasti preroka Izaija in Ezekiel napovedala o ob-
ljubljenem Mesiji, toda Moj prihod med ljudi na ta svet se menda ni
12 ujemal povsem s tistim, kar so preroki napovedali o Mesiji, zato so
imeli učenci z judi kar precej težav.

13 Ko sem z glavarjem, njegovimi podrejenimi, njegovo ženo in
14 ozdravljeno hčerjo in tudi z ozdravljenim gostilničarjevim sinom
vstopil v sobo, so judje utihnili in Me opazovali, ali bodo na Moji
osebi zagledali kar koli posebnega.

15 **Jaz** pa sem jim rekel: »Mir z vami! Tisto, kar iščete na Meni in
16 bi radi našli, ne prihaja in nikoli ne bo prihajalo z zunanjim bliščem,
17 temveč je v človeku.

18 Da, judje bi zares morali ob Mojem prihodu na ta svet razširiti
19 vhod v svoje srce in povišati vrata svoje duše, toda za Davidove pozi-
20 ve jim že dolgo ni več mar. Zato so tudi prišli v babilonsko ujetništvo
in postali sužnji poganov, iz tega suženjstva pa se ne bodo nikoli reši-
21 li, če bodo vztrajali pri stari trmi.

22 Drugače pa je bilo s pogani. Ob Mojem prihodu so takoj razširili
23 vhod v svoja srca in tako povišali vrata v svoje duše, da so segala nad
vse zvezde. Zato bo judom luč tudi odvzeta in dana poganom.«

24 Ko sem to povedal judom, je to nekatere razjezilo, toda pogani
25 so Me začeli zelo hvaliti.

26 **Glavar** je nato glasno rekel judom: »Kaj še počnete in iščete
27 tukaj, če ob vsem tem, kar tukaj pred nami dela Gospod, še ne morete
28 verjeti? Vrnite se v svoje mračne kamre in ostanite tam v svoji stari
29 noči dvomov, in nam ne zasedajte že tako ozke sobe!«

11 Po teh zelo ukazovalnih glavarjevih besedah so nejeverni judje odšli ven, tisti, ki so že nekoliko verjeli, pa so ostali in se hoteli z učenci pogovoriti o tem in onem.

12 **Jaz** pa sem jim rekel: »Iz ust Mojih učencev ste slišali vso resnico, kakšne druge in nadaljnje resnice pa ni. Verujte in ravnajte po njej in boste tudi vi širše in višje razsvetljeni v svojih srcih in dušah.

13 Zunaj, pri poganih, pa se pozanimajte, koliko sem jih danes popoldne ozdravil in koliko rešil vsega njihovega trpljenja, tako da se boste razsvetlili s pomočjo poganov in ne pogani po vas! Luč je sicer prišla od judov, toda pogani so jo zagledali in prepoznali prej kakor judje, in tako bo luč pri njih tudi ostala, judje pa jo bodo morali dobiti od poganov, če jo bodo hoteli imeti. Pojdite torej tudi vi ven in naj vas pogani razsvetlijo!«

14 Ko so bolj verujoči judje slišali te Moje besede, so se takoj odpravili na prosto k vriskajočim poganom, ki so v Meni slavili in častili Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga, in so bili tem bolj presenečeni, ker so te hvalnice slišali iz ust poganov in njihovih ozdravljenih bolnikov. Nato je začela verovati tudi večina judov, odšli so domov in se pogovarjali o vsem, kar so že prej slišali od učencev in kar sem jim povedal še Jaz. Hvalnice poganov so zelo razširile njihova srca, misli pa povišale njihove duše, začeli so spoznavati, kaj je David nakazoval s svojim psalmom.

15 Mi pa smo se lotili okusno pripravljene večerje in se pogovorili še o marsičem, kar se je zgodilo tisto popoldne.

40. Gospod in glavar na griču opazujeta porajanje jutra

1 Po obedu so se Mi glavar, njegova žena in hči Veronika zahvalili za vse, česar so bili deležni od Mene.

2 **Jaz** pa sem jim rekel: »Po eni strani vam je pomagala vaša vera, po drugi pa Jaz po vaši veri in vaši hitro vzplameneli ljubezni do Mene in po Meni tudi do Tistega, ki prebiva v Meni, in ga boste še bolje spoznali, ko se bo kmalu nad vas izlil Moj duh večne resnice in modrosti. Zdaj pa se tudi vi odpravite domov in počivajte do jutra, potem pa spet pridite sem in pogovorili se bomo še o marsičem.«

3 Nato so glavar in vsi, ki so bili z njim, vstali, in se po časti, ki so Mi jo izkazali, podali v svoja bivališča ter se še dolgo v noč pomenkovali o vsem, kar se je zgodilo čez dan.

4 Star rabin in grški gostilničar pa sta ostala pri nas vse do polnoči in se v koticu sobe pomenkovala o nejeveri nekaterih judov, ki bi bili morali biti najbližji resnici.

5 In rabin je nazadnje rekel: »Potrjuje se tudi beseda prerokov: 'Posvetno modrim in razumnim bo ostalo skrito, razodelo pa se bo mladoletnim otrokom!' Nekoč so otroci luči zmeraj sedeli ob polni skledi kruha svetlobe iz nebes in jim ni bilo treba trpeti lakote; in prav zato, ker niso morali trpeti ne lakote ne žeje, so pozabili na veliko vrednost hrane iz nebes in se obrnili h gnusni hrani sveta, kakor sem žal storil tudi sam.

6 Toda pogani, lačni svetlobe, so opazili, da izvoljeni otroci luči čedalje bolj obračajo hrbet svetlobi svoje nebeške hrane, zato so prišli k nam in se polastili polne sklede. Z veliko zavzetostjo so prebirali naše knjige in se tako že vnaprej nasitili z našim kruhom iz nebes, in so zdaj veliko močnejši kakor mi, in tudi Gospoda so spoznali veliko laže in natančneje kakor mi. Toda tudi mi, judje, ga bomo spoznali.«

7 Judovski in grški gostilničar sta dala rabinu prav in se tudi podala k počitku.

8 Jaz pa sem z učenci tudi to noč, vse do jutra, počival ob jedilni mizi.

9 Zjutraj sem vstal od mize in pustil učence počivati. Hitro sem se podal na prosto, na nasprotni konec tistega kraja. V hiši nihče ni vedel, kam sem odšel.

10 Le neki glavarjev služabnik Me je opazil, ko sem hodil skozi kraj in to hitro sporočil že zbujenemu glavarju. Ta se je kar najhitreje oblekel in pohitel za Menoj v smer, ki mu jo je omenil služabnik.

11 Ko je prišel do prej omenjenega konca mesta, Me je zagledal na griču in se hitro povzpел k Meni.

12 Ko je prišel k Meni, se je pred Menoj globoko priklonil in Me vprašal, kaj Me je pripravilo, da sem se sam, brez učencev, podal na jutranji sprehod na ta vzhodni del mesta Pelle.

13 Jaz sem rekel: »Le malo bolj potrpežljiv bodi in kmalu boš izvedel. Naj najprej nad obzorjem vzide sonce, pa ti bom razkril, zakaj sem to jutro izbral prav ta kraj.«

14 Sedla sva na gladko bazaltno skalo, s katere sva lahko v miru opazovala jutranje prizore.

15 Na obzorju so plavali zlato obrobljeni oblački in z najinega mesta je bilo videti le malo višjih hribov, saj se je pokrajina od kraja, kjer sva bila, deloma vse bolj zniževala proti daljnim puščavam Evfrata;

zato pa je bil sončni vzhod toliko lepši, saj se je krvavo rdeče sonce dvigalo kot iz globine in začelo proti zahodu barvati visoke gorske vršace, in tudi glavar je zelo hvalil čudovito igro narave.

16 Ob tem Me je vprašal, kako to, da so tudi Meni, ki so Mi vsak trenutek na voljo neskončno večje lepote nebes, vseč takšne zemeljske naravne lepote.

17 **Jaz** pa sem mu odgovoril: »Priatelj, če mojstru samemu ne bi bila vseč njegova dela, komu pa naj bi bila? Ali misliš, da bi Mojster ustvaril vse te stvaritve, če si jih zagotovo že dolgo pred njihovim nastankom ne bi najrazločneje predstavljal v duhu, in nato v njih ne bi nadvse užival? Če vidiš, da so mi vseč ti jutranji prizori, ti bo zdaj jasen tudi razlog za to.«

18 **Glavar** je rekel: »Glej, o Gospod in Mojster, če zdaj pretehtam Tvoj odgovor, ki je bistrejši od najbolj bistre vodne kapljice, se čudim lastni neumnosti, da se česa takega nisem spomnil sam od sebe, saj niti nisem tako zelo zabit, in ne samo da trdno verujem, temveč tudi prepričano vem, koga imam po Tvoji neizmerni milosti v Tebi pred seboj.«

19 **Jaz** sem rekel: »Ne beli si glave; na tem svetu sem vse uredil tako, da se mora vse postopno razkrivati in razvijati, dokler se dokončno ne razvije in razkrije. Poglej nastanek dneva, razvoj rastlin, živali in še toliko bolj človeka, in zlahka boš spoznal, zakaj ti pri prvem vstopu v Moje kraljestvo ne more biti vse takoj tako razumljivo, kot ti bo nekoč pozneje, ko se bo Moj duh v tebi vse bolj širil in boš v trenutku več dojel in jasneje razumel, kot ti je to bilo mogoče ob vsem tvojem premišljevanju vsa ta leta. Lahko si miren, saj si že na najboljši poti. Zdaj pa le naprej opazujva lepe jutranje prizore.«

41. Učenci iščejo Gospoda

1 Nato sva opazovala številne jutranje pojave, razlagal sem jih glavarju, ta pa je bil za to hvaležen in se ni mogel dovolj načuditi, saj je v njem še iz njegove najzgodnejše mladosti iz fantazijske zakladnice poganstva tičalo veliko starega mističnega, česar se ni mogel takoj znebiti.

2 Kaj pa se je medtem dogajalo v našem judovskem gostišču?

3 Ko so Me učenci ob prebujanju pogrešili, prav tako tudi gostilničar z družino, je postalo vsem tesnobno pri srcu in so na vse konce in kraje poizvedovali, kam in zakaj sem to jutro odšel kar sam.

4 **Peter** je rekel: »Odkar smo pri Njem, vam je vsem znano, da se vsako jutro še pred sončnim vzhodom odpravi na prosto. Se bo že vrnil ob pravem času, zato ne bodimo tako prestrašeni in zaskrbljeni!«

5 **Jakob** je pripomnil: »Sicer imaš prav, toda bolje kot kdor koli izmed vas tudi vem – saj sem že od Njegovega otroštva neprenehoma ob Njem in se ukvarjam z Njim –, da se pogosto rad za krajši čas skrije Svojim ljubljencem, potem pa rad vidi, da Ga ti prav zavzeto iščejo in se zelo razveselijo, ko Ga znova najdejo. Zato Ga začnimo iskati tudi zdaj in to zelo zavzeto.«

6 Juda Iškarijot je tudi hotel nekaj pripomniti, vendar nasprotnega, toda **Janez** mu je takoj ostro segel v besedo in rekel: »Bil si, si in ostajaš Njegov učenec, ki še ni sprejel niti trohice duha resnice; večinoma si domišljav modrec, lažeš sebi in drugim. Najbolje storiš, če molčiš, in pustiš, naj govorijo tisti, ki govorijo v Njegovem duhu in to po Njegovi milosti tudi zmorejo.«

7 Okarani učenec ni rekel ničesar več in je šel ven, kjer je srečal nekatere jude, ki so ga vprašali, ali sem v hiši in kaj počnem.

8 **Učenec** pa je odgovoril: »Pojdite noter in Ga poiščite kar sami; nisem pooblaščen, da lahko o Njem komur koli kaj povem.«

9 Nato je učenec šel naprej in si ogledal staro mesto, katerega hiše so bile večinoma zgrajene iz črnih bazaltnih kosov, saj je bilo v tisti pokrajini le malo gradbenega lesa.

10 Učenci, ki so ostali v hiši, so se med seboj še naprej posvetovali, kaj naj storijo. Nazadnje so se vsi strinjali z Jakobom in sklenili, da Me poiščejo.

11 Medtem pa je prišel glavarjev služabnik, toda ne tisti, ki Me je videl zgodaj zjutraj, ko sem šel mimo glavarjeve hiše, temveč nekdo, ki ga je poslala glavarjeva hči, da bi poizvedel, ali je glavar pri Meni, ker se je tako zgodaj in tako naglo odpravil iz hiše. Toda služabnik od učencev ni mogel izvedeti ničesar.

12 Oglasil se je **Jakob**: »Zdaj mi je dušo prešinilo kakor strela! Ker se je glavar tako zgodaj podal iz hiše, je moral nekje zagledati Gospoda in Mu je sledil. Bo že kakšen služabnik vedel, v katero smer je glavar odšel iz hiše. Pojdimo tja, saj nam bodo tam lahko pomagali.«

13 Po teh Jakobovih besedah so vsi vstali in odšli h glavarjevi hiši; tam so srečali služabnika stražarja, in ta jim je povedal, v katero smer Me je videl hoditi in za Menoj še glavarja.

14 Ko so učenci in tudi gostilničar to slišali, so se odpravili v isto smer in kmalu prišli na kraj zunaj mesta, kjer sem bil z glavarjem.

15 Ker pa sva z glavarjem sedela na kosu bazalta, katerega zadnji del naju je skrival pred pogledi, naju iskalci niso zagledali tako kmalu.

16 **Jakob** je predlagal: »Pojdimo na to kamnito vzpetino, od koder se vidi na vse strani, gotovo bomo videli, kje je Gospod.«

17 Povzpeli so se in takoj ko so prišli na vrh, so naju zagledali.

18 Vsi so bili presrečni, da so Me našli, **Simon Juda** pa je stopil k Meni in prijazno rekel: »Toda Gospod in Mojster, glej, zelo nas je bilo strah in bili smo žalostni, ker nismo vedeli, kam si zjutraj odšel. Če bi nam prej kaj nakazal o tem, bi tako kot zmeraj šli s Teboj in se ne bi bali Zate. Prosimo Te, da nam kaj takega v tej nam tuji pokrajini ne narediš več. Če pa že želiš po Svoji modrosti kam oditi sam, nam povej, da naj ostanemo sami, in zagotovo nikoli ne bomo nasprotovali Tvoji sveti volji. Kajti glej, nadvse Te ljubimo in nam je zato tesno pri duši, če le nekaj trenutkov ne vemo, kje si in kaj počneš.«

19 **Jaz** sem rekel: »No, no, povedal bi vam, če ne bi že vnaprej vedel, da Me boste iskali in tudi zanesljivo našli. Poleg tega nikomur od vas ni škodilo, da se je vaša ljubezen do Mene spet na novo okrepila, Jaz pa sem se moral s tem novim prijateljem srečati sam, zato sem se na ta kraj tudi podal sam.

20 To mesto in njegova okolica bosta v času velikega ponižanja Jeruzalema pribežališče tistim, ki bodo verovali Vame, kot sem vam to že namignil, in zato mora že zdaj v Mojem imenu tu nastati trdna skupnost, ki ji bo pravi temelj postavil prav ta prijatelj, ki ukazuje velikemu številu poganov. In tako zdaj tudi veste, zakaj sem hotel biti sam z njim.

21 Če pa ste že zdaj tako prestrašeni, ko Me ni bilo le nekaj trenutkov, kaj boste storili tedaj, ko vas bom telesno zapustil za dlje časa?«

22 Znova se je oglasil **Simon Juda**: »Gospod in Mojster, vemo, kaj nam hočeš povedati s tem! Če že mora po Tvojem načrtu tako biti, bomo v upanju, da se bo uresničilo tudi vse drugo, kar si nam razkril, že morali prenesti Tvojo, za nas nadvse žalostno odsotnost. Da pa si nihče od nas ne želi, da bi se to zgodilo kmalu, pa lahko sam razbereš v naših srcih. Toda zmeraj naj se zgodi le Tvoja volja!«

1 **Glavar**, ki sem mu pred tem povedal, kaj Me v Jeruzalemu kmalu čaka, in naj se ob to, ko bo za to slišal, ne spotika, je rekel: »Prijetelj, tudi jaz vem, kaj žalosti vaša srca. Vendar če je to edino sredstvo, ki lahko zlomi staro zakrknjenost številnih nevernikov v Jeruzalemu, da bodo potem videli in slišali, ne morem drugače, kot da našega Gospoda, Mojstra in Boga toliko bolj slavim, častim in ljubim, kajti nekaj takega¹⁵ lahko Svojim ustvarjenim bitjem dopusti le najvišja in najčistejša Božja ljubezen – naši človeški ljubezni to ne bi bilo mogoče.

2 Vendar bo potem Gospod po treh dneh spet pri nas, napolnil nas bo s Svojim mogočnim duhom in bo pri Svojih ostal do konca te zemlje. Zato menim, da se z razlogom veselimo vsega, kar je določil kot možnost za zveličanje vseh ljudi in – kar jemlje Nase. Kajti zaslepljeni norci se bodo lahko v divji jezi polastili Njegovega telesa in Ga tudi pokončali, če bo On to sam dopustil, prisiljen v to zaradi Svoje ljubezni do nas, ljudi, zato da bi slepi spregledali. Toda kdo zmore pokončati večno, vsemogočno Božanstvo v Njegovem telesu? To bo Svoje poveljano telo spet oživilo, in tretjega dne bo, tako kakor zdaj, spet pri nas, in tega bomo vsi nadvse veseli.

3 Prijatelj, če bi o tem le malo dvomil, bi na mojo pobudo, saj sem vendar glavar prve in najvišje stopnje s polnim rimskim pooblastilom, že v nekaj tednih pred zidovi Jeruzalema stale stotine tisoče najpogumnejših vojakov, in v nekaj tednih ne bi od tega mesta ostal kamen na kamnu. Ker pa hoče Gospod še prej v brezbožnem mestu narediti največje čudežno znamenje, bo za uničenje tega mesta zla še zmeraj dovolj časa. Če se ljudje po tem Gospodovem največjem čudežu v svoji hudobni, vendar kljub temu svobodni volji, posvetni ljubezni in sebičnosti ne bi hoteli spreobrniti – tudi to je mogoče –, bomo prišli mi, Rimljani, in jim začeli z mečem pridigati drugačen evangelij – o kraljestvu hudiča z vsemi njegovimi furijami.

4 Potem ne bo več: 'Mir z vami!', temveč: 'Smrt naj vas doleti, ker niste hoteli prepoznati časa, v katerem vas je osebno obiskal Bog, Gospod sam.'

5 Zato bodimo vedri in veseli; kajti vse, kar Gospod hoče, naredi, ali dopusti, po dobrem neskončno presega vse naše pojme. Zdaj se

¹⁵ Da Ga pokončajo, op. prev.

veseli odpravimo domov in zaužijmo gotovo kar najbolje pripravljen zajtrk, če Ti je, o Gospod, prav?»

6 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, saj so služabniki našega gostilničarja dali vse od sebe, da nam pripravijo kar najboljši zajtrk. Tudi tvoja žena in hči sta se kmalu po odhodu učencev odpravili h gostilničarjevi ženi, da bi od nje izvedeli, kje sem, in sta tudi zelo zavzeto pomagali pri pripravi zajtrka. Lahko kar odrinemo in se počasi odpravimo v gostišče; naredili bomo majhen ovinek okoli mesta, da nas ne bi opazilo preveč ljudi, ki bi nam potem množično sledili.«

7 To je bilo glavarju prav in podali smo se po predlagani poti.

8 Šele po poti so se začeli učenci čuditi glavarjevi modrosti in **Simon Juda** je rekel: »Modrosti mu nista dala njegovo meso in kri, temveč Gospod, in to v trenutku – več kakor nam, odkar smo ob Njem; Gospod bo že vedel, zakaj!«

9 **Jaz** sem rekel: »Ker Mi je glavar že takoj bolj prišel naproti kakor vi, odkar ste pri Meni! Ko pa bo po Mojem poveličanju Moj duh napolnil vaša srca, boste tudi vi vpeljeni v vso modrost.«

10 S tem pojasnilom so bili učenci zadovoljni in postali so boljše volje, kajti glavarjeve besede so nanje naredile dober vtis. Teh so se spominjali še kar dolgo, toda sčasoma so vse bolj bledele.

11 Prispeli smo do našega gostišča, pred katerim se je učenec Juda Iškarijot pogovarjal z nekaterimi judi. Ko nas je zagledal, je izginil v hišo in se za jude ni več zmenil, saj ga je preveč pritegnil vonj jedi.

12 V hišo je hotelo vstopiti kar precej judov, vendar jim je **gostilničar** rekel: »Prijetelji, veste, da imam zelo malo prostora, zato začasno ostanite kar tukaj v preddverju, če boste kaj želeli, vam bomo že postregli. Po zajtrku bo še dovolj časa, da bomo ustregli vašim potrebam, toda med zajtrkovanjem nas ne motite.«

13 Po teh besedah so judje ostali v preddverju ter naročili nekaj kruha in vina.

43. Veronikin zajtrk

1 Odšli smo v jedilnico in naproti Mi je prišla nadvse vesela glavarjeva hči ter se Mi zahvalila za milost, da jo imam za vredno, da Me lahko znova vidi in Mi sme postreči jedi, ki jih je sama pripravila.

2 Pohvalil sem jo in sedel za mizo, ona pa je Predme v zlati skledi postavila nekaj najokusneje pripravljenih rib, kar se je dalo bel

pšenični kruh in zlat kelih poln vina. Za druge pa so spekli tele in ga v več skledah postavili na mizo.

3 Za glavarja, njegove še navzoče podrejene, njegovo ženo in hči pa so po rimski šegi pripravili kuhano govedino z zelo aromatično omako. Vsem je zajtrk zelo teknil, s kruhom in vinom pa tudi niso skoparili.

4 Veronika Me je vprašala, ali so mi teknile ribe, ki jih je pripravila.

5 **Jaz** sem odgovoril: »Poglej, ali sem kaj pustil v skledi! Tekne Mi vsaka jed, ki Mi jo človek pripravi iz ljubezni; ti pa si z ognjem svoje ljubezni pripravila Zame najbolj plemenite ribe iz Galilejskega jezera, zato so Mi tudi nadvse teknile.

6 Pravzaprav Mi pri vas, ljudeh, ne bi bilo treba uživati hrane, toda hranim se iz ljubezni do vas. Ne morete Mi namreč dati ničesar, česar vam prej sam nisem dal; toda če Mi to, kar sem vam dal, znova ljubeče vrnete, to tudi sprejemem z vso ljubeznijo in pristnim srčnim veseljem, kot da bi Mi dali od svojega.

7 To velja tudi tedaj, ko Meni na ljubo kakemu revežu kaj daste. Kajti kar kdo stori nekomu, ki je v stiski, iz prave ljubezni do Mene in iz nje do svojega bližnjega, vzamem tako, kot da bi storil Meni, in poplačal Mu bom tukaj in onstran.

8 Te Moje besede si dobro zapomni in se ravnaj po njih, pa boš zmeraj deležna Moje ljubezni. Toda tudi ti si takšne ribe nekoč rada jedla, zakaj si jih nisi pripravila še zase?«

9 **Veronika** je nekoliko v zadregi odgovorila: »Gospod in Mojster, to bi tudi storila, toda v našem zbiralniku ni bilo nobene ribe več, in celo te štiri, ki sem Ti jih prinesla, so se morale notri znajti po čudežu. Tudi ko sem služabnika, ki skrbi za hrano, vprašala glede rib, mi je rekel, da v zbiralniku ni nobene ribe; kljub temu je šel pogledat in tam našel te ribe. Celó on je dejal: 'To je pravi čudež, saj že kar nekaj lun notri ni bilo videti rib.' In služabniku verjamem, saj ga še nikoli nisem zasačila na laži; zato so te ribe tudi čudež, in tako sem Ti, o Gospod, resnično dala samo tisto, kar si mi Ti dal prej.«

10 **Jaz** sem rekel: »Ljuba Veronika, morda je bilo s tvojimi ribami delno res tako, kot zdaj verjameš. V vsakem primeru so Moje darilo, čeprav se ni zgodil čudež, kot misliš. Vaš zbiralnik je že zelo star in ima več koticov, v katerih se takšne ribe lahko skrijejo za dlje časa in se čez čas spet pojavijo, kot se je zgodilo tudi s tvojimi ribami. Toda da so se skrile do današnjega dne in jih nihče ni mogel najti, pa je bila Moja volja.

11 Ker imaš takšne ribe rada, pošlji služabnika k vašemu zbiralniku in gotovo se bodo našle še katere. In če se bodo našle, jih pripravi za kosilo Meni, zase in tudi za druge. Vsi jih bomo imeli dovolj.«

44 Bolj pomemben je Gospodov nauk kot Njegova znamenja

1 Ko so Veronika, glavar, njegova žena in njegovi podrejeni slišali, kaj sem povedal, so se hitro, ne da bi še kar koli rekli, odpravili k zbiralniku poleg vodnjaka – na gostilničarjevem posestvu –, ki ga je imel v zakupu glavar, saj gostilničar ni bil preskrbljen z ribami, in našli zbiralnik, poln najplemenitejših rib.

2 Kmalu so se vsi vrnili in rekli: »O Gospod in Mojster v Tvojem duhu že od vekomaj! To je čudež, zdaj jasno vidimo in spoznavamo, da Ti noben človek na vsej zemlji ne more dati ničesar, kar ne bi že prej prejel od Tebe. Hvala Ti za ta dar in tudi za vse druge darove. Samo Ti si najbolj čudoviti večni dajalec vsega, kar imamo, in mi, še prepogosto nehvaležni ljudje, smo le glavni prejemalci. Zato le Tebi vsa čast, hvala, zahvala in vsa naša ljubezen.«

3 Jaz sem rekel: »No, no, že dobro in prav, toda kljub temu pred ljudmi ne uganjajte hrupa!«

4 Glavar je rekel: »Gospod, nikoli ne bomo storili ali se lotili česa proti Tvoji volji, toda dovoli mi vsaj to, da številnim prijateljem v Rim pošljem skrivno pismo, saj takšne stvari ne smejo ostati prikrite mojim tamkajšnjim bistrejšim znancem.«

5 Jaz sem rekel: »Prijatelj, za Rim je že poskrbljeno, tvoj prijatelj Agrikola in več njegovih sopotnikov Me že pozna veliko bolje kakor ti zdaj. Raje v Mojem imenu poskrbi za skupnost, ki ti je podrejena, in ne boš ostal brez plačila.«

6 Ob tem pa ne govori preveč o posebnih znamenjih, ki sem jih naredil, veliko bolj o Mojem nauku, po katerem so vsi ljudje povabljeni k večnemu življenju v Mojem kraljestvu. Samo zaradi Mojih čudežev se namreč nihče ne bo zveličal, temveč le, če bo verjel Vame, živel in delal po Mojem nauku.

7 Moja znamenja lahko prisilijo človeka, da začne verjeti Vame – to pa njegovi duši ne koristi dosti –, kdor pa Me prepozna iz Mojih besed, Vame veruje, živi in ravna po Mojem nauku iz svoje neprisiljene, povsem svobodne volje, je v Mojem kraljestvu veliko višje kakor tisti, ki so ga v vero Vame in Moj nauk privabila Moja znamenja. To

si vsi dobro zapomnite in zato ne zganjajte prevelikega hrupa okoli Mojih znamenj.

8 Tisti, v katerem prevladuje duh resnice, bo resničnost Mojih besed prepoznal tudi brez vsakršnih zunanjih znamenj, in bo v tej resnici svoboden ter zavračal vsako hlapčevstvo.

9 Moj nauk se bo ohranil, nikoli ne bo minil. O znamenjih, ki sem jih že naredil in jih še bom, pa se bo sčasoma – tako kakor vse druge zgodovinske zgodbe, ki se večinoma prenašajo od ust do ust s številnimi popačenji in ponarejanji –, govorilo le še tu in tam, v poznejših časih pa izobraženi ljudje vanje ne bodo več verjeli ali pa zelo malo. Toda iz čiste resnice Mojega nauka bodo ljudje tudi v prihodnjih časih sami zlahka spoznali, *kdo* je bil tisti, ki je ta nauk dal ljudem. Zato ne delajte prevelikega hrupa okoli Mojih dejanj, z izjemo tistih iz Moje ljubezni.«

10 To je na Rimljane dobro vplivalo, saj so sicer dali največ prav na znamenja in čudeže, po tem Mojem pouku pa so bili drugega, boljšega mnenja.

45. Pripomba podrejenega (služabnika)

1 Neki **podrejeni**, sicer izobražen Rimljan, je po daljšem premišljevanju vendarle rekel: »Gospod in Mojster, spoznavam resničnost Tvojega, nam tukaj danega najmodrejšega nasveta, ne morem pa si kaj, da kljub vsemu ne bi nekaj malega ugovarjal.

2 Če ob razširjanju Tvojega nauka ne bomo smeli omenjati Tvojih znamenj in dejanj, ki so mogoča le Bogu, bi Te lahko imeli ljudje, ki po navadi razmišljajo samo naravno, za prav modrega ljudskega učitelja, ki na podlagi najboljših razumskih temeljev daje ljudem tudi najboljši nauk, ne da bi bil v resnici Bog. Kajti med nam znanimi ljudstvi, so še zlasti v že zdavnaj minulih časih bili zelo modri učitelji, ki so ljudi učili različne koristne stvari, in so jim govorili tudi o enem bogu, vendar se je sčasoma to zelo popačilo.

3 Te učitelje je pri njihovem poslanstvu gotovo poučeval tudi Tvoj duh, vendar zaradi tega še niso bili neposredno Ti sam, zato je bilo zlahka mogoče, da njihovega nauka niso imeli za živo Božjo besedo, temveč le za modro človeško besedo, porojeno iz izkušenj številnih ljudi v minulih stoletjih ter njihovega natančnega opazovanja narave

in njenih izmeničnih pojavov. In njihovi nasveti so se na različne načine izkazali za koristne v vsakdanjem življenju.

4 Tako se je rudar naučil spoznavati kovine in jih obdelovati, kmet gojiti žito, vrtnar plemeniti sadna drevesa, trto, druge sadeže in zdravilna zelišča; pastir je po navodilih začel skrbeti za svoje črede, začeli so postavljati boljše hiše in nazadnje celo zidati velika mesta ter se tudi vse bolj pravilno oblačiti.

5 Za vse te življenjske pridobitve in veliko drugega se lahko ljudje zahvalimo posameznim starodavnim modrim učiteljem, in tudi mi sami smo jim gotovo dolžni še veliko zahvale, saj bi bili sicer podobni skrajno neomikanim, nadvse barbarskim divjim skitskim hordam, ki s svojimi divjimi čredami prebivajo v jamah in starih votlih drevesih, nimajo niti pravega jezika, temveč zavijajo kakor gozdne živali in nič ne vedo o kakšnem božanstvu, in tudi sicer ničesar o izobraževanju.

6 Pri takšnih ljudstvih gotovo še ni bilo modrega učitelja, zato so še zmeraj na stopnji, ki se le malo razlikuje od stopnje divjih gozdnih živali. Ko se bo tudi pri njih pojavil moder učitelj ali več njih, se bodo tudi takšna ljudstva postopno vse bolj izobrazila. Ali bo zato, ker bo takšen učitelj dal modre življenjske nauke in tako omogočil, da bo ljudstvo napredovalo, že Tebi enak, pravi Bog, in bo zmožel tudi zgolj s svojo voljo in s svojo živo besedo zdraviti bolne, prazne mehove v trenutku napolniti z najboljšim vinom in zbiralnike z ribami?!

7 Do neba segajoča velikanska razlika je torej, ali človeka v vsem poučuje prebujen ljudski učitelj ali – kot je tukaj najbolj očitno in nazorno – neposredno Bog sam.

8 Po mojem človeškem treznem premišljevanju ljudje ne bi smeli prejeti samo Tvojega najbolj modrega in najresničnejšega nauka, temveč bi morali biti seznanjeni tudi s tem, da ta nauk ne prihaja iz ust modrega človeka, kot je bilo to v davnih časih, temveč neposredno iz ust Boga, ki je po Svoji večni odločitvi prevzel človeško naravo in telesno podobo, in ob tem z dejanji, mogočimi le Bogu, o katerih lahko priča na tisoče prič, več kot otipljivo dokazal, da ni človek, temveč po polni in nedvoumni resnici edino Bog sam.

9 Da bi slepim ljudem, ki o pravi življenjski resnici še dolgo ne bodo ničesar slutili, to naredili bolj dojemljivo in nazornejšo, ne moremo in ne smemo zamolčati Tvojih čudežev, temveč bi jih morali tudi natančno in resnično – kako, kje in ob kakšnih priložnostih si jih naredil – oznanjati ljudem hkrati s celotnim naukom.

10 Ne trdim, da bi bilo treba ljudi seznaniti prav z vsem, kar si delal na številnih krajih, kamor je stopila Tvoja božanska noga, toda pogloblitnih dejanj ne bi smeli pozabiti.

11 Ali jih bodo ljudje v prihodnosti morda imeli le za nabožne zgodovinske mite, to po mojem mnenju veliko ne škodi resnici Tvojega nauka. Kdor bo v nauku spoznal božanskost Tvoje osebe, ta bo tudi Tvoja dejanja imel za resnična in jih bo dobro razumel; kdor pa Tvojega nauka ne bo sprejemal zaradi dejanj, ki si jih naredil pred nami, in se mu morda ne bodo zdela verjetna, ta tudi brez poznavanja Tvojih dejanj ne bi našel resnice v Tvojem nauku, kot je doslej niso našli tempeljski duhovniki v Jeruzalemu in farizeji v drugih krajih. Gospod in Mojster, imam prav ali ne?«

46. Pomen resnice

1 Jaz sem rekel: »Ne bi ti bilo treba porabiti toliko besed, saj bi tudi sicer razumel dobro voljo in čisti pomen tvojega treznega razuma. Ker pa si že spregovoril, je to tudi prav zaradi drugih, saj si kar dobro govoril.

2 Nisem rekel, da naj tisti, ki bo Moj nauk oznanjal drugim ljudem, ne omenja Mojih dejanj, temveč le, naj jim ne namenja preveč pozornosti, naj omenja predvsem dejanja, ki sem jih ljudem izkazal iz čiste ljubezni kot zdravilec ali jim pomagal v veliki stiski.

3 Dejanjem, ki sem jih tudi storil iz ljubezni do ljudi, vendar zato, da bi se ti hitreje prepričali o resnici Mojega nauka – in to je zlasti nujno v tem času, ne bo pa nujno v prihodnjih časih, v katerih bo Moja beseda delala čudeže že sama po sebi in iz sebe –, pa naj se ne namenja posebne pozornosti. To bi namreč ljudi kmalu pripeljalo do tega, da bi bolj hrepeneli po različnih čudežih kot po resničnem učinku Mojega nauka v človeku. In ljudi, ki hrepenijo po čudežih, bi potem tudi lažni učitelji in preroki z lažnimi čudeži gotovo veliko prej in laže odvrnili od prave in notranje življenjske resnice kakor tiste, ki vse natančno preverijo in obdržijo samo tisto, kar je zanje dobro in resnično.

4 Vsem tistim, ki se neomajno in dejansko držijo resnice Mojega nauka, bom že dal moč, da bodo v Mojem imenu delali različna znamenja čiste ljubezni, in bo tako že Moja beseda sama po sebi delala čudeže. To bo razširjanju Mojega nauka nedvomno veliko bolj

koristilo, kot če bi vi ljudem pripovedovali zgodbe o tisočih znamenjih, ki sem jih naredil.

5 Če vam bo iz živega duha Moje Besede dodeljen dar delati znamenja, pa tega ne delajte prepogosto in preočitno, ker bi s tem dobri stvari resnice Mojega nauka veliko bolj škodili kakor koristili. Kajti vse vsiljeno in prisiljeno ne prebuja Mojega duha v duši, ali pa ga prebuja le občasno in le delno.

6 To zmore samo svobodna in nevsiljena resnica, ki jo človek sam izbere, in je prava luč in življenje Mojega duha ljubezni v človekovi duši. Zato pred ljudmi, ki jih žeja po resnici, delajte kar se da malo čudežev, če ne želite iz njih ustvariti napol mrtvih verujočih lutk.

7 Ko boste pred ljudmi, že bolj izkušenih v različnem znanju, naredili to ali ono znamenje, nikoli ne pozabite omeniti, zakaj vam je to uspelo, da bo tako tudi vera Vame bolj živa! Vzrok pa sem zmeraj samo Jaz, brez Mene ne bi nihče mogel narediti ničesar resničnega.

8 Kako pa boste ljudem z bistrejšim duhom in močnejšo voljo kaj pojasnili, pa naj si nihče od vas ne beli glave; če bo treba, mu bo že beseda za besedo položena na jezik. Kajti k tistim, ki Me bodo ljubili in izpolnjevali Moje zapovedi, bom v duhu vse resnice prišel Jaz sam in se jim razodel. Ti bodo potem že od Mene samega izvedeli, kaj vse sem v tem času učil in počel.

9 Če bi hoteli vse to popisati v knjigah, z vsemi okoliščinami in stranskimi pripetljaji, bi za to v dolgih stotih letih potrebovali več kot tisoč zapisovalcev; in ko bi bilo nazadnje vse popisano v skoraj neskončnem številu knjig, kdo pa bi jih lahko vse prebral in ob tem še izpolnjeval Moj nauk, ki bi ga komaj v več sto letih le bežno razbral iz številnih knjig? Iz vsega tega boste zdaj razumeli, zakaj Mojim številnim znamenjem ne namenjajte prevelike pozornosti! Resnica bo že delovala sama po sebi.

10 Če ste zdaj to razumeli, pa se odpravimo na prosto, kjer vas bom okrepil in povedal, kaj se bo danes še moralo zgoditi.«

11 Vsi so pohvalili Mojo modrost, z Menoj vred vstali od mize in se podali na prosto, na grič blizu mesta Pelle.

47. Glavar Pelagij sprašuje o obsedenosti

1 Ko smo prišli na omenjeni grič, s katerega se je videl del Galilejskega jezera in tudi mesta Abila, Golan in Afek, sem vsem navzočim

položil roke in jim podelil moč, da lahko s polaganjem rok v Mojem imenu zdravijo različne bolnike in iz obsedenih izganjajo zle duhove.

2 Ob tem dejanju Me je **glavar** vprašal: »Gospod in Mojster, že večkrat sem videl in opazoval ljudi, ki so se vedli nenavadno. Nekaj časa so bili mirni, vprašal sem jih lahko to ali ono in so mi tudi odgovarjali pametno, nikakršne duševne zmedenosti ni bilo opaziti. Nenadoma pa se jih je polastila nekakšna nevidna sila in popačila vse njihovo bitje, začeli so divjati in strašno žaliti celo vsem znane najboljše ljudi, preklinjati bogove in tudi judovskega boga in preroke ter neusmiljeno biti s pestmi. Če jih je hotel kdo na silo brzdati, so izbruhnili v srhljiv smeh, kdor je nanje položil roke, pa se mu je slabo pisalo.

3 V stari nekropoli Gadari, nedaleč od tod, sem poznal dva, ki jima vsa rimska legija ni mogla nič ali le malo. Zadrževala sta se med starimi grobovi in hudo nadlegovala potnike in tudi domačine. Ni pomagalo niti, če so jih zvezali z verigami in vrvmi. Ko se ju je lotila skrivna sila, sta v trenutku raztrgala tudi najmočnejše verige in vrvi, se med seboj spopadala in napadala tudi druge, ki so si jima upali približati. Če so jih obkolili vojaki, sta jih napadla s kamenjem, da niso niti utegnili dovolj hitro pobegniti, ne da bi jih pred tem strahovito zdelala. Če so nanju iz daljave streljali z ostrimi puščicami, sta se le smejala, kajti niti najboljši in najbolj izurjeni lokostrelci ju niso mogli zadeti.

4 Gotovo sta bila človeka, ki so ju obsedli zelo zli demoni? Kdo in kaj so takšni demoni, zakaj je dopuščeno, da trpinčijo pogosto najbolj nenevarne ljudi, celo nedolžne otroke?«

5 **Jaz** sem rekel: »O vsem, o čemer sprašuješ, so Moji učenci in tudi več tvojih prijateljev v Rimu in tudi v drugih krajih že poučeni, in tudi ti si boš o tem ob pravem času na jasnem. Za zdaj je dovolj, da sem tudi tebi podelil moč, da izganjaš takšne zle duhove iz ljudi z močjo in oblastjo Mojega imena. Odgovor na to, o čemer si vprašal, boš najprej izvedel od tistih, ki jih boš ozdravil, veliko pa ti lahko povedo tudi Moji učenci, ki so bili priče, ko sem ozdravil oba obsedena v Gadari.«

6 Ko je glavar to slišal, se Mi je zahvalil za okrepitev in tudi vsi drugi, razen Juda Iškarijota, ki se z nami ni podal na grič, temveč se je raje potikal po mestu, da bi si pri tistih, ki sem jih ozdravil, izprosil tako imenovano napitnino. Takšno početje ni bilo pri njem nič

novega ali redkega, kajti bil je in ostal hud tat in branjevec. Nihče ni spraševal po njem in tudi nihče ga ni pogrešal.

48. Pred Gospoda pripeljejo dva obsedenca

1 Ko so se Mi vsi večkrat zahvalili za podeljeno jim moč in oblast, sta k nam na grič prišla tudi meščana iz mesta, eden je bil že znani grški gostilničar, drugi, njegov sosed, pa Rimljan in po poklicu kovač, ki se je občasno ukvarjal še z zdravljenjem bolnih živali, tu in tam tudi bolnih ljudi, zlasti napol norih in božjastnikov.

2 Prav tisto jutro so iz bližnjega mesta Abile v grško gostišče pripeljali dva mladeniča, stara med dvajset in skoraj trideset let, ki ju je po kovačevem mnenju prizadela trojna božjast, da bi ju kovač ozdravil. Kovač je takoj poskusil s svojimi pripomočki, vendar neuspešno, mladeniča sta le še bolj besnela ter žalila kovača in tudi gostilničarja z najhujšimi žalitvami in grozila, da jima bosta škodovala v vsem njunem početju, da ju bosta fizično napadla in ogrozila njuno življenje.

3 **Gostilničar** je nadvse prestrašen rekel kovaču: »Veliki Gospod in Mojster, ki mora biti prežet z božansko močjo in oblastjo, sicer včeraj popoldne ne bi mogel ozdraviti toliko bolnikov z neozdravljivo boleznijo, je prav gotovo še tukaj. Poiščiva ga! V judovskem gostišču Ga bova povprašala o tem.«

4 Pohitela sta v judovsko gostišče, vprašala po Meni, tam pa so jima povedali in pokazali, kje sem. Od tam sta kar najbolj naglo prišla k Meni in Mi povedala vse, kar se je tistega jutra zgodilo pri njima.

5 **Jaz** sem jima rekel: »Mladeniča nimata božjasti, temveč sta hudo obsedena; v enem je pet zlih duhov, v drugem, starejšem, celo sedemnajst. Pripeljita ju sem in pomagali jima bomo.«

6 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, to bo nekoliko teže, ker sta oba neukrotljiva in tako močna, da nobenega od njiju ne bi obvladalo niti dvajset silakov, poleg tega nikogar ne pustita blizu.«

7 **Jaz** sem rekel: »Tako kakor so ju njuni ljudje iz Abile pripeljali do vaju, naj ju isti ljudje pripeljejo tudi sem. Pojdita in ju pripeljita.«

8 Kovač in gostilničar sta se vrnila domov, takoj poiskala tiste, ki so pripeljali obsedenca iz Abile v Pello, in ti so skušali obsedena pripeljati k Meni.

9 Dvojica sprva ni hotela nikamor, iz njunih ust pa se je zaslišalo več različnih **glasov**: »Kaj imava midva s sinom najvišjega Boga? Ali naj se še pred časom pustiva mučiti moči Njegove volje in besed?«

10 **Gostilničar** je nato rekel: »Če ne bosta šla, vas bo k temu prisilila Njegova vsemogočnost in vajino upiranje bo zaman.«

11 **Zli duhovi** iz dvojice so zavpili: »Dobro vemo, da se ne moremo upreti moči Njegove volje, toda kljubovali ji bomo tako dolgo, kolikor bo le mogoče!«

12 **Gostilničar** je nato rekel: »Poslušajte, zli duhovi, ki se drznete kljubovati vsemogočni Gospodovi volji: Gospod to hoče, zato vstanite in pojdite!«

13 Ko je gostilničar izgovoril te besede, ki sem mu jih tako, da je dobro zaznal, podprl še s Svojo voljo, sta oba vstala in dopustila, da so ju njuni ljudje, ki sta jima sledila še gostilničar in kovač, brez upiranja pripeljali k Meni.

49. Pelagij ozdravi obsedenega

1 Ko so prišli k Meni, je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster od vekomaj, oba sta tu. Imeli smo kar težave, preden nam ju je uspelo pripeljati sem, toda moči Tvoje volje se le nista mogla upreti.«

2 **Jaz** sem rekel: »Dobro je, da sta tu, da boste lahko razločno videli razliko med tako imenovanimi norci, božjastniki in tistimi, ki jih zli duhovi zares obsedejo.

3 Ta dva sodita med huje obsedene, in ljudje ju lahko rešijo pravih filistejskih duhov, ki so ju obsedli, samo z molitvijo in veliko posta. Toda zdaj ne bosta potrebna niti molitev niti post.

4 Mlajšega, ki ga je obsedlo le pet duhov, bi lahko rešil duhov vsak izmed vas, ki sem vas okrepil, toda starejšega, ki ga je obsedlo kar sedemnajst duhov, pa ga v njem prebivajočih zlih duhov ne bi mogel rešiti nihče izmed vas brez Moje posebne mogočne volje, saj za takšen poseg vera vseh vas še nima dovolj prave Božje žive moči. To boste imeli šele tedaj, ko vas bo v celoti prežal Moj duh – to pa se pri vas še ni zgodilo.

5 Zdaj pa tebi, prijatelj Pelagij, naročam, da ukrepaš pri mlajšem. V Mojem imenu mu položi roke in reci: 'V imenu Jezusa, Gospoda, vam ukazujem, da zapustite tega človeka, in sicer tako, da bomo to

vsi videli, in v podobi, ki se je izoblikovala iz vaše stare trdovratne zlobe.'

6 Ko boš, prijatelj, to storil, bo pet demonov takoj za vedno zapustilo obsedenca. Pojdi tja in stori to!«

7 Glavar je stopil k obsedenemu in storil, kot sem mu svetoval. In pet zlih duhov je v podobi petih megličastih kač, opremljenih z netopirjevimi krili, izletelo iz človeka in se nekaj časa spreletavalo nad našimi glavami.

8 Iz duhov se je izvil **glas**, ki smo ga prav dobro slišali vsi navzoči: »Gospod, Vsemogočni, kdaj bomo odrešeni tudi mi, trdno ujeti?«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Ko bo vaša volja drugačna! Četudi vi, duhovi, poznate resnico in vam luč življenja ni tuja – zakaj že tisoč let, merjeno z zemeljskim časom, vztrajate pri stari laži in njenih dejanjih toge samovolje? Spremenite svojo voljo in prosite Tistega, ki je gospodar vsega od vekomaj in na vekomaj, za milost in usmiljenje pa boste rešeni tudi vi.«

10 **Duhovi** so odgovorili: »Gospod, to tudi želimo; toda daj nam drugačno in boljšo voljo in nam izkaži Svojo milost in usmiljenje. Odreši nas starega zla laži in njenih dejanj, kajti tudi mi smo Abrahmovi potomci, čeprav izviramo iz Esava!«

11 **Jaz** sem rekel: »Kakor hočete sami, naj se vam tudi zgodi! Le spet odidite tja, kamor vas ženeta vaša ljubezen in volja!«

12 **Duhovi** so rekli: »Gospod, v sebi ne čutimo ne ljubezni ne kakršne koli volje. Zato naj se nam zgodi po Tvoji volji in Tvoji milosti, siti smo svoje volje in svoje ljubezni, utrujeni smo že.«

13 **Jaz** sem rekel: »Podajte se torej v kraj na tej zemlji, kjer vas bodo čistejši bratje popeljali naprej.«

14 Ko sem to izrekel, je pet duhov dobilo človeško obliko kot iz svetle vodne meglice; prejeli so se in odplavali po zraku. Postajali so čedalje prosojnejši in kmalu izginili v podobi belega oblčka.

15 **Mladenič**, rešen petih duhov, ki so ga trpinčili, je stopil k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster, najprej se Ti zahvaljujem, da si me rešil velikih muk, nato pa kot pogan oznanjam, da odslej ne bom več veroval v nobenega od naših številnih bogov in jih častil, temveč si zame le Ti Bog vseh bogov, ljudi in vseh bitij na tej zemlji, in vsi demoni morajo upogniti koleno pred Tvojim imenom! Zato le Tebi večna čast, vsa ljubezen in hvala!

16 In to, kar sem zdaj glasno povedal, prisegam tudi pred vsemi ljudmi in vsemi bogovi, v katere verjame še nešteto ljudi in jim daruje, ki pa niso nič, nimajo ne moči in ne oblasti.

17 Če pa obstaja še kakšen višji bog, proti kateremu sem se zdaj s tem svojim javnim priznanjem pregrešil, naj me zadene in ubije strela iz nebes!«

18 Njegove ljudi, še pogane, je mladeničeva prisega zgrozila, samo čakali so, da mu bo to Zevs hudo zameril in rešenega zagotovo pokončal s strelo iz nebes.

19 Ker pa strele ni bilo od nikoder, je **mladi mož** rekel svojim ljudem: »Zakaj pričakujete kazen od tam, od koder ne more priti, saj nikakršnega Zevsa ni, še manj ima oblast nad strelo, saj je tudi nikoli ni imel.

20 Glejte, Ta tukaj, pred katerim hvaležno klečim, je pravi in vse-mogočni Zevs! Če bi On rekel, naj takoj na tisoče strel iz oblakov ali iz jasnega neba udari na zemljo, bi se to tudi zgodilo in uničilo tisto, kar bi bilo treba uničiti.«

21 Rešenemu sem rekel (**Jaz**): »Vstani sin Moj, ohrani svojo novo vero in nikoli ne boš utrpel škode. Naj zdaj še tvojega brata rešimo njegovih sedemnajstih duhov, ki ga trpinčijo.«

50. Gospod iz obsedenega izžene sedemnajst duhov

1 Ko sem to povedal, so se navzoči pogani prestrašili in zgrozili, saj jih je pretreslo že izganjanje petih duhov.

2 **Jaz** pa sem hitro vstal, stopil k obsedenemu, dvignil roko in rekel: »Hočem, da izginete iz drobovja tega človeka, in to tako, da bomo vsi navzoči to videli, nobene pravice nimate, da bi si ga lastili in ga trpinčili.«

3 Nato so se duhovi še nekajkrat tako hudo lotili moža, da je padel po tleh, vendar se je kmalu pobral, ko so iz njega švignili zli duhovi v podobi drobnih črnih krokodilov.

4 Videti so bili veliko gostejši kakor prejšnji, niso se mogli dvigniti v zrak, temveč so gomazeli po tleh, svoja žrela so nazadnje usmerili Vame in srdito vreščali (**duhovi**): »Kaj imamo s Teboj? Ne poznamo Te, na zemlji nismo mogli delovati proti Tvojim postavam, saj jih niti ni bilo. S kakšno pravico nas zdaj kaznuješ? Zakaj si nas zdaj s Svojo

mogočno močjo izgnal iz tega našega bivališča, ki smo si ga s težavo priborili?«

5 **Jaz** sem rekel: »Ali niste bili priče, ko sem na gori Sinaj dal zapovedi? Kdo vas je tedaj gnal, da ste Mi kljubovali, Me zasmehovali in napeljali Moje, da so izdelali tele iz zlata in ga častili namesto Mojih zapovedi? Bili ste poglavitni kolovodje, pregovorili ste velik del ljudstva in ga odvrnili od Mene. Kako lahko zdaj govorite, da sem vam tuj in neznan, da vam nikoli nisem dal postav in naj torej ne bi imel pravice, da vam po njih ukazujem?!

6 Kar se vam je zgodilo tedaj, ko je Mojzes prišel k vam v dolino in v svoji vnemi in upravičeni jezi razbil kamnite plošče z zapovedmi, naj se vam zgodi tudi zdaj. Zato stran od tod, kajti za vas še dolgo ne bo odrešitve!«

7 Nato so se začeli takoj plaziti čez strmine griča v močvirnat jarek, gosto poraščen z različnim plevelom, divje tulili in vreščali.

8 **Glavar** Mi je rekel: »O Gospod in Mojster, ta jarek bo prinesel nesrečo vsem prebivalcem tega kraja, če ga ne očistiš teh sedemnajstih zlih demonov, saj sem se teh pravih zverinskih duhov začel bati še jaz. Ne pusti jih v jarku!«

9 **Jaz** sem rekel: »Počakajte, da končam z ozdravljenim, potem pa bomo videli, kako bomo jarek očistili.«

10 Nato je še drugi ozdravljeni padel Predme na kolena, se Mi zahvalil za odrešitev od večletnega bremena in nato tako kakor prejšnji ozdravljeni enako izpovedal vero ter Me prosil, naj ne pozabim na glavarjevo prošnjo; kajti tudi on ne more brez groze pogledati v omenjeni umazani jarek.

11 **Jaz** sem rekel: »Potrpite le še malo; počakali bomo, ali se mor-da kdo od sedemnajstih duhov ne bo povrnil v drugačni obliki in se začel prepirati z Menoj. Kajti tudi ti duhovi imajo še vso svobodno voljo.«

12 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, kako se je zgodilo, da so se nam ti duhovi prikazali v meni znani gnusni živalski podobi? Prvih pet je nazadnje le spremenilo svojo obliko, toda teh sedemnajst je ostalo pri svoji grozljivo odvratni podobi, v kakršni so se nam pokazali, in se v isti podobi tudi oddaljilo od nas. Zakaj se takšni duhovi prikažejo ljudem v takšni podobi?«

1 Jaz sem odgovoril: »Ker ta podoba ustreza njihovi notranji zli pogoltni ljubezni. Krilata kača sicer kaže nekaj posvetne modrosti, in bi jo lahko primerjali s pretanjeno vojaško ukano kakega vojskovodje. Če pa si to modrost natančneje ogledaš, boš v njej opazil le malo ljubezni do bližnjega, namesto te pa neprimerno več sebičnosti, gospodovalnosti in najbolj nebrzdanega napuha. In glej, to notranje stanje duše se v Moji najvišji luči resnice kaže prav v takšni podobi, saj ji ta povsem ustreza.

2 Predstavlja si krilato kačo, ki jih še zdaj tu in tam najdemo v naravi v srednji in južni Afriki, v času Filistejcev pa so se v zelo vročih letih zatekle tudi sem. Težko se je bojevati že s kačo brez kril – zaradi njene skrivne zvitosti –, za navadnega človeka je še zmeraj najbolje, da pred njeno zvitostjo kar pobegne.

3 Pri krilati kači pogosto ne pomaga niti beg, temveč le železni oklep in oster meč v roki dobro izurjenega bojevnika. In ta železni oklep je v tem primeru moč Moje ljubezni v vas, oster meč je Moja beseda, resnica Moje besede, ki vse premaga, pa je dobro izurjen bojevnik in pravi junak vseh junakov.

4 Iz tega boš razbral, zakaj se je prvih pet duhov moralo pred Menoj pojaviti v podobi krilate kače, kajti v času judovskih vojn so bili zelo zviti vojskovodje, ki niso imeli pred očmi drugega kot lastno korist, dobiček in slavo; kajti vsak od njih si je prizadeval zasnovati kraljestvo.

5 Človek, ki so ga nekaj let trpinčili, je potomec njihovega rodu. V njem so zaznali še trdno speči velik poveljniški talent, zato so se vtihotapili v njegovo drobovje, da bi ta talent predramili v njem in ga tako sčasoma spravili celo na rimski prestol. Vendar jim talenta v njem ni uspelo prebuditi, ker so s svojim početjem v njegovem telesu le slabeli speče sposobnosti v njegovi duši, namesto da bi jih oživljali.

6 Dopuščeno jim je bilo preskusiti svojo voljo na človeku, da bi se tako sami prepričali o ničevosti in nesmiselnosti svojega namena, ki je bil zaradi njihove mračne ukane tudi neizvedljiv.

7 Ker so v zadnjem času človeka v svojem besu že prehudo izdelovali, je bil tudi čas, da se jih znebi.

8 In tako se je za omenjenega človeka in tudi za peterico duhov vse dobro izteklo, saj je bilo tako predvideno, kajti človek je po tej poti našel Mene in z Menoj večno življenje svoje duše, pet duhov pa je

bilo ob tej priložnosti ozdravljeno stare norosti svoje ničeve in nikoli uresničljive sle, zdaj pa so že v šoli ponižnosti pri že boljših duhovih. To je na kratko vse, kar zadeva prvih pet duhov.«

52. Preteklost sedemnajstih duhov

1 (**Gospod**): »Kar zadeva zunanjo podobo sedemnajstih duhov, ta zaradi njihove nikoli potešene požrešnosti ustreza prav živali, v podobi katere so se morali tukaj pojaviti vsem na očeh.

2 Ko sem na gori Sinaj Mojzesu med bliskanjem, grmenjem, ognjem in dimom najprej narekoval zapovedi za izraelsko ljudstvo, je Mojzes na Moj ukaz in ob sklicevanju na Mojo navzočnost zahteval, naj se požrtno ljudstvo začne ustrezno obvladovati, da bi bile njihove duše bolj dojemljive za resnice, ki so se jim oznanjale z gore.

3 Ljudstvo pa je prosilo Mojzesa in po njem Mene, ali se sme zaradi velikega strahu in groze ob nenehnih bliskih, grmenju, ognju in dimu umakniti z gore v bolj oddaljeno dolino; tam naj bi se umirilo, Mojzes in njegov brat Aron pa bi sama z Menoj opravila vso veliko zadevo.

4 Po dlje časa trajajočih prošnjah in pritisku velikega dela ljudstva, je bilo ljudstvu ugodeno. Velik del ljudstva se je z vsem imetjem takoj odpravil v dokaj oddaljeno dolino. Nekaj tednov so se ljudje še vedli tako, kot je zahteval Mojzes. Ko pa je Mojzes s prihodom zamujal, je ljudstvo začelo pozabljati nanj in Name, klalo teleta in ovce ter uživalo obrok za obrokom.

5 Potem je nastopil eden od teh sedemnajstih duhov in začel zavajati ljudstvo. S pomočjo drugih je vlil zlato tele, zbral ljudstvo in rekel: 'To je naša poglobitna hrana, njej dolgujemo življenje v tej revni puščavi, v kateri naše črede le stežka najdejo dovolj hrane. Ta dragoceni simbol začnimo kar najbolj častiti in moliti. Priskrbimo si obrok za obrokom, naj bo vedro in veselo okoli tega znamenja. Izberite nas za svoje vodje in vas bomo prej popeljali v deželo obilja, kot je to uspelo Mojzesu z njegovo skrinjo, saj je ta pozabil na nas. V Egiptu smo se od zvitih krokodilov naučili, kako je treba ravnati, da uloviš bogat plen. Sledite nam in tolstih obrokov ne bo manjkalo!'

6 In glej, številni so se pustili zapeljati in storili tako, kot jim je svetoval glavni kolovodja.

7 Ko je množica plesala okoli zlatega teleta, sem poslal k njej Mojzesa. Ta je pod Mojim vplivom izbruhnil v pravično jezo, razbil kamnite plošče, in takoj so se pojavile krilate kače – videti so bile kakor razžarjene in ustrezale Mojzesovemu besu –, pikale odpadnike, in kogar so pičile, je moral umreti. Med množico je bilo v ospredju tudi naših sedemnajst duhov, ki so si z zvitostjo in požrešnostjo krokodilov hoteli prilastiti čim več bogatega ozemlja in mastnih pečenk – zato so se zdaj tudi morali prikazati v podobi, ki ustreza njihovemu značaju.

8 Človek, ki je bil prej obseden, sicer ni potomec nekoga od teh sedemnajstih, toda že od otroštva je bil navajen veliko jesti in je zato pozneje postal pravi požrešnež. Ta njegova slaba lastnost pa je omogočila vstop sedemnajstih zlih duhov v njegovo drobovje.

9 Vendar je s tem pridobil. Ker so ga duhovi v njegovem drobovju sprva še zelo gnali k žretju, je njegov želodec kmalu izgubil prebavno moč, da skoraj ni mogel prebaviti ničesar več, ljudje pa so se začeli čuditi, kako lahko živi skoraj brez hrane. Nehal je biti tudi požrešen in njegova duša je tako postala bolj duhovna in močnejša. Ker se je telo uredilo, še bolj pa njegova duša, je napočil tudi pravi čas, da se reši duhov, ki so ga trpinčili.

10 Obsedenost obeh mladeničev se je pokazala kot koristna tudi za Abilejce, ki so skoraj povsem nehali verovati. Večinoma so bili predani Diogenovem nauku, torej zelo prepričani stoiki, ki niso verjeli v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti.

11 Ta dvojna obsedenost je pri marsikaterem Abilejcu povsem ali pa vsaj na pol obudila vero v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti, in to, kar so vsi, oba obsedena in ljudje okoli njiju, doživeli in videli, bo v prihodnje zlahka odvrnilo prebivalce Abile od njihovega že močno zarjavelega stoicizma.

12 In tako je vse, kar dopuščam na tem svetu, ljudem le v korist – in to boste ti, prijatelj, in drugi tu navzoči tudi spoznali.

13 Ker zdaj veš, kako je s temi sedemnajstimi duhovi, počakajmo še, ali se bo kdo od njih vrnil.«

53. Gospodovo svarilo kolovodji izgnanih duhov

1 Ko sem končal s tem dokaj obsežnim govorom o obsedenosti, za katerega so se Mi vsi iz srca zahvalili, se je iz omenjenega jarka

nenadoma začela dvigovati črna megla – kot iz kakšne lončarske peči – in se plaziti k nam navzgor, dokler se nam ni kmalu zelo približala.

2 Ko se je približala na deset korakov, sem zelo glasno ukazal (**Jaz**): »Samo do tod in ne naprej! Razkrij se in se pokaži v svoji podobi!«

3 Iz črne megle se je nemudoma izoblikovala nadvse groba moška postava, vidna vsem navzočim. Bila je rjavo črna kakor kakšen temnopolti človek in v roki držala zlato tele, kot da bi hotela s tem pokazati, da je to še zmeraj njen bog in njena ljubezen.

4 Dopustil sem, da je tedaj z neba z močnim treskom udarila strela v podobi krilate kače; zadela je zlato tele in ga v trenutku uničila.

5 **Pojava** se je nato začela premikati in zvijati, nazadnje pa le izdala: »Gospod, zakaj nam ne dopustiš nemoteno uživati tistega, kar hoče naša ljubezen? Nikoli nismo prosili za to, da nas ustvariš in da potem Tebi v veselje trpimo tisoče let in vso večnost. Ker pa si nas že ustvaril brez naše privolitve in nam vdahnil tudi ljubezen in svobodno voljo, zakaj nas zdaj kaznuješ, če ravnamo po svoji ljubezni in volji?«

6 **Jaz** sem znova zavpil: »Kdo lahko v vsej večni neskončnosti predpisuje Meni, edinemu Gospodu, prežetemu z vso močjo in oblastjo, kaj naj počnem? Le Moja večna ljubezen Mi predpisuje, kaj naj se zgodi, in Moja večna in najbolj neskončna modrost je podaljšana roka in urejevalec vsemogočnosti Moje volje.

7 Po Svojem pravičnem hlapcu Mojzesu sem vas odrešil krutega suženjstva v Egiptu, ko ste morali usmrtiti svoje prvorojence. V puščavi sem vas hranil, nihče ni trpel ne lakote ne žeje – razen nekateri med vami, ki so se v deželi groze preveč vdajali požrešnosti, ki škodi človekovi duši. Tem sem svetoval zmernost v dobro telesa in še zlasti duše.

8 Zakaj ste, ko sem vas na gori spoznanja želel preoblikovati v Svoje otroke, prosili za dovoljenje, da se oddaljite od Mene? Ker si pod Mojo svetlobo niste upali predati nasladi. Odšli ste, da bi uživali, in namesto Mojega očeta raje molili mrtvo zlato tele, ki ste ga izdelali s svojimi rokami.

9 Kdo je to misel vdahnil v vašo ljubezen? Jaz prav gotovo ne, temveč vi sami s svobodno voljo, brez katere bi bili živali in se nikoli ne bi mogli izoblikovati v Moje otroke.

10 Po svoji svobodni volji ste odpadli od Mene, zakaj se zdaj po še zmeraj svobodni volji spet ne dvignete k Meni?

11 Menite, da vas trpinčim? Zanesljivo ne. Vsak hudič s svojo sprevrženostjo in zakrknjenostjo trpinči sam sebe, ko se upira Moji najmodrejši ureditvi in jo hoče podrediti svoji hudobiji.

12 Na vekomaj sem isti nespremenljivi Gospodar vsega čutnega in duhovnega sveta. S čisto ljubeznijo do Mene in iz te do bližnjega lahko vsak človek in duh z Menoj doseže vse in z Menoj tudi vse dobi, toda z nasiljem ali kljubovanjem pa nikoli ničesar. Kajti sem najbolj silen med silnimi in najbolj mogočen med mogočnimi.

13 Sem pa tudi najbolj blag med blagimi, najboljši med dobrimi in najbolj usmiljen med usmiljenimi. Kdor pride k Meni s pravo, skesano ljubeznijo in Me prosi usmiljenja, mu ga ne bom odrekel. Kdor pa se Mi, potem ko Me je spoznal, upre, pa nikoli ne bo odrešen, temveč bo samega sebe le pehal v čedalje večjo nesrečo.

14 To naj si zapomni vsak zli duh, vsak hudič! Gospod sem Jaz, in razen Mene ni nikogar drugega. Zdaj pa stran od tod!«

15 Ko sem to izgovoril, je duh takoj izginil, kmalu nato se je iz jarka začelo dvigovati sedemnajst temnih megličastih gmot, ki jih je nekakšen veter gnal proti severu.

16 Glavarju sem rekel (**Jaz**): »Glej, zdaj je vaša želja izpolnjena, kajti teh sedemnajst temnih megličastih gmot je bilo sedemnajst zlih duhov. Ta, ki je bil tukaj, pa je drugim šestnajstim povedal, kar je tu slišal, in sklenili so, da to območje za zmeraj zapustijo in se v puščavah na severu posvetujejo, kaj naj storijo. Kajti na teh območjih bi jih neprenehoma preveč vznemirjale stvari tega sveta, ne bi se mogli poglobiti vase, se opazovati in prepoznati v svoji najbolj grešni grdoti. Tudi teh sedemnajst duhov se bo torej poboljšalo, toda dotlej bo na tej zemlji poletje še velikokrat spodrinilo zimo.«

54. O škodljivosti uživanja nečistih jedi

1 **Glavar** je rekel: »O Gospod in Mojster, povej nam, kje na zemlji se takšni duhovi najpogosteje zadržujejo, da bi se lahko ognili podobnim srhljivim krajem in pokrajinam. Ko človek pride v neko tako pokrajino in je v njem kaj sorodnega s takšnim zlim duhom, se zlahka zgodi, da ga duh zalezuje, se ga nazadnje celo nezaželeno polasti in ga poškoduje.«

2 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, ti ne ogrožajo nikogar, ki Vame živo veruje in Me ljubi po dejanjih prav Moje ljubezni v sebi. Toda ljudje, ki

še globoko tičijo v različnem poganskem praznoverju, se lahko vsepovsod in ob vseh časih bojijo takšnih duhov, saj jih ti bolj ali manj obdajajo ali se jih celo polastijo. Takšni duhovi namreč spodbujajo in krepijo vse nečiste človekove strasti, saj so jih nekoč prav iste nečiste strasti obvladovale vse življenje in so se jim vdajali z naslodo in strastjo.

3 Takšni nečisti duhovi – nekateri so nekoč že živeli v mesu tega sveta, vendar so večinoma naravni duhovi, ki še nikoli niso bili spočeti v človeškem mesu – so vsepovsod: v zraku, na tleh in v njih, v vodi in ognju, v kamninah, kovinah, rastlinah, živalih in tudi v človekovi krvi in mesu; zato naj ljudje ne uživajo mesa zadušenih in nečistih živali.

4 V nuji človek lahko zaužije tudi meso nečistih živali, mora pa biti prej očiščeno, natrto s soljo in dobrimi zelišči, posušeno na ognju in nato prekajeno z dobrimi zelišči, da se znebi nečistih duhov.

5 Meso roparskih živali pa je za človeka škodljivo tudi ob vseh teh ukrepih, ki sem vam jih svetoval, ker iz njega nečistih duhov ni mogoče nikoli povsem odstraniti.

6 Ljudje naj tudi nikoli ne pijejo vode iz nečistih izvirov in naj svoje vodnjake vzdržujejo čiste, kakor je to Mojzes po Mojem navdihu Izraelcem že strogo zapovedal.

7 Kdor se bo držal Mojzesovih navodil za telo, bo ves čas in vsepovsod varen pred napadom nečistih duhov in to toliko zanesljiveje, čim bolj živo veruje Vame in v Mojo očetovsko skrb, ter vse začenja, dela in končuje v Mojem imenu. Brez tega pa je v vsakem trenutku, žal zaradi lastne malomarnosti, nevednosti in neumnosti, izpostavljen tisočim nevarnostim vseh vrst in združb.

8 Če ne bi po Svojih angelih zavaroval tistih ljudi, ki že po svoji naravi imajo boljši čut in voljo, bi bilo na tej zemlji prav malo ljudi, ki ne bi bili obsedeni. Toda na to naj se ljudje ne zanašajo preveč, kajti Moji angeli človekovi volji ne natikajo vajeti. Tudi to si zapomnite.«

9 Ko sem tako končal, so se Mi vsi zahvalili in hvalili Mojo modrost in oblast, Abilejci pa so Me prosili, naj obiščem tudi njihov kraj, saj so Me hoteli tam že kar napovedati.

10 **Jaz** sem rekel: »To lahko sicer zmeraj naredite, vendar kdaj in ob kateri uri bom prišel k vam, Jaz ne določam; prišel pa bom tudi k vam. Zdaj pa se le odpravite domov. Pri svojem gostilničarju si priskrbite nekaj kruha in vina, svinjine pa ne uživajte, dokler ni pripravljena tako, kot sem svetoval.«

11 Potem so se Mi znova zahvalili in z grškim gostilničarjem in kovačem odšli v mesto.

12 Mi pa smo še nekaj časa ostali na griču, glavar in tudi drugi Rimljani so Me spraševali še o marsičem in razpršil sem njihove meglice.

13 In tako je prišlo že tudi poldne in k nam na grič je prispel sel našega gostilničarja ter nas povabil na kosilo. Vstali smo in mu sledili.

GOSPOD V ABILI

55. Pot v Abilo

1 Ko smo prišli k našemu gostilničarju je pred hišnimi vrati čakala množica, ki Me je hotela znova videti in govoriti z Menoj, saj so bili sami priče Mojih dejanj in so že marsikaj slišali o Mojem nauku.

2 Napotil sem jih h glavarju Pelagiju in jim rekel, da jim bo Moj nauk v celoti razložil kar on.

3 In glavar jim je obljubil, da jih bo poučil o vsem.

4 Ljudje so se s tem sprijaznili, počasi so se razšli, mi pa smo odšli v hišo, kjer je bilo kosilo že na mizi. Kosili smo in bili dobre volje.

5 Ko smo kmalu pojedli in sem navzočim napovedal, da se bom z učenci odpravil v Abilo, Me je glavar prosil, naj mu dovolim, da Me s podrejenimi in z Veroniko spremlja v omenjeno mesto in tudi v druge kraje in mesta pod njegovo oblastjo.

6 To sem mu dovolil in zelo se je razveselil, takoj se je lotil priprav na odhod.

7 Čez eno uro smo zapustili gostilničarjevo hišo, gostilničar pa Me je s svojim ozdravljenim sinom spremljal še dokajšnji del poti iz mesta, to sta storila tudi grški gostilničar in že znani kovač in živinozdravnik.

8 Ko sem se zunaj mesta poslovil od te četverice, sem kovaču podelil tudi moč izganjati zle duhove iz ljudi, za kar se Mi ni mogel dovolj zahvaliti in Me prehvaliti.

9 Nato smo se po dobri vojaški cesti dokaj hitro odpravili v Abilo in prišli v to ne nepomembno mesto uro pred sončnim zahodom.

10 Tudi v tem mestu so živeli večinoma pogani. V njem je živel le deset judovskih družin in to v zelo podrejenem položaju, morali so služiti poganom in bili povsem odvisni od njih. Vseh deset družin je živel v prastari in dotrajani hiši, v mestu niso imeli ne svojega gostišča ne sinagoge.

11 Ko smo se približevali mestu, sem rekel glavarju (**Jaz**): »Pojdi s svojimi pred nami v mesto in desetim judovskim družinam sporoči, da bom prišel k njim in pri njih tudi prenočil. Vse drugo se bo potem že uredilo samo od sebe.«

12 Ko je to glavar slišal, se je s svojimi kar najbolj naglo odpravil v mesto, takoj šel k judom in jim povedal, kaj se jim obeta.

13 **Beraški judje** pa so glavarju rekli: »O visoki poveljnik v cesarjevem imenu! Vse bi bilo lepo in prav, toda kje naj v tej razpadajoči hiši najdemo prenočišče za več kot štirideset ljudi? Starih, razpadlih sob bi že bilo dovolj, toda kdo bi hotel prenočiti v njih? Tam je več kot preveč krastač, kač, močeradov in škorpionov, v njih ne more bivati človek. V naših sobah pa je komaj dovolj prostora za bivanje, še manj za počivanje, težko bi tam poleg nas primerno prenočili še drugi ljudje. O kakšni postrežbi pa sploh ne moremo govoriti, saj smo sami bolj revni kakor berači.

14 Velikega Gospoda in Mojstra, o katerega čudežnih dejanjih smo že slišali, odvrni od tega, da bi prenočil pri nas, ker je v tem mestu več drugih, dobro oskrbovanih gostišč.«

15 **Glavar** je rekel: »O vaši, meni dobro znani stiski, Mu bom že poročal, toda že vnaprej vem, da Ga ne bom mogel odvrniti od Njegovega namena, kajti kar sklene in reče, se tudi zgodi. Vaše hudo stanje in vaša nesreča sta mu verjetno že dolgo znani, gotovo prihaja k vam prav zato, da bi vam pomagal in vam prinesel pravo tolažbo, ne pa da bi vas nadlegoval in vam povzročal dodatne skrbi. Zato kar najbolj prijazno ustrezite Njegovi volji in pri Njem boste našli milost, veliko ljubezen in usmiljenje.«

16 Hišni **starešina** je rekel: »Da, da, naj samo pride, kadar koli hoče. Ko bo tu, se bo že sam prepričal, kako je z nami. Nadvse smo veseli, da bo prišel k nam, smo pa toliko bolj žalostni, da mu takšne milosti z ničimer ne moremo primerno povrniti!«

17 Ko se je glavar še pogovarjal s starešino, sem z učenci že prispel pred judovsko hišo – razpadajoč star grad, na vzpetini zunaj mestnega obzidja.

18 Glavar Me je takoj opazil, Mi pohitel naproti in hotel začeti razlagati, kako je z judovsko hišo in njenimi prebivalci.

19 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj, prihrani besede, saj vse to že dolgo vem. Kakor si prej pravilno povedal tem ljudem, sem prav zato prišel k njim, ker dobro vem, kako je z njihovo hišo in z njimi sami. Pojdiva takoj k starešini.«

56. Gospod v prebivališču desetih judovskih družin

1 V spremstvu glavarja sem šel k starešini te hiše, okoli katerega se je že zbralo nekaj zaskrbljenih družinskih očetov in nas opazovalo,

da bi videli, kaj nameravamo, potem ko si bomo natančneje ogledali staro podrtijo.

2 Ko sem prišel k starešini, je ta rekel (**starešina**): »Gospod in Mojster, dobrodošel si, vendar to, kar ti lahko ponudimo v povračilo za veliko milost, ki si nam jo izkazal, ti prav gotovo ne bo ugajalo. Oglej si našo hišo, in že naša oblačila sama ti bodo povedala, kako je z nami, ne da bi mi morali še kaj reči!«

3 **Jaz** sem rekel: »Mir z vami! Kako je z vami, dobro vem, toda večinoma ste si za svojo nesrečo krivi kar sami, kajti z lenobo in skoraj nikakršnim zaupanjem v Boga, edinega Gospoda in dajalca vseh dobrih darov, nihče na tej zemlji ne pride na zeleno vejo.

4 Dokler ste še imeli sredstva in moč, niste storili ničesar, da bi popravili to staro hišo, dragi Jehova vam je bil deveta skrb, raje ste se ukvarjali s slepim naukom grških modrecev, s katerim pa ste postali še veliko revnejši, kot ste bili prej.

5 Zdaj pa ste postali celo sužnji poganom in si morate od njih za težko delo izprositi pičel kruh, namesto da bi jim rekli: 'To smo si zaslužili v potu svojega obraza!' Kajti težko je služiti tistim, ki ne verujejo v nobenega boga, niti v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti, in tako tudi ne v poplačilo v velikem onstranstvu, zato tudi nimajo ljubezni do bližnjega, sovražni so celo lastnemu življenju.«

6 Zdaj ste se v svoji veliki stiski začeli spominjati starega Jehove in prositi za pomoč. To Me je tudi pripravilo, da sem prišel k vam in vam bom pomagal vpričo vseh teh številnih hudo zaslepljenih poganov, ki so zaradi Diogena opustili vero v svoje bogove. Zdaj naj torej tudi oni vidijo, da stari Bog še živi in pomaga tistim, ki Vanj verujejo, izpolnjujejo Njegove zapovedi in od Njega z iskrenim in neomajnim zaupanjem pričakujejo pravo pomoč.

7 Naj si ogledam vašo staro, več kot polrazpadlo hišo, in videli bomo, ali je mogoče v njej prenočiti, ali je poškodbe mogoče popraviti. Potem bomo preverili, koliko zalog je še v vaših shrambah.«

8 **Starešina** je rekel: »O veliki Gospod in Mojster! Ta hiša je nekoč gotovo imela številne velike in manjše sobane, toda za nas jih je ostalo komaj sedem, in še te so poškodovane. Vse druge so polne golazni vseh vrst in združb, za ljudi večinoma celo neprehodne. Tudi naše shrambe so v najbolj slabem stanju. Le ena je napol uporabna, pa še v tej je le nekaj plesnivih krušnih drobtin. Na Tvojo željo pa si hišo kljub vsemu oglejmo, da se boš, o veliki Gospod in Mojster, tudi na

svoje oči prepričal, kako se zdaj godi nam, potomcem Gada in Rubena v njuni deželi.«

9 Nato smo se podali v vse sobe velike hiše, in vse je bilo videti tako, kakor je opisal starešina.

10 Ko smo prišli v najbolj oddaljeno in zadnjo sobo, sem **Jaz** rekel: »Zdaj pa spoznaj Božjo moč v Meni, ki sem po mesu tudi Sin človekov! Do te sobe smo se prebili čez podrte zidove, ostanke stebrov, skozi goščavo trnja in vsakovrstno golazen, vrnili pa se bomo skozi kraljevsko okrašene in z vsem opremljene sobe, v katerih bo mogoče lepo prenočiti. Tako hočem in tako naj bo!«

11 Ko sem to izgovoril, se je vsa hiša spremenila, in ko smo se nato vračali skozi sobe in sobane, ni bilo nikjer opaziti ničesar poškodovanega.

12 In **judje** iz te hiše so zakrtili z rokami nad glavo in kričali od vesele osuplosti: »To je mogoče samo Tistemu, ki je ustvaril nebo in zemljo, zato Tebi, o veliki Bog, vsa hvala, da si človeku dal takšno moč!«

13 Nato smo šli še v shrambe, ki so bile tudi polne vsega, kar človek potrebuje za potešitev lakote in žeje. Občudovanje je bilo še večje in od velikanske osuplosti dolgo niso mogli govoriti.

57. Pričevanje starešine o Gospodu

1 **Starešina** je čez nekaj časa rekel: »Ne, ne, ne – to je nezaslišano! Mojzes in Elija sta kot največja preroka zmogla veliko, celo več kot si lahko predstavlja in je sposoben dojeti človek z najčistejšim razumom, in kar lahko komaj verjame celo najbolj verna človeška narava. Toda kaj so vsi čudeži, ki sta jih omenjena preroka naredila po Jehovovi volji in polna Njegovega mogočnega duha proti temu čudežu?! Vsi preroki, tako veliki kakor mali, so govorili: 'Gospod hoče tako, ali Gospod govori tako!', Ti, veliki Gospod, pa si rekel: 'Hočem in naj se zgodi!' In v trenutku se je uresničilo, kar si hotel! Zato si več kot Mojzes in Elija!

2 Tvoj Jaz je Gospod sam v vsej polnosti, in jaz kot starec sem zdaj v Tebi zagledal svoj blagor in lahko rečem: O Gospod, Gospod, naj Tvoj star služabnik odide v miru v veliko onstranstvo! Kajti Ti si Obljubljeni iz Sebe samega! Iz ust prerokov je govoril Tvoj večni duh in napovedal Tvoj prihod na zemljo, in Ti, kot večna resnica in zvestoba

sama, si držal besedo, in si, obdan z mesom in krvjo, prišel k nam, grešnim ljudem, da bi nas na novo postavil pokonci, jude in tudi pogane, ki so tudi Noetovi otroci in so bili nekoč s predabrahamiti eno ljudstvo pod velikim kraljem in visokim duhovnikom Melkizedekom iz Salema. Zato vsa čast in slava samo Tebi, Ti Gospod, Gospod, Gospod!«

3 **Jaz** sem rekel: »No, no, je že dobro in prav. Razumljivo, da se je vaša šibka vera s tem Mojim dejanjem nenadoma spet okrepila, in tudi, da ste Me takoj spoznali. Toda v prihodnje morate svojo vero šele oživiti z dejanji prave ljubezni do bližnjega, sicer za življenje vaše duše ne bo imela pred Menoj nobene vrednosti. Kajti k vam, ljudem, sem prišel samo zaradi svoje nadvse velike ljubezni do vas, in tako zdaj lahko tudi vi pridete k Meni samo po svoji ljubezni do Mene in bližnjega, in si tako kot Moji pravi otroci pridobite večno življenje svojih duš. To si dobro zapomnite.

4 Vera Vame je živa luč iz nebes, vendar to postane šele z dejanji iz ljubezni. Tako kot ugasne luč, ki sveti ponoči, če ji redno ne dolivamo olja, ugasne tudi začetna še tako neomajna vera, če je ne krepijo dejanja ljubezni.

5 S tem, Meni zlahka mogočim čudežem, nisem okrepil samo vere v vaši duši, ki je že povsem ugasnila, razvnel sem tudi vašo ljubezen do Mene. V luči tega resničnega in večnega življenjskega plamena ste lahko kmalu in zlahka spoznali, *kdo* je v Meni prišel k vam.

6 Ker ste to spoznali takoj in brez velike težave in pridige, se tudi ravnajte po tem, da boste vi in vaši potomci z dejanji ljubezni v Mojem imenu ohranili vero živo.«

7 **Starešina** je rekel: »O Gospod, Gospod, to dejanje bo v tej pokrajini s šestdesetimi kraji vzbudilo veliko pozornost pri maloštevilnih judih in tudi pri številnih poganih, najprej v tem mestu in nato še v drugih mestih. Ko bodo sem prihajali ljudje z vseh strani in bodo videli, da se je naša, že dolgo razpadajoča hiša, nenadoma spremenila v pravi kraljevski grad, nas bodo vprašali, kako se je to zgodilo – in kaj jim bomo odgovorili?«

8 **Jaz** sem rekel: »To naj vas ne skrbi. Ko boste pred ljudmi prisiljeni govoriti o tem dejanju in o Meni, vam bo že položeno na jezik, kaj naj rečete. Najbolj vsiljive pa napotite h glavarju in njegovim podrejenim, saj so vsi videli to dejanje – pa bodo že dobili pravo razlago; ti Me že dobro poznajo in vedo, da Mi ni nič nemogoče.«

1 (**Gospod**): »Da pa boste tudi vi vedeli, zakaj sem zdaj spet obnovil ta stari, propadajoči grad, v katerem so nekoč prebivali kralji, ga postavil tako rekoč na novo, pazljivo prisluhnite:

2 Prvič: obnova tega starega kraljevskega gradu ponazarja prenovljeno staro propadlo vero v enega, edino resničnega Boga, ki jo zdaj vsepovsod obnavljam.

3 Od starega gradu vere se je sicer ohranilo še nekaj opustelih, razpokanih in razpadajočih ostankov resnice, vendar ti niso več primerni kot življenjsko prebivališče Moje ljubezni in usmiljenja za duše Mojih otrok, kakršni so še bili v času kralja iz Salema, temveč so primerno prebivališče le še tistim, ki so po svoji notranjosti podobni različni zalegi, ki že dolgo množično nastanjuje ta grad.

4 Ta grad je bil torej zvesta podoba zdajšnjega stanja vere v Boga in izpolnjevanja Njegovih zapovedi, še zlasti v Jeruzalemu in njegovi okolici.

5 To mesto in vse, kar sodi k njemu, bom, če se ne bo poboljšalo in povsem povrnilo k Meni, še huje kaznoval, kot sem v Lotovem času Sodomo in Gomoro. Zdaj pa vas opozarjam še na drug razlog, zakaj sem ta grad prenovil, ga postavil kakor na novo in oskrbel z vsem potrebnim.

6 Ko bo namreč brezbožnike v Jeruzalemu in njegovi širši okolici doletela Moja sodba, bodo maloštevilni Meni zvesti zbežali in se zatekli tudi sem. Sprejmite jih in z dejanji ljubezni v Mojem imenu oživite v sebi zdaj na novo prebujeno vero.

7 Sodbe, ki bo dopuščena nad Jeruzalemom, vi, stari ljudje tega mesta, sicer v mesu ne boste doživeli, toda mlajši prebivalci in njihovi otroci pa jo bodo. Ko se bo to zgodilo, se spomnite, kaj sem vam zdaj povedal.«

8 **Starešina** Mi je z največjim strahospoštovanjem rekel: »O Gospod, Gospod! Veliko in nadvse veličastno je Tvoje ime! Pred nekaj lunami smo ponoči na nebu videli skrajno nenavaden svetlobni pojav, in ti prizori so nas navdali z velikim strahom in grozo. Najprej so se prikazali veliki ognjeni stebri, in videti je bilo, kot da segajo do zvezd. Stebri so se združili na poseben način, se dvignili, in ko jih ni bilo več videti, smo mislili, da naj bi šlo za sicer redek, vendar naraven ognjen pojav. Toda kmalu zatem je zažarelo vse nebo. Zagledali smo

Salomonovo mesto in armade, ki ga oblegajo in nazadnje uničijo s templjem vred.

9 Pozneje, že bolj proti jutru, smo precej proti zahodu spet zagledali nenavaden svetlobni pojav. Kaj naj bi predstavljal, ni mogel razvozlati nihče od nas. Toda osrednji prizor je bil zelo podoben temu, kar si nam zdaj Ti, o Gospod, Gospod, napovedal o Jeruzalemu. Ali se je morda nanašal na Tvojo zdajšnjo napoved?«

10 **Jaz** sem rekel: »Seveda, prijatelj, toda o tem ne bomo več govorili. Raje poskrbite za večerjo, za vse drugo sem poskrbel že Jaz.«

11 **Starešina** Mi je rekel: »Gospod! Gospod! Mogoče bi nam lahko naš zemeljski gospodar, moder glavar, priskrbel nekoga, ki je večč kuhanja, kajti že veliko let nismo kuhali, saj nismo imeli ognja, v tej pokrajini pa tudi ni drv za ognjišče. Zato nam skoraj ni mogoče, in to kar trikratno, pripraviti kuhane večerje Zate in za tiste, ki so s Teboj, čeprav so po Tvoji milosti vse velike in male shrambe prepolne raznorazne zaloge. Po Tvoji milosti bi moralo biti poskrbljeno tudi za drva in ogenj. Toda kaj to koristi, ko nihče od nas ne zna ne kuhati ne pripravljati jedi?«

12 **Jaz** sem rekel: »Starec, tvoja odkritost Mi je všeč, kajti kar zadeva znanje kuhanja je res tako, kakor si povedal. Toda glavar je svoji hčeri in nekaterim nižjim služabnikom že naročil, naj z nekaj tvojimi ljudmi v veliki kuhinji, v kateri je tudi zbiralnik, zdaj poln rib, za nas in vse vas pripravijo dobro večerjo.«

59. Melkizedekov grad

1 (**Gospod**): »V tem gradu je tudi velika klet, izklesana v bazaltnih skalah. Ali je še nisi odkril in videl?«

2 **Starešina in še nekaj njegovih bratrancev podobne visoke starosti** so rekli: »Nekoč naj bi bila spodaj res klet z najboljšim vinom in v njej naj bi bili nekje skriti še drugi zakladi, toda nihče od nas se nikoli ni opogumil, da bi se podal v podzemne votline in tam iskal vhod med različno nevarno golaznijo in drugimi slabimi vplivi, zato tudi nihče ne pozna pravega vhoda v omenjeno klet. Kje in kako lahko vstopimo vanjo? Ali je zdaj tudi klet po zaslugi Tvoje moči tako kakor vse drugo spet v najboljšem stanju?«

3 **Jaz** sem rekel: »Če to verjamete, zagotovo. Ker pa nihče od vas ne pozna vhoda vanjo, Mi sledite, in popeljal vas bom v klet.«

4 Starešina in še deset ljudi Mi je sledilo s prižgano voščeno baklo, ki smo jo našli v veliki kuhinji in jo tudi takoj prižgali. Tam je bilo še veliko bakel na zalogi. Od velike kuhinje je vodil stebričast hodnik do velikih vrat, izdelanih iz enega kosa bazalta. Pokazal sem, kako je mogoče vrata zlahka odpreti, in kar sam odprl velika in težka vrata. Ko so bila odprta, je bilo takoj videti široke stopnice, ki so vodile v zelo prostorno klet.

5 V kleti, nad katero se ubogi judje spet niso mogli dovolj načuditi, smo našli veliko množico večjih in manjših kamnitih posod in še večjo množico kamnitih, lončenih, srebrnih in tudi zlatih posod za pitje, in to je uboge jude še bolj presenetilo. Niso vedeli, ali sem tudi te stvari čudežno ustvaril ali pa naj bi, vsaj po videzu, izvirale iz davnih časov.

6 **Jaz** pa sem jim rekel: »Vse, kar smo našli tukaj, izvira še iz časa velikega kralja in visokega duhovnika iz Salema. Na tej zemlji je bil to Njegov grad, ki pa ni bil zgrajen s človeškimi rokami, tako kot to niso bile na primer niti gore z njihovimi pogosto čudovitimi jamami in votlinami, temveč ga je ustvarila ista moč, ki ga je obnovila tudi zdaj. Kajti le Jaz sem na vekomaj pravi salemski kralj in visoki duhovnik Melkizedek.

7 Zdaj pa le vrče v roke in jih napolnite z vinom, saj ga je v velikih sodih več kot dovolj.«

8 Revni judje so z veseljem vzeli vrče, toda niso vedeli, kako naj pridejo do vina v velikih kamnitih posodah, saj so bile neprodušno zaprte s težkimi in gladkimi kamnitimi ploščami.

9 Pokazal sem jim odprtino na najnižjem delu soda, ki je bila nekoliko izbočena in zaprta z zamaškom. Iz odprtine sem počasi izvlekel zamašek in v pripravljene vrče je takoj začelo obilno teči najboljšo vino. Njegov nadvse aromatičen vonj je vsem navzočim – med njimi je bil tudi glavar z enim od podrejenih – takoj razkril, da je vino staro in kar najboljše.

10 Ko so bili vrči polni in drug za drugim na mizah v veliki jedilnici, in so tisti, ki so želeli piti vino, spet prišli k nam v klet, sem rekel starešini (**Jaz**): »Glej, to vino je iz grozdja, ki je raslo v tej deželi in skoraj prav toliko staro kakor grad. To je vino, ki so ga kot desetino in žrtveni dar prinašali vsi kralji, podrejeni salemskemu kralju. Moralo se je ohraniti do danes, da zdaj Jaz kot isti kralj pijem isto staro desetniško vino z vsemi tistimi, ki verujejo Vame in Mi sledijo.

11 Dokler bo ta grad obstajal v Mojem imenu, tudi vina ne bo zmanjkalo. Kljub temu pa bo tristo let po Mojem vnebohodu moč našega nasprotnika ta grad in večji del tega mesta toliko uničila, da ne bo mogoče niti ugotoviti več, kje je grad nekoč stal. Toda nič za to, kajti zdaj si gradim nov grad v srcih, ki tam, kjer bo zgrajen, nikoli več ne bo mogel biti porušen.

12 Prav je, da takšnih starih spomenikov več ni, da jih ljudje ne morejo malikovati. Toda skoraj tristo let po Mojem vnebohodu bo ta grad še stal, in tudi to vino ne bo presahnilo, tako bodo ubežniki iz Jeruzalema tu dobili zavetje in krepčilo.«

60. O obdobju salemskega kralja

1 **Starec** je nato skrajno spoštljivo vprašal: »Gospod, Gospod, kot beremo, je skrivnostni kralj iz Salema vladal že tedaj, ko je Noe stopil z barke in začel znova obdelovati zemljo. Njegovi otroci se v tako kratkem času niso mogli dovolj razmnožiti, da bi bila lahko v času salemskega kralja na zemlji množica manjših kraljev, ki bi mu prinašali desetino. Ta zadeva je zelo skrivnostna kakor marsikaj v naših knjigah, in je s svojim razumom ne moremo razumeti.

2 Govoril si tudi o Svojem vnebohodu. Kaj to pomeni? Kam boš odšel in kdaj? Gospod, Gospod, razloži nam to malo podrobneje, da bomo to lahko v Tvojem duhu resnice, ljubezni in življenja razložili tudi svojim potomcem in nam bodo verjeli, da si nam Ti sam, o Gospod, Gospod, razkril takšne nenavadne zadeve.«

3 **Jaz** sem rekel: »Kar zadeva kralja iz Salema, je bil Ta tukaj že od nekdanj, še pred vsemi bitji, tudi pred Noetom. Kar pa zadeva zemeljski čas, v katerem je On sam v podobi in osebnosti angela iz nebes poučeval ljudi o Sebi samem in o poslanstvu ljudi, je to počel občasno že v času Noeta in se pogovarjal z njim, toda pravo salemsko kraljestvo in visoko duhovništvo je bilo ustanovljeno šele nekaj sto zemeljskih let po Noetovem prihodu z barke, in so ga doživeli tudi Noe in njegovi trije sinovi. V tistem času je bila zemlja že spet zelo poseljena, številni praočetje rodov majhnih ljudstev so se imenovali kralji, in so vsako leto svoje žrtvene darove prinašali v Salem, kjer jih je poučeval salemski kralj.

4 Ko pa so se ljudje še bolj namnožili po vsej zemlji, so pozabili na kralja vseh kraljev in so se začeli oddaljevati od Njega. Tudi tisti, ki

so prebivali blizu Njega, niso hodili več v Salem. Nato je kralj zapustil grad in le še redko obiskal nekaj Njemu zvestih patriarhov, kot na primer Abrahama, Izaka in Jakoba, pozneje pa tudi vse velike in male preroke, zdaj v krvi in mesu tudi vas.

5 Kar zadeva Moj vnebohod ima ta dvojen pomen. Prvič, niti leto ne bo minilo pa se bo uresničil, in drugič, zgodil se bo v vsakem človeku, ki Vame živo veruje, in bo po njegovi veri v njegovem srcu vstal duh Moje ljubezni ter povzdignil¹⁶ njegov razum v vso modrost nebes.

6 V nebo bom šel kmalu zatem, ko bo to Moje telo po treh dneh od smrti, ki jo bodo povzročili Božji sovražniki, vstalo iz groba in prešlo v Moje Božje bitje.

7 Kakor ste slišali, da se je nekoč Elija, vidno kot v ognjeni kočiji, dvignil v nebo, se bom tudi Jaz z materialnih tal te zemlje pred številnimi Svojimi prijatelji dvignil v vidno nebo. Potem ne bom več tako kakor zdaj osebno viden hodil med ljudmi – dobrimi in slabimi – in jih poučeval, temveč Me bodo dobro zaznali v duhu samo tisti, ki bodo verovali Vame, in Mene in bližnjega ljubili kakor samega sebe. Med njimi bom pogosto hodil tudi vidno, jih poučeval in vodil. Kajti v srcih takšnih ljudi si bom zgradil omenjen nov grad in prebival bom v njem.«

61. Večerja v stari jedilnici

1 (**Gospod**): »Tisti, v katerih bom prebival, Me bodo tudi dobro zaznali, poučeval in vodil jih bom, in tako bodo Moji pravi ljubljenci ves čas poučevani in vodeni, v sebi bodo imeli večno življenje. Toda pri tistih, ki se bodo oddaljili od Mene, kot so se nekoč iz čiste posvetne ljubezni kralji odvrnili od salemskega kralja in Mu niso več prinašali tistega, kar bi Mu morali, bom tudi Jaz zapustil grad v njihovem srcu. In tako kakor se je zgodilo v času kralja iz Salema, ko je kralj grad, kjer smo zdaj, zapustil z angeli, ki so Mu služili, in je nato med ljudstvi in njihovimi kralji še prehitro prišlo do različne nesloge, zavisti, nevoščljivosti in iz tega tudi do vojn, se bo v prihodnje dogajalo tudi med tistimi, pri katerih bom zapustil grad v njihovem srcu. Ljudstvo se bo dvignilo zoper ljudstvo in ga skušalo podjarmiti.

¹⁶ povzdignil – dopolnitev založbe Lorber Verlag

2 Zato: kdor bo ostal zvest Mojemu nauku in Moji ljubezni, v tem bom ostal tudi Jaz, in resnično, iz njegovih ledij bodo tekli potoki žive vode; kdor bo to vodo pil, ga nikoli več ne bo žejalo.

3 Moj nauk s svojo božansko modrostjo je resnična, živa voda. Duša tistega, ki jo bo pil, bo kmalu polna vse modrosti in sita za vedno, nikoli več je ne bo žejalo in ne bo hlepela po višji resnici in modrosti.

4 In tako sem ti zdaj, stari Moj jud, pojasnil, kar ti prej še ni bilo jasno in se je zdelo nerazložljivo. Toda nikar ne misli, da si bil s tem že vpeljan v vso resnico in modrost. Podeljeni ti bosta šele tedaj, ko bom v duhu vse resnice in modrosti vstal tudi v tvojem srcu in se podal v živa nebesa tvoje duše.

5 Zdaj pa se iz kleti odpravimo v jedilnico, kajti večerja je že pripravljena, povečerjali bomo in si okrepili ude.«

6 Po teh Mojih besedah smo odšli iz kleti in kmalu prišli v veliko jedilnico, ki jo je kar najbolj osvetljevalo stotine svetilk, in je bila še pred nedavnim takšna razvalina, da nihče ni niti opazil, da je bila tam nekoč velika jedilnica.

7 V dvorani sta bili kar najbolj ustrezno postavljeni veliki kamniti mizi, ki sta sloneli na trdnih stebrih, in nežno prekriti z najfinejšim bisusom¹⁷, ob vsaki je bilo tudi dovolj prav udobnih stolov, na mizi pa nadvse okusno pripravljene ribe, kruh in vino.

8 Sedli smo za mizo, pogrnjeno za nas, lastniki in prebivalci gradu pa so posedli za drugo, pripravljeno zanje. Vsi smo zmerno in s pravim namenom jedli in pili.

9 Med večerjo smo se pogovarjali o marsičem, in glavar Me je vprašal, kako naj naslednje jutro ukrepa z Rimljani in Grki, ker se bo za ta čudež zagotovo še prehitro izvedelo. Radovedno bodo spraševali, saj se kaj podobnega komaj kdaj doživi.

10 Jaz sem rekel: »Kdor bo prišel, mu povejte resnico, toda povejte mu tudi, naj vse ohrani zase in naj ne drvi v naslednje mesto ali kraj in Me razglasi pred časom.

11 Da pa ta čudež ne bi bil kot čudež tako kmalu opazen tudi na zunaj, je videz gradu le malo spremenjen, spremenjena je zgolj notranjost gradu. Zato tudi vi predčasno ne delajte velikega hrupa okoli tega Mojega dejanja. Jutri bom še sam obiskal nekaj boljših poganov in uro po poldnevu z učenci odšel na Golan, kamor Me lahko spremeljaš tudi ti.

¹⁷ bisus – tkanina iz finega lanu, opomba založbe Lorber Verlag

12 Ko se boš znova vrnil sem, pa lahko Mojo besedo že razglasiš poganom in naj ti bo tedaj za pričo to Moje čudežno znamenje tukaj, iz katerega bodo lahko prepoznali Tistega, ki ga je naredil, da bi živeli in ravnali po Njegovi volji!«

13 Ko je to glavar slišal, je obljubil, da se bo v vsem strogo ravnal po Moji volji.

62. Hrup pred judovsko hišo

1 Ko smo še vsi sedeli za mizo, se je na cesti zaslišal hrup. Več delavcev se je namreč z vsakdanjega dela vračalo domov in zagledali so razsvetljeno beraško judovsko hišo – to se namreč še ni zgodilo –, zato so hoteli izvedeti, kaj se v razvalini dogaja. Klicali so njim znane jude, naj pridejo k njim in povedo, zakaj so propadajoče sobe tako slavnostno razsvetljene.

2 **Jaz** pa sem rekel glavarju: »Pojdi k razgrajačem. Takoj te bodo prepoznali in iz tega skleпали, zakaj je ta hiša zdaj razsvetljena, pomirili se bodo in odšli domov ter ne bodo več spraševali, zakaj je judovska hiša tako razsvetljena.«

3 Glavar je v spremstvu podrejenega tudi storil tako.

4 Ko se je pojavil pred ljudmi, ki so zganjali hrup, jih je resno in odločno nagovoril (**glavar**): »Kaj hočete od ubogih judov, če jaz in še eden, veliko večji veljak, imava opravek pri njih? Ali naj zaradi vas ponoči ne ukažem razsvetliti notranjosti te hiše?!«

5 Ko so delavci, ki so glavarja takoj prepoznali, to slišali, so se opravičili, saj za obisk niso vedeli, ga prosili odpuščanja in se nato mirno razšli. Toda svojim domačim so takoj povedali, kaj so videli in doživeli, zato se je veliko premišljevalo, domnevalo in spraševalo, zakaj je glavar s še nekim višjim veljakom obiskal najbolj revno hišo in to judovsko. Toda nihče iz mesta si ni upal oditi v judovsko hišo in pogledati, kaj se tam dogaja, in tako smo imeli vso noč mir.

6 Ko se je glavar s podrejenim vrnil k nam, je povedal, kaj je rekel in da je učinkovalo, le bal se je, da ga bodo že navsezgodaj začeli oblegati Grki, ki se zelo radi pritožujejo, in si je želel, da se to ne bi zgodilo.

7 **Jaz** sem rekel: »Bodi brez skrbi! Tudi zjutraj se bo našel način, kako radovedneže oddaljiti od hiše. Ker pa je zdaj že dokaj pozno,

se podajmo k počitku. Počival pa bom kar tukaj ob mizi, kdor si želi posteljo, pa naj se poda v številne spalnice, saj je tam postelj dovolj.«

8 Vsi, ki so bili z Menoj za mizo, so se odločili, da ob mizi ostanejo z Menoj do jutra, le judje niso ostali za svojo mizo, temveč so odšli v svoje stare sobe, ki so bile seveda tudi prenovljene. Svetilke smo pustili goreti vso noč in osvetljevale so sobe, da se ne bi pritihotapili radovedneži, ki bi si drznili ponoči približati judovski hiši, da bi mor-da iz varne razdalje le izvedeli, kaj se dogaja v njej. Toda zaradi luči si nihče ni upal blizu iz strahu, da bi jih odkril glavar sam ali kakšen njegov služabnik in bi bili potem kaznovani.

63. Pravo praznovanje sabata

1 Nemoteno smo počivali do sabatnega jutra, za katerega pa stanovalcem judom ni bilo veliko mar, saj so postali že bolj pogani kakor judje. Toda kljub temu je že navsezgodaj prišel k Meni starešina in Me vprašal, ali Jaz in Moji učenci dosledno spoštujemo sabat, saj ga je Mojzes določil za dan, strogo namenjen samo Bogu.

2 **Jaz** sem rekel: »Da vsak jud slavi sabat, kot je določil Mojzes, je prav in dobro; toda odslej bo vsak dan Gospodov dan in kdor vsak dan dela dobro bližnjemu po Mojem nauku, ta tudi pravilno slavi sabat. Zato se vam danes, na sabat, ni treba vesti drugače kot na kateri koli drug dan.

3 Potrebe človeškega telesa so na sabat prav takšne kot vsak dan in jih je treba po možnosti tudi potešiti. Na sabat se je treba vzdržati le težkega hlapčevskega pridobitniškega dela. Če pa kdo bližnjemu ali bližnjim s takšnim delom naredi kaj koristnega, pa sabata ne oskruni, četudi s svojimi rokami opravi še tako težko hlapčevsko delo, celo blagoslovil ga bom zaradi tega. Toda če takšne priložnosti ni, je dobro, da se na sabat človek spočije in se ukvarja z duhovnimi rečmi. Kajti ob težkem vsakdanjem delu duši ni preveč do tega, da bi se zazrla v globoko duhovno v sebi in se dvigovala k Bogu; Mojzes pa je sabat določil prav za to.

4 Da pa človek na sabat od sončnega vzhoda do sončnega zahoda ne bi smel jesti in piti in opraviti nobenega fizičnega dobrega dela, kakor učijo farizeji v sinagogah v Jeruzalemu in drugih krajih, je nesmisel, saj priča, da takšni učitelji ne razumejo Mojzesovega nauka in ga ne spoštujejo, zato so tako tudi najbolj popačili duh Mojzesovega

nauka in prerokov. Tudi danes delajte tako kakor vedno, in sabata pred Menoj ne boste oskrunili.

5 Le za pogane ni treba niti danes niti kateri koli drug dan za bor-no plačilo opravljati najbolj zaničevanega dela. Če pa bodo tudi oni sprejeli Moj nauk in vas bodo videli kot svoje bližnje ter tako z vami tudi ravnali, lahko iz ljubezni in bratskega prijateljstva storite zanje kar koli, da bo med vami mir in sloga. To je tudi vse, kar zadeva pravo slavljenje sabata.

6 Celo modrejši pogani pravijo, da naj bi bilo bolj hvalevredno – če tako nalagajo okoliščine – služiti bližnjemu, kakor oditi v tempelj in tam služiti nekemu bogu, ki človekovega služenja niti ne potrebuje. In tudi edino pravi Bog ne potrebuje ljudi, da bi Mu služili. Potrebuje pa, da si ljudje iz ljubezni do Njega in iz enake ljubezni drug do drugega izkazujejo dobro.

7 Kajti ljubezen je za dušo pravo življenjsko gnojilo za večno življenje, Bog pa je ljudi ustvaril prav zato, da bodo prešli v večno življenje. Zato je prava, Meni edino dopadljiva Božja služba predvsem ta, da ljudje drug drugemu služijo iz Moje ljubezni. In ker je to Meni najbolj dopadljiva Božja služba, ta nikoli ne onečasti sabata.

8 Že neki prerok je nekoč, ko so judje začeli namenjati preveč pozornosti zunanjim obredom tako kakor zdaj farizeji, zapisal: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami, toda njegovo srce je daleč od Mene.'

9 Odslej Mi torej služite samo v srcu in opustite mrtve obrede, in vsak dan boste slavili sabat tako, kot je Meni najbolj prav. Ali si zdaj to dobro razumel?«

10 **Jud** je rekel: »Da, o Gospod, Gospod, zato bomo sabat tudi slavili tako, kot je Tebi najbolj prav.«

11 Nato se je starec takoj odpravil k svojim in jim razložil, kako želim, naj se slavi sabat. S tem so se vsi strinjali in se nato kmalu odpravili pripravljati zajtrk, pri čemer jim je Veronika spet veliko pomagala.

64. Kako poučevati praznoverne pogane

1 Mi pa smo se podali na prosto, na še višji grič, kot je bil tisti, na katerem je stal grad, in z višjega griča se je čudovito videlo na vse strani. Videti je bilo tudi velik del doline reke Jordan in na drugi strani proti vzhodu prostrani nižini Evfrata, množico gora in okoliških

krajev. Navadno se je videlo vse do Jeruzalema, toda tokrat je bila ta pokrajina zavita v gosto jutranjo meglo, in tako ni bilo mogoče razločiti nobenih krajev v Judeji.

2 **Glavar** je pripomnil: »Gospod in Mojster, zdi se mi, da gosta megla nad kraji in logi Judeje zelo dobro opisuje ljudstvo, čigar srce in razum obdaja še gostejša megla, kakor je ta, ki zdaj pred našimi pogledi skriva njihove loge?«

3 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, tako je; zato bodo tudi številni v tej najgostejši megli svojih zablod in iz njih izvirajočih raznoraznih grehov našli smrt. Toda pustimo ob strani takšna razmišljanja in svoje poglede usmerimo na porajanje sonca, danes bo sončni vzhod znova čudovit! Zato bomo še nekoliko počivali in uživali v njem!«

4 Vsi so se umirili in uživali v lepih, nenehno spreminjajočih se jutranjih prizorih. V tej pokrajini je namreč jutro zmeraj veliko lepše, ker se v veliki daljavi proti vzhodu še pred sončnim vzhodom pojavi veliko prav redkih meteoritov, naravni vzrok za ta pojav pa so prostrana vulkanska tla. Praznoverni pogani in prebivalci tistih pokrajin pa so menili, da so takšni pojavi polbogovi, spremljevalci boginje Aurore, ki Apolonu zmeraj utira pot.

5 Bil pa je tudi že čas, da se pogani rešijo takšnega praznoverja in se jim pokaže in razloži pravi vzrok takšnih pojavov, in to sem na griču tudi storil. Glavar in njegovi podrejeni so začeli spoznavati razlog, zakaj sem jih že navsezgodaj pripeljal na ta grič.

6 Ko so bili o vsem poučeni in so se Mi za pouk zelo zahvaljevali, je **prvi glavarjev podrejeni** pripomnil: »Zlasti preprosto ljudstvo bo težko odvrniti od praznoverja, saj po poganskem svečeniškem nauku v vsakem oblaku in vsaki meglici, v dvigovanju kuhinjskega dima, v zgorevanju in večjem ali manjšem prasketanju lesa ne vidi drugega kakor duhove in škrate vseh vrst in družb, in od njihovega vedenja in premikanja pričakuje srečo ali nesrečo.

7 Kajti navsezadnje je nekaj duhovnega tudi v številnih pojavih, ki so pogosto zelo nenavadni, kajti v ozadju vsakega pojava je zmeraj neki najbolj notranji in tako prvi temeljni vzrok, brez katerega pojav niti ne more nastati. In da bi stari modreci ta prvi temeljni vzrok ljudstvu predstavili kar se da razumljivo in nazorno, so ga ustrezno poosebili. Takšno ponazoritev danes razume le malokdo, zato imajo ljudje že pojav sam za najbolj notranji in prvi duhovni vzrok. In ljudi, ki tako mislijo, je težko prepričati, da to, kar vidijo, ni to kar vidijo in

za kar nekaj imajo, temveč je le nujni zunanji izraz nekega notranjega, prvega in mesenemu očesu nikoli vidnega vzroka.

8 Postavlja pa se še drugo vprašanje, in to je, ali nazadnje ni bolje, da se takšne ljudi ne odvrne prehitro od njihovega praznoverja, saj tako izgubijo tisto, kar so imeli, tistega kar so prejeli, pa ne morejo tako hitro in prepričano dojeti, in zato, kot se je že zgodilo pri številnih Grkih in Rimljanih, še prehitro zaidejo v najgloblji in težko odpravljivi materializem, ki pa ga prebivalcem prav tega kraja resnično ne manjka. Gospod in Mojster, kaj praviš na to?«

65. O poučevanju

1 **Jaz** sem rekel: »Ne morem ti reči drugega kot le tisto, kar sem že rekel vam in Svojim učencem: Prizadevajte si predvsem spoznati enega, edino pravega Boga in Njegovo kraljestvo večne ljubezni in resnice ter poučujte z zgledom svojega življenja po nauku, ki ste ga prejeli od Mene. Potem vas bo Moj duh v vas že vpeljal v vso resnico in modrost.

2 Da je temelj vseh pojavov na zemlji in tudi človeka najbolj notranje in duhovno živo, sem vam v Pelli dovolj obsežno pojasnil. Vendar zato še ni nujno, da se ljudi že na začetku s tem takoj seznanijo in jim to postane domače, temveč naj se najprej seznanijo s poglobitno zadevo, ki jo dobro poznate; če se ta v človeku zakorenini, vse drugo zlahka steče kar samo od sebe.

3 Tudi sicer ne začenjajte kar takoj z razlago pojavov v naravnem svetu – prvič, ker si o tem še sami niste na jasnem, in drugič, ker pravi življenjski blagor človeške duše niti ni odvisen od tega –, temveč učite ljudi samo živo verovati Vame in živeti in ravnati po Moji, vam znani volji; za vse drugo in nadaljnje bom potem poskrbel že Jaz. Kajti kdor izpolnjuje Moje zapovedi in z dejanji dokazuje, da Me nadvse ljubi, k temu bom prišel Jaz sam in se mu bom razodel v vsem, v skladu z njegovo zmožnostjo sprejemanja.

4 Kajti talente sem različno porazdelil med ljudi zato, da lahko vsak svojemu bližnjemu služi v ljubezni, v skladu s talentom, ki sem mu ga dal. Zato manj skrbite za razvoj posebnih talentov pri ljudeh, temveč samo za poglobitni nauk, ki ste ga prejeli od Mene; za vse drugo – kot je bilo že povedano – bom poskrbel že Jaz.«

5 Ko je podrejeni to slišal, se Mi je zahvalil in Me potem o tem ni več spraševal.

6 Med poučevanjem pa se je sonce že zelo povzpelo nad obzorje, iz hiše pa je prišel tudi sel in nam sporočil, da je zajtrk pripravljen. Vstali smo in se podali navzdol v hišo.

7 Ko smo prišli do hiše, jo je že kar pošteno oblegala množica meščanov. Slišali so namreč, da je imel glavar vso noč opravke v judovski hiši, in od nekega prebivalca te hiše so proti plačilu hoteli izvedeti, kaj se je pravzaprav zgodilo. Ko pa so v daljavi zagledali in prepoznali glavarja in njegove služabnike, so se takoj malo umaknili, da smo lahko nemoteno vstopili v hišo.

8 V hiši smo začeli uživati okusno pripravljen zajtrk in nikomur niso bili za mar meščani, ki so opazovali hišo.

9 Kmalu pa je h glavarju na vljudnostni obisk prišel tudi župan tistega mesta.

10 Ko se je napovedal po svojem služabniku, Me je glavar vprašal, ali naj ga sprejme ali ne.

11 **Jaz** sem rekel: »Naj kar pride k nam, kajti tudi on naj postane Moje orodje.«

66. Župan Abile

1 Glavar je nato dovolil županu vstopiti in ga že ob prihodu v veliko in razkošno opremljeno jedilnico vprašal, kaj želi.

2 Župan, zelo razumen in vsestransko izkušen človek, ki je judovsko hišo že od prej še predobro poznal od zunaj in znotraj, je skrajno presenečen rekel: »Visoki poveljnik v imenu skrajno mogočnega cesarja iz Rima, največjega in najmogočnejšega mesta na svetu! Ker se mi je zdelo, da imaš tu gotovo nadvse nujne opravke, je moja zaprisežena sveta dolžnost, da te vljudnostno obiščem in te skrajno vdano vprašam, ali morda potrebuješ mojo pomoč. Zdaj pa sem zelo presenečen in že vnaprej vem, da moje pomoči ne boš potreboval, kajti skrivoma ti je uspelo razpadajočo hišo ubogih judov spremeniti v pravo palačo, ne da bi me o tem kdaj obvestil ali potreboval mojo pomoč – zato sem tudi zdaj odveč. Če pa bi me potreboval, sem ti na voljo celo z življenjem.«

3 **Glavar** je rekel: »Kar tukaj ostani, kajti tokrat mi boš moral pomagati še pri marsičem. Toda najprej sedi in spij vrč najstarejšega in

najboljšega vina iz pradavnih časov, ki so ga našli dobro ohranjenega v čistih kamnitih sodih v zasuti kleti.«

4 Župan je takoj sedel h glavarju, vzal kupo in najprej pokusil vino. Ko se je prepričal o njegovi kakovosti, ga je izpil s krepkimi požirki in nato rekel: »Pokusil sem že marsikatero kapljico meni znanega najboljšega vina, toda nekaj tako dobrega še nikoli ni steklo po mojem grlu. O glavar, ti priznано veliki mož v vsem in junak brez primere, ki ga zaradi njegovih dejanj hvalijo in slavijo, oprosti, ker moram ob tem nekaj malega pripomniti: Če je vse to le tvoje delo, potem si bolj bog kakor človek. Kajti tako kraljevsko obnoviti ta stari, nadvse obsežen grad v tako kratkem času zmorejo samo bogovi, ne pa ljudje, pa naj bodo še tako dejavni in zmožni, saj bi celo najboljši in najbolj sposobni zidarji za obnovo takšne ruševine potrebovali več kot deset let!«

5 **Glavar** je rekel: »Tvoja pripomba je upravičena – vendar se ne nanaša name. Na koga, pa boš kmalu spoznal, in šele potem mi boš lahko pomagal; zdaj pa pij!«

6 Županu so znova natočili vrč in izpil ga je do zadnje kaplje v čast čudovitega, z resnično božansko močjo nadarjenega obnovitelja tega starega gradu. Nato je rekel (**župan**): »Zdaj pa, visoki poveljnik, bi se rad – če ti je prav – prepričal o celotnem gradu, ki je, sodeč po zelo obsežni ruševini, moral imeti nekoč zelo veliko dvoran, ali je v njem vse prav tako dobro obnovljeno kakor ta velika jedilnica, v kateri je prej prebivala različna golazen.«

7 **Glavar** je rekel: »To lahko storimo, če je to prav Nekomu med nami, ki Ga še nisi spoznal.«

8 **Jaz** sem rekel: »Prav Mu je; kajti pogane, še zlasti takšne trdovratne stoike, kot je ta župan, lahko samo veliko znamenje spreobrne k veri v enega, edino pravega Boga in Gospoda nebes in zemlje od vekomaj, ki so Mu mogoče vse stvari, ki je vse ustvaril in oblikoval iz Sebe, samo s Svojo besedo.«

67. Glavar pouči župana o Gospodu

1 Ko sem to povedal, smo vsi vstali od mize, se sprehodili skozi vse velike in male sobe, šli tudi v nadvse veliko klet, župan pa je nad vsem strmел in se čudil, od strahospoštovanja se je komaj upal govoriti.

2 Ko smo se čez nekaj ur znova vrnili v veliko jedilnico in posedli za mizo, je župan šele rekel: »Zdaj v resnici verjamem, da od vekomaj obstaja Bog, in sicer samo Tisti, v katerega še verujejo judje – čeprav le malo – in k Njemu od časa do časa molijo in Njemu v čast slavijo en dan v tednu. Kajti narediti nekaj takega je mogoče samo Tistemu, ki je iz Sebe, s Svojo večno mogočno besedo ustvaril širno nebo in to zemljo, katere meja ne pozna noben človek, jo okrasil in oživil z nešteto najrazličnejših rastlin, živali in ljudmi. O glavar, naj поблиže spoznam tega Boga!«

3 **Glavar** je rekel: »Poglej človeka, ki sedi ob moji desnici in se pogovarja z mojo hčerjo, ki jo je v Pelli čudežno ozdravil najhujše bolezn. Za zdaj mi ni treba reči nič drugega, pozneje pa boš izvedel še veliko podrobnejšega in obširnejšega.«

4 Župan si Me je začel natančno ogledovati in nato tiho rekel glavarju: »Po videzu je tudi človek, po oblačilu pa jud iz Galileje. Mora pa biti nadvse pobožen in velikemu judovskemu Bogu povsem predan, da ga je veliki Bog obdaril s takšno nepredstavljivo močjo, kakršno so nekoč poznali tudi drugi zelo pobožni judje.«

5 **Glavar** je rekel: »Deloma imaš prav, toda v celoti še zdaleč ne. Toda počasi boš že vse razumel.«

6 **Jaz** pa sem se obrnil h glavarju in rekel: »Ga že lahko bolj podrobneje seznaniš, razumel bo.«

7 Glavar je nato začel poučevati župana o Meni, da so se temu čudili celo Moji učenci, župan pa je razumel in dojel vse, nobenega dvoma ni bilo več v njegovi duši.

8 Ko je župan spoznal, s kom ima opraviti v Meni, je vstal, poln strahospoštovanja pristopil k Meni in rekel poln vdanega poguma: »Gospod, Gospod, edini si, v katerega bom odslej neomajno in živo veroval z vsemi domačimi. Toda tudi Ti mi povej, kaj naj storim, da bi ta moja vera v najkrajšem času prešla tudi v srca drugih ljudi. Kajti takšen pač sem, da bi to, kar me osrečuje in naredi blaženega, rad takoj prenesel še drugim ljudem, da bi bili prav tako srečni in zadovoljni. To pa z našimi šibkimi človeškimi močmi prepogosto ne gre tako hitro, kot bi želeli in zmogli. Tebi, o Gospod, Gospod, pa so od vekomaj najjasneje znana vsa sredstva in poti in samo Ti mi jih lahko pokažeš.«

68. Ljubezen in potrpljenje, poglavitni človeški odliki

1 Jaz sem rekel: »Ljubezen in potrpljenje sta največji odliki vsega na tem svetu in tudi v večni neskončnosti. Ljubezni ti ne manjka, zato sem se ti tudi pustil najti in se ti dal takoj razpoznati, toda manjka ti še prave potrpežljivosti, povsem uglašene z ljubeznijo.

2 V Mojem imenu stori danes samo toliko, koliko zmoreš, naslednji dan pa ti bo že povedal, kaj ti je še storiti, da bi dosegel kakšen plemenit namen. Kajti glej, v tem Mojem nadvse velikem svetu, določenem¹⁸ za vas, ljudi, z vami ni mogoče ravnati kakor s starim, trhlím lesom, ki ga na mah prelomiš na kolenu. Kajti če bi bilo to mogoče, ne bi nikoli privzel krvi in mesa in nikoli ne bi kot človek prišel k vam, ljudem, in vas tako rekoč z vsem trudom in največjo potrpežljivostjo poučeval o stvareh Svojega kraljestva.

3 Vsak človek ima svobodno voljo in njo je treba predvsem upoštevati in spoštovati. Zato ne bi bilo najbolje, zlasti ljudi, ki se z naukom stoikov niso posebej ukvarjali, opozarjati na veliko čudežno znamenje, ki sem ga storil, temveč jih je treba poučiti predvsem o Mojem obstoju, ki v duhu nima ne začetka in ne konca, to pomeni, o enem, edino pravem Bogu; tako bodo seznanjeni z Njegovo voljo in bo tisti, ki jo bo izpolnjeval, dosegel pravi cilj¹⁹.

4 In ko bodo ljudje Mojo voljo sprejeli brez zunanje prisile – naj bo fizična ali moralna –, in postali v resnici dejavni v skladu z Mojim naukom, se šele lahko začnete z njimi pogovarjati o Mojih posebnih znamenjih in Moji vsenavzočnosti, in to jih bo še okrepilo v njihovi veri in pri njihovem ravnanju v skladu z njo.

5 Toge stoike pa že lahko začnete spreobračati z znamenji, ki sem jih storil. Kajti zaničevalci življenja in priklicevalci smrti in nebivanja zlahka prenesejo tako močan udarec, ne da bi to škodilo njihovi svobodni volji.

6 Toda o tem znamenju tukaj ne govorite prezgodaj, saj sta v tem kraju že dva, ki sem ju ozdravil v Pelli, in to glavar in njegovi podrejeni dobro vedo, in ta ozdravljena bosta že prav pričevala o Meni. Šele potem lahko začnete govoriti tudi o tem, kar se je zgodilo tukaj.

¹⁸ določenem – dopolnitev založbe Lorber Verlag

¹⁹ pravi cilj – v Lorberjev izvornik je to dopisal nekdo drug, opomba založbe Lorber Verlag

7 Z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo torej storite tako, kot sem vam zdaj povedal, in tako boste pripomogli k obilni žetvi ljudi za Moje kraljestvo življenja.

8 Prisluhnite priliki: Gospodar vinograda je v svojem vinogradu zaposlil dva delavca in vsakemu obljubil enako, dobro plačilo. In najeta delavca sta si vinograd razdelila na enaka dela.

9 Eden od delavcev se je hotel pred gospodarjem izkazati kot zelo zavzet in delaven, da bi dobil od njega še dodatno plačilo, delal je brez počitka in miru. Z delom je tudi kmalu končal; toda ob veliki in nepotrpežljivi naglici je bilo delo opravljeno večinoma zelo nemarno in vinograd je gospodarju prinesel le skromen pridelek.

10 Drugi delavec pa si je vzel čas. Pri vsaki trti je tehtno premislil, kako naj jo obdeli, da bi gospodarju kar najbolje rodila. Za svojo polovico vinograda je potreboval tudi veliko več časa kakor njegov sodelavec. Toda ko je trta obrodila, je bil njegov del vinograda prepoln najlepšega grozdja.

11 Ko se je začela trgati, je gospodar vinograda drugega delavca zelo pohvalil in mu dal še dodatno plačilo, prvemu delavcu, ki je delo opravil preveč hlastno, pa dodatnega plačila ni dal, kajti vinogradu je bolj škodil kakor koristil.

12 To si dobro zapomnite, če hočete biti res koristni delavci v Mojem človeškem vinogradu življenja.

13 Ljudje so trte, in z vsakim je treba ravnati glede na njegov ustroj in njegovo naravo; delajte torej tako, kakor sem vam zdaj povedal, pa boste želi dobre sadove in v Mojem kraljestvu prejeli najboljše plačilo.

14 Ljudi poučujte predvsem resnico, in ta jih bo osvobodila vsega, kar oklepa njihove duše, vi sami pa boste pri tem v svojih srcih začutili in užili radost največje svobode.«

69. Kosilo in Gospodovo slovo

1 Vsi so se Mi zahvalili za ta pouk, župan pa je vstal od mize in hotel oditi, ker je videl, da je starešina svojim ljudem ukazal, naj kmalu prinesejo kosilo na mizo. Povabil sem ga, naj ostane in kosi z nami; ostal je in kosil z nami.

2 Ko je zagledal plemenite ribe, je vprašal glavarja, ali in kdaj je te ribe priskrbel judom, morda iz Genezareta ali Gadare.

3 **Glavar** pa je rekel: »Priatelj, tega nisem storil jaz, temveč spet samo Gospod, ki Mu je vse mogoče – kot si se danes že več kot dovolj prepričal –, in tako so tudi te ribe znamenje Njegove božanske moči in veličastja. Zaužij jih in si z njimi okrepi telo in srce duše.«

4 Župan je vzel ribo in jo kmalu zaužil, saj mu je izredno teknila; druge pa ni več vzel, ker se je čutil dovolj okrepljenega že z eno.

5 Med kosilom se je še marsikaj govorilo o pojavih in stvareh v naravnem svetu, in to je župana zelo veselilo.

6 Pogovor je nanasel tudi na sanje. Navzočim sem razložil notranji svet sanj ter jim ob tem spregovoril tudi o še nerazviti Božji ustvarjalni sili v duši, ki se lahko do konca izoblikuje in izpopolni le z natančnim ravnanjem po Mojem nauku.

7 Tudi tega se je **Grk**, tako kakor glavar, zelo razveselil in rekel: »O, ljudje, vsi skupaj ne vedo ničesar, in kako ničevi so proti Tebi, o Gospod, Gospod.«

8 **Jaz** sem rekel: »Zato pa sem prišel k vam na ta svet, da bi vam pokazal pot, po kateri boste dosegli prav enako popolnost v vsem, kot jo imam Jaz, nespremenljivo od vekomaj. Jaz sem vse v vsem, vse je v Meni in iz Mene. In tako boste tudi vi, kot Moji otroci, z Menoj.

9 Povem vam: Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben človeški čut zaznal, kakšne blaženosti sem pripravil tistim, ki Me ljubijo in natančno izpolnjujejo Moje zapovedi. Bodite zato preudarni in zavzeti za vse dobro in resnično ter dejavni v vsej ljubezni in potrpežljivosti, da se bo prebudil Moj duh v vas, da bo vstal in vam v najjasnejši luči pokazal notranji Božji svet v srcu vaše duše, kajti v njem je skrita največja blažena neskončnost, ki je zunanji človek ne more odkriti, in nihče razen Mene ne pozna poti tja. Jaz pa vam kažem to pot; zato hodite po njej, da boste sami prispeli v Božji svet v vas samih.«

10 Po teh Mojih besedah je **Grk** rekel: »To je notranja najgloblja modrost, ki je še ne morem povsem doumeti, saj sem zagotovo v vsem navzven usmerjen človek. Zato si bom prizadeval, da bom čedalje bolj slačil zunanjega človeka, da bom tako čedalje razločneje razumel notranjega. O Gospod, Gospod, pomagaj mi pri tem zahtevnem delu! Kajti samo s Tvojo pomočjo lahko sam po sebi ubog in slaboten človek doseže vse, brez nje pa na vekomaj nič razen smrti, ki jo mora vsak človek nekoč prestati – usoda, ki res ne pripomore k temu, da bi globlje razmišljajoči človek postal vedrejši in vesel, zato tudi nas, privrženca Diogena, nikoli nihče ni videl veselih.

11 Ker pa sem zdaj videl samega Stvarnika, Gospoda življenja in vseh stvari ter govoril z Njim in iz Njegovih ust prepričljivo slišal, da za človeka na vekomaj ni smrti, se mi je razvedrilo tudi srce. O Gospod, Gospod, ohrani me v tej vedrini, kajti žalosten človek nima veselja do nobenega dobrega dela.«

12 **Jaz** sem rekel: »Če boste poskrbeli, da boste storili, kar morate storiti vi, bom tudi Jaz prispeval Svoj delež! Toda dokler še prebivate v telesu, si ne želite preveč življenjske vedrine, kajti ta zlahka zapelje dušo v posvetno in materialno, potem pa duša zelo težko najde pravo pot v življenje v vsej popolnosti.

13 Veselje in trpljenje prenašajte enako potrpežljivo in vdano v Mojo voljo, pa boste nekoč v Mojem kraljestvu okronani s krono življenja.

14 Tudi Moj obisk tega kraja se je končal, zapustil vas bom in se odpravil v drug kraj, v katerem je tudi veliko mrtvih, ki jih bom obudil v življenje. Ti, glavar, pa se zdaj lahko prosto odločiš, ali Me boš spremljal na Golan.«

15 **Glavar** je rekel: »O Gospod in Mojster, jaz bi Te, če Ti je prav, spremljal še naprej – kajti zdaj, jeseni, imam dovolj časa; v kraje pod svojo oblastjo bi te vsekakor spremljal, saj si jih moram ogledati. Z menoj bodo šli tudi moji podrejeni in tudi hči in tako se lahko kar odpravimo.«

16 Prišli so tudi judje iz judovske hiše in se Mi kar najbolj ganljivo zahvalili za čudežne milosti, ki sem jim jih izkazal, ter Me prosili, naj jim tudi v prihodnje ne odrečem pomoči ob stiski.

17 Obljubil sem jim, da bom v duhu ostal z njimi, če se bodo tudi oni držali Mojega nauka, in tudi glavar in župan sta jim obljubila, da jih bosta varovala.

GOSPOD NA GOLANU

70. Prihod na Golan

1 Ko je bilo vse opravljeno, smo vstali od mize in se podali na pot na Golan. Nekoliko smo se ognili Abili, da ne bi vzbujali nepotrebne pozornosti. Na tem ovinku okoli mesta nas je spremljal tudi župan, saj se je tudi on želel začasno ogniti številnim spraševalcem. Na drugem koncu mesta, ob poti na Golan, pa je imel starega prijatelja. Šel je k njemu na obisk, se torej ločil od nas, mi pa smo mirno nadaljevali pot.

2 Pot iz Abile na Golan je dokaj zahtevna, zato smo šele proti večeru prišli v omenjeno mesto. Ko smo prišli pred mestna vrata, smo tam srečali več judov, sicer prebivalcev mesta, ki pa zaradi sabata še niso šli ven, ker so to po strogih pravilih lahko storili šele po sončnem zahodu, so pa ta čas izrabili za prihod pred mestna vrata.

3 Ko so videli, da prihajamo in nas prepoznali kot jude, je takoj k nam pristopil najstarejši in nas vprašal, od kod prihajamo in ali ne vemo, da pravi jud, dokler še sije sonce na nebu, ne sme oskruniti sabata niti zaradi nujne poti.

4 **Glavar** je pristopil k njemu in resno rekel: »Tukaj niso samo judje, med njimi smo tudi pomembni Rimljani, nam pa za vaše postave ni mar in če hočemo in se nam zdi potrebno, morajo tudi neumni judje na sabat storiti, kar hočemo mi. Nobene pravice nimate zadržati kakega vašega verskega somišljenika, ki je v naši družbi, in ga spraševati, zakaj na vaš sabat počne ali ne počne tega ali onega. Kajti tukaj in še širše ukazujem v imenu cesarja in v moji roki je oster meč pravičnosti. Kdor se mu upre – naj bo jud, Grk ali Rimljan, na sabat ali kateri koli drug dan, vseeno je – bo okusil njegovo ostrino.«

5 Ko so judje prepoznali glavarja in slišali te besede, so se zelo prestrašili in se mu hiteli opravičevati ter ga prosili, naj jim odpusti, saj ga med prihajajočimi judi in domnevnimi Grki niso videli in ga tako niti niso mogli prepoznati. Če bi ga videli in prepoznali, judov zanesljivo ne bi ustavili in spraševali, zakaj potujejo na sabat, kajti tudi oni so zvesti rimski podložniki in zelo spoštujejo modre rimske zakone.

6 **Glavar** je rekel: »Tokrat vam je odpuščeno, toda v prihodnje ne sprašujte več niti judov, ki potujejo tudi na sabat, zakaj sabata ne

slavijo, kot je predpisano. Kajti če boste to še enkrat v svoji slepi vne-
mi storili, vas bom za to kaznoval; zdaj pa nadaljujte svojo pot ali pa
se vrnite v svoje umazane hiše.«

7 Judje so se pred glavarjem globoko priklonili in se urno umak-
nili v mesto, kajti mislili so si, da bo glavarju kmalu sledila stotnija
vojakov, ki jih niso želeli srečati, zato so menili, da je pametneje, da
se vrnejo v hiše.

8 Ko so se omenjeni judje zatekli domov, Me je glavar vprašal, kje
v tem mestu nameravam prenočiti.

9 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, na drugem koncu mesta je judovsko
prenočišče, tja bomo šli in tam preživeli noč. Jutro pa nam bo že po-
vedalo, kaj naj počnemo naprej. Odpravimo se torej tja.«

10 V kar precejšnji temi smo hodili skozi kar pomembno mesto in
nato kmalu prispeli v omenjeno prenočišče.

11 Ko smo se ustavili pred prenočiščem, ki sicer ni bilo videti pre-
več ugledno, je na hišna vrata takoj prišel gostilničar in nas vprašal,
kaj želimo.

12 **Jaz** sem rekel: »Kadar se zvečer pred gostiščem ustavijo popot-
niki, želijo prenočišče, in to želimo tudi mi.«

13 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelj, prav gotovo vas je vsaj štiride-
set in v moji hiši ni dovolj prostora niti za polovico takšne množice.
Toda nad nami je veliko grško gostišče, v njem boste našli dobro in
udobno namestitev. Poleg tega je moja žena, ki se spozna na kuho,
bolna, obe hčeri, ki sta danes tudi nekaj bolni, pa niti zdravi kuhe ne
zmoreta, saj jima manjkata potrebna moč in znanje. Lahko vam po-
nudim le zelo skromno prenočišče, v gostišču nad nami pa bi dobili
vse, kar potrebujete.«

14 **Jaz** sem rekel: »To tudi sam vem, in to že dolgo, zato želim pre-
nočiti prav v tem gostišču, da bi ti od nas dobil, kar potrebuješ. Naj le
prenočimo pri tebi.«

15 Ko je **gostilničar** to slišal, je rekel: »Če se boste sprijaznili z mo-
jim, v vseh ozirih skrajno revnim gostiščem, pa vstopite in si oglejte,
kakšno je od znotraj, in če vam bo všeč, ostanite. Nekaj vina in kruha
vam že lahko ponudim in tudi nekaj miz, večinoma obdanih s ka-
mnitimi klopmi; toda s posteljami bo zelo težko.«

16 Vstopili smo v gostišče, v dokaj prostorno jedilnico, kjer je bilo
veliko miz, stolov in klopi, ki so ponujali dovolj udobno namestitev.

17 Gostilničar je hitro ukazal prinesiti v jedilnico luči in ostrmel,
ko je med nami zagledal njemu dobro znanega glavarja Pelagija.

Začel se je še bolj opravičevati, da bo zaradi svoje revščine takšnim gostom lahko le zelo slabo postregel, poleg vsega pa je danes še sabat in tako njemu kot judu ni bilo mogoče, da bi bil za zvečer primerno pripravil kar koli.

18 **Glavar** pa ga je pomiril in rekel: »Če bi hotel prenočiti kar se da dobro in udobno, imam za to grad. Ker pa mi je do te družbe neskončno več kakor do vsega praznega in minljivega posvetnega blišča, tudi jaz s svojo hčerjo in najvišjimi podrejenimi ostajam pri tebi. Pri tebi pa ostajam tudi zato, ker mi je pravi Gospod in Mojster, ki mi je vse v vsem, že pred mestom glasno izrazil željo, da bi danes prenočil prav v tem tvojem gostišču.

19 Kdo pa je ta Gospod in Mojster, boš že sam поблиže spoznal in tako našel tudi svoj blagor ter ga ohranil zase in domače. Zdaj pa le poskrbi, da prinesejo na mizo nekaj kruha in vina.«

20 Gostilničar je takoj naročil svojim maloštevilnim služabnikom naj na mizo prinesejo kruh, sol in vino, in to so tudi takoj naredili.

21 Zaužili smo nekaj kruha in vina, in tako pripravljene večerje se je udeležil tudi gostilničar, pošten mož častitljivega videza.

71. Gospod ozdravi bolno gostilničarjevo ženo in obe hčeri

1 Ko smo se dovolj okrepčali s kruhom in vinom, in se je naš **gostilničar** že bolj opogumil govoriti, se je obrnil Name in rekel: »Po vseh zanesljivih zunanjih znamenjih se mi zdiš prav ti tisti Gospod in Mojster, po katerem naj bi jaz in vsi moji, kot je rekel naš glavar in gospodar, našli blagor in ga tudi za zmeraj ohranili. Kako naj bi se to zgodilo? Po oblačilu sodeč si Galilejec, kako in po čem si Gospod in Mojster?«

2 **Jaz** sem rekel: »Daj pripeljati sem bolno ženo in obe bolehni hčeri in ozdravil jih bom tako, kakor sem ozdravil glavarjevo hčer, ki zdaj sedi ob glavarju. Če tvoje žene in hčera ne bi mogel ozdraviti, jih ne bo mogel ozdraviti noben zdravnik na vsem svetu. Zato stori, kot sem ti rekel, in videl boš moč in veličastje Boga v človeku, kajti Ta sem Jaz.«

3 **Gostilničar** je rekel: »Sicer sem prepričan jud in izpolnjujem postavo, toda iskreno povedano sem v pravi veri že nekoliko popustil in to iz dveh razlogov: prvič, naši preroki so v korist judov napovedali marsikaj, tudi Mesijo, ki naj bi prišel z veliko močjo in veličastjem

ter za vse večne čase obnovil naše razpadlo in opustošeno kraljestvo. Od vseh napovedi se je uresničilo le skrajno malo – in še to samo slabo, na dobro pa bomo čakali do konca časov. In pri takšnih doživetih nezavidljivih razmerah je pač težko trdno verovati.

4 Drugič: judje moramo živeti med pogani in shajati z njimi, ti pa večinoma niso verni in nas zasmehujejo, če začnemo z njimi govoriti o našem edino pravem Bogu, saj so ti pogani večinoma posvetni modreci, ki ne verujejo niti v svoje bogove niti v neumrljivost duše, in s spretnim govorjenjem dokazujejo, da vse stare verske zadeve ne veljajo nič. Ne poznajo nobenega boga, temveč le različne naravne sile. Te naj bi po določenih zakonitostih, na katerih temeljijo, kar naprej nekaj ustvarjale in nato to spet po daljšem ali krajšem času uničile.

5 In tako, dragi Gospod in Mojster, vidiš, da je naša stara vera na robu propada; toda tokrat kljub vsemu želim spet trdno verjeti, da boš ozdravil mojo ženo in obe hčeri, zato naj bolno ženo s hčerama vred pripeljejo sem.«

6 Služabniki so kmalu Predme v jedilnico prinesli na postelji gostilničarjevo ženo, obe hčeri pa sta prišli sami z gostilničarjem, ki ju je pripeljal v Mojo bližino in nato rekel vsem trem (**gostilničar**): »Glejte, to je Gospod in Mojster, ki vas bo gotovo čudežno in nam nedojemljivo ozdravil; verujte in ga prosite za to!«

7 Žena in hčeri so to storile zelo ganljivo in **Jaz** sem nato rekel: »Vaša vera naj vam pomaga in Jaz tako hočem! Vstanite in hodite!«

8 Žena in hčeri so v trenutku začutile, da so zdrave in okrepljene. Žena je vstala s postelje in poskusila hoditi. V nobenem udu ni čutila bolečine in tudi nikakršne slabosti več, enako se je zgodilo tudi hčerama.

9 Vse tri so nato takoj prišle k Meni in se Mi iz srca zahvalile za ozdravitev. To je storil tudi gostilničar, ki se ni mogel dovolj načuditi takšnemu čudežnemu načinu zdravljenja.

72. Gostilničar in njegova žena strmita nad čudežno Gospodovo močjo

1 Čez čas je **gostilničar** rekel ženi in obema hčerama: »Ker vas je zdaj ta čudežni Gospod in Mojster ozdravil, pokažite dolžno hvaležnost tudi z dejanji. Pojdite v kuhinjo in za vse pripravite boljši obed, kakor sem jim ga lahko jaz ponudil. Vzemite najboljše iz shrambe in okusno pripravite.«

2 Vse tri so se s služabniki vred kar najbolj veselo napotile k ukazanemu opravilu.

3 **Jaz** pa sem gostilničarju rekel: »Priatelj, ta trud bi lahko ozdravljenim prihranil, kajti dovolj sta nam prav dober kruh in prav tako dobro vino; toda ker so se vse tri z veseljem odpravile h kuhanju in pečenju, naj obed tudi pripravijo.«

4 Komaj sem to izrekel, je v jedilnico že spet vsa vesela prišla žena in rekla gostilničarju: »Kaj se je dogajalo med mojo polletno hudo boleznijo in o tem nič ne vem? Velika in majhna shramba sta do vrha polni dobrih jedi! Veliko je leče, fižola, moke, olja, sadja, velikega grozdja, več največjih loncev medu, suhih in prekajenih rib, košare s kruhom so polne najboljših hlebcev; majhna shramba pa se šibi od mleka, masla, sira, svežih jajc in številnih drugih reči, kot so sol, koristna zelišča in korenovke. Od kdaj sta shrambi tako polni? Vprašala sem otroke in služabnike, in o tem niso vedeli nič, toda domnevajo, da za to veš ti. Kako se je torej to zgodilo?«

5 Tudi **gostilničar** je bil nad tem zelo presenečen in je rekel: »Če je v shrambah vse tako, kakor praviš, potem začenjam spet verjeti v star čudež, da deževanje mane in prepelic ni bilo nekaj izmišljenega, temveč resničnega. Menim, da bo ta Gospod in Mojster, ki te je ozdravil, še najbolje vedel, kdo je napolnil naši shrambi; kajti Mojstru, ki le z besedo ozdravi bolne, so mogoče tudi druge stvari.«

6 Nato se je tudi **gostilničar** odpravil k shrambam, in vse je bilo tako, kot mu je prej opisala žena. Rekel je: »Ta človek mora biti nekaj posebnega! Ali je veliki prerok ali pa mag, ki se kar najbolje spozna na skrivne naravne moči, in se je tega naučil v Egiptu ali kjer koli drugje.«

7 Žena je rekla: »Ko me je zdravil, sem videla, da je iz njegove glave izhajala bleščeča svetloba in vse njegovo bitje je bilo obdano s svetlobnim sijem – to pa bi težko pripisali magu. Za tem človekom in morda tudi za drugimi, ki so z njim, se bo skrivalo nekaj velikega in presežnega; nazadnje je lahko – kdo bi to vedel – prerok Elija, ki je bil napovedan pred Mesijo, ali celo Mesija sam.«

8 **Gostilničar** je rekel: »Morda imaš prav; kajti kdor lahko deluje le z močjo svoje volje, mora biti poln večnega Božjega duha. Razločno lahko vidiva, da se je vse v shrambah znašlo tam po nadnaravni in čudežni poti, in se lahko kar najiskreneje zahvaliva velikemu Mojstru. Le glej, da bo kmalu pripravljen okusen in bogat obed.«

9 V kuhinji je nato postalo zelo živahno, gostilničar pa se je globoko zamišljen spet vrnil k nam v jedilnico.

73. Bistvo Božjega kraljestva

1 Ko je bil spet pri nas, Me je **gostilničar** nekaj časa opazoval od glave do peta in nato rekel: »Žena bo imela kar prav; kajti Ti, o Gospod in Mojster, si ali prerok Elija, ki naj bi, kakor je zapisano v *Pismu*, prišel pred obljubljenim Mesijo, ali pa si nazadnje veliki Mesija sam! Niti Mesija ne bo mogel delati večjih čudežev! Komur je mogoče storiti to, kar je mogoče samo Bogu, mora biti izpolnjen z Božjim duhom. Tvoje telo, o Gospod in Mojster, je sicer človeško, toda Tvoja duša je polna božanske moči in oblasti, zato naj bosta nadvse hvaljeni in čaščeni moč in oblast v Tvoji duši.«

2 **Jaz** sem nato rekel: »Blagor tebi in tvojim domačim, da ste to spoznali o Meni! Toda blaženi bodo samo tisti, ki bodo delovali v skladu z voljo nebeškega Očeta, ki Me je odposlal na ta svet, in jo izpolnjevali.

3 Toda Jaz in Oče sva eno. Kdor vidi in sliši Mene, ta hkrati vidi in sliši tudi Očeta; toda brez Mene ne more nihče ne videti ne slišati Očeta. Kdor veruje Vame, živi in ravna po Mojem nauku, bo od Mene prejel večno življenje.«

4 **Gostilničar**, poln največjega strahospoštovanja, je rekel: »Kakšen je Tvoj nauk? Kaj mora človek storiti, da bi od Tebe prejel večno življenje?«

5 **Jaz** sem rekel: »Kdor zdaj veruje Vame in se ob Mene ne spotika, pri tem pa izpolnjuje zapovedi, ki jih je dal Mojzes, ta že ima v sebi večno življenje, kajti ne dajem vam nobene druge zapovedi poleg tistih, ki jih je ljudem dal Mojzes in jih je prejel od Mene.

6 Spoznaj in ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe, pa boš tako že izpolnjeval vso postavo in tudi voljo Tistega, ki zdaj govori s teboj. Posledice tega se bodo že pokazale v tvoji duši. Ali razumeš to?«

7 **Gostilničar** je rekel: »Da, o Gospod in Mojster, kljub vsej šibkosti svoje vere sem zmeraj spoštoval Mojzesove zapovedi, odslej jih bom še dosledneje. Toda zapisano je tudi, da bo Mesija na zemlji zasnoval pravo Božje kraljestvo, ki se nikoli ne bo končalo, zato se

sprašujem: kako, kje in kdaj? Ali bo tvoj prestol v Jeruzalemu ali kje drugje, in kdaj se bo to zgodilo?»

8 **Jaz** sem rekel: »Moje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam med ljudmi na tej zemlji, ni nobeno posvetno kraljestvo, temveč Božje, brez vsakršnega posvetnega blišča. Ni nekaj zunanjega, temveč je v človeku, in Moje mesto, Moje utrjeno mesto in Moj grad v njem je človekovo čisto srce, ki Me nadvse ljubi. Glej, tako je z ustanovitvijo Mojega kraljestva na tej zemlji.

9 Vsi, ki pričakujejo, da bo na zemlji na novo ustanovljeno neko Božje kraljestvo z zunanjim bliščem, se zelo motijo in slepijo, saj na zemlji ne bo nikoli ustanovljeno takšno kraljestvo v živi resnici iz Mene in v Meni.

10 Bodo pa to storili lažni preroki pod Mojim imenom, toda v takšnem kraljestvu ne bom nikoli prebival in vladal. Glej, tako je v skladu z vso resnico z ustanovitvijo Mojega kraljestva na tej zemlji. Si to razumel?»

11 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, o Gospod in Mojster, zdaj sem razumel tudi to. Toda tega ne bodo razumeli številni, ki so navezani na svet, in bodo pričakovali neko veliko zunanje posvetno kraljestvo; ker pa takšnega, glede na to, kar si zdaj povedal, nikoli na zemlji ne bo, pa bodo številni tudi ostali v stari sojeni slepoti, polni smrti.

12 Ti, o Gospod, pa bodi milosten in usmiljen tudi slepim, in nas, ki smo spoznali resnico, nikoli ne zapusti, temveč nas ohranjaj v živi resnici Svojega kraljestva na tej zemlji, da bomo lahko zmeraj živeli in ravnali po Tvoji volji.«

13 **Jaz** sem rekel: »To je bila prava prošnja in ta ne bo ostala neuslišana in neizpolnjena. Zdaj pa prihaja že pripravljena večerja in zaužili jo bomo.«

74. Poučevanje gostilničarja in glavarja

1 Služabniki so odprli vrata in na mizo prinesli okusno pripravljene jedi ter še več kruha in vina, in začeli smo večerjati. Tudi gostilničar se je krepčal za našo mizo, njegova žena in otroci, ki so sedeli za drugo mizo, so prav tako jedli in pili z velikim veseljem, oči pa niso mogli odvrniti od Mene.

2 Ko so povečerjali, so žena in otroci prišli k Meni in se Mi zahvaljevali za milost, ki sem jim jo izkazal.

3 Nekaj učencev je ob dolgem zahvaljevanju žene in otrok postalo nekoliko nejevoljnih in so jim začeli kazati, da je zahvaljevanja dovolj.

4 **Jaz** pa sem to opazil in sem rekel nepotrpežljivim učencem: »Kako pogosto sem pred vami delal znamenja in kako pogosto ste se nasitili ob Moji mizi, pa vendar ste se Mi le malokdaj javno zahvalili. Pustite torej tem otrokom veselje! Hvaležno bebljanje otroka Mi je resnično veliko ljubše kakor številne modre besede iz učenjakovih ust, ki sicer razveselijo razum, srce pa pri tem le malo pridobi. Resnično vam povem: Kdor Me ne prizna pred svetom, tega tudi Jaz ne bom priznal pred Očetom v nebesih! Zato pustite tem otrokom njihovo veselje!«

5 Ko so učenci slišali takšno grajo, so se obvladali in pustili otrokom njihovo veselje. Jaz pa sem otroke pohvalil, nanje položil roke in jih nato odslovil. Žena se je z otroki vrnila v kuhinjo, kjer so morali še marsikaj pripraviti za prihajajoči dan.

6 Jaz pa sem gostilničarja do srede noči poučil še o marsičem, temu so zelo pozorno prisluhnili tudi glavar, njegovi podrejeni in hči Veronika.

7 **Glavar** je rekel: »Gospod, poslušal sem te v Pelli in Abili, in si dobro zapomnil vse, kar si povedal in pokazal. Moram pa javno priznati, da si zdaj gostilničarja nadvse razumljivo poučil o stvareh, ki so mi tuje in nove, zato se Ti, o Gospod in Mojster, ne morem dovolj zahvaliti, kajti zdaj imam veliko globlji vpogled v skrivnosti Tvojega neskončnega stvarstva, od najmanjšega do nepopisno velikega, kakor sem ga imel prej.«

8 **Jaz** sem rekel: »Da, dragi prijatelj, veliko bi še lahko povedal in razodel tebi in vsem tem Svojim učencem, vendar tega za zdaj še ne bi mogli prenesti in razumeti. Ko pa vam bom poslal večnega duha resnice in bo ta prežl vašo dušo, boste šele povzdignjeni v vso resnico.

9 Da pa sem z našim gostilničarjem govoril o marsičem, kar se je tebi moralo zdeti tuje in novo, je razlog v tem, ker ta gostilničar sicer zelo dobro pozna *Pismo*, vendar ga ne razume enako dobro, kot ga pozna. Tebi je iz judovskega *Pisma* tudi veliko znanega, toda ne toliko kot njemu. Zato sem z njim lahko tudi govoril o stvareh, ki morajo biti tebi tuje in nove. Če boš ustrezno pozorno prebral celotno *Pismo*, ki sega skoraj do današnjih dni, boš našel še veliko tega, kar se ti bo zdelo novo in tuje. Iskal boš z razumom, toda smisla notranje skrite

resnice v *Pismu* ne boš našel in ne razumel. Šele z duhom, ki ga bom poslal tudi tebi, boš notranji pomen dobro doumel.

10 Če pa hočeš spoznati globljo razlago stvari v naravnem svetu, pa obišči svojega tovariša v Genezaretu, in od njega boš veliko slišal o vsem, kar ti je zdaj še tuje; kajti Jaz poučujem ljudi zmeraj glede na njihovo sposobnost dojetanja, in o tistem, o čemer so pred tem že sami pogosto premišljevali in se kljub velikemu trudu še niso uspeli dokopati do resnice. In tako se dogaja, da vsepovsod prihajam na dan z nečim na videz novim in tujim. V resnici pa to ni nekaj povsem tujega in novega, temveč že obstoječe, vendar tega ljudje še niso spoznali in doumeli.«

11 To so razumeli tudi glavar in vsi drugi, ki so bili poleg glavarja navzoči ob Mojih učencih. Tudi sami učenci so šele zdaj globlje doumeli, zakaj sem na različnih krajih poleg sicer zmeraj enakega poglobitnega nauka poučeval ljudi tudi o različnih stvareh, glede na to, kar so lahko razumeli ali za kar so čutili večjo ali manjšo potrebo.

75. Napoved bližajočega se neurja

1 Ko sem končal s poučevanjem glavarja, Mi je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster, prebedeli smo že polovico noči in za mojo hišo je bil to nadvse velik blagoslov, če pa bi se zdaj kdo od navzočih želel odpraviti k nočnemu počitku, Te prosim, o Gospod, da mi to le nakažeš, in takoj bom storil vse, da ustrežem Tvoji želji.«

2 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, je že dobro, kot po navadi bomo počivali kar ob mizi. Če pa bi ti raje udobneje počival, se lahko tudi tako odločiš, mi bomo ostali kar tukaj.

3 Bilo pa bi pametneje, da se te noči ne bi veliko spalo, ampak bolj bedelo. To se bo kot nujno in pametno izkazalo že po slabi uri našega bedenja. Ta pokrajina je v tem času večinoma izpostavljena hujšim neurjem in potresom, in to se bo prav kmalu zgodilo tudi tu, zato je pametno, da ostanemo budni in opazujemo, katero smer bo ubral vihar.«

4 **Gostilničar** je rekel: »Toda Gospod in Mojster, poln božanske modrosti in moči! Saj vendar gospoduješ nad vsemi zlimi močmi, ki zmeraj izhajajo iz zlih peklenških hudičev ali jih hudiči vsaj zelo in pogosto celo vidno podpirajo. Potrebna je le ena Tvoja vsemogočna beseda in nobenega neurja ne bo!«

5 **Jaz** sem rekel: »V nekem smislu imaš prav, vendar le toliko, kolikor poznaš stvari v naravnem svetu.

6 Res je, da takšne viharje podpirajo tudi hudiči, vendar to božanske ljubezni in modrosti ne ovira, da ne bi dovolila izbruhniti naravni nevihti. Kajti v zemlji miruje še nešteto naravnih duhov, ki sčasoma dozoriijo za odrešitev, in ker je v tej pokrajini še zlasti veliko grobih naravnih duhov vseh vrst in združb, je prav, da naravnim duhovom, ki dozoriijo za bivanje v nekoliko svobodnejšem stanju, tudi dovolimo, da se sprostijo. In očitno je bolje dovoliti, da se takšni duhovi sprostijo v manjših skupinah, kot da bi se jih zadrževalo dlje časa in bi se potem hkrati sprostilo veliko takšnih skupin, ki bi povzročile nadvse veliko uničenje. Na tej zemlji se je tu in tam že zgodilo, da so po dolgem zadrževanju takšni duhovi nazadnje izbruhnili, in pri izbruhu uničili kar cele dežele, da so še zdaj puščave, v katerih nič ne raste in še dolgo ne bo nič raslo.

7 Iz povedanega boš že razbral, zakaj moram viharju, ki sem ga napovedal, dovoliti, da izbruhne. Nikomur tukaj se ga ni treba bati, vendar je bolje, da je človek med viharjem buden, kakor da spi v postelji.«

8 Gostilničar je bil s to razlago zadovoljen.

9 Toda učenec **Simon Juda** Mi je rekel: »Gospod in Mojster, pravkar si rekel, da naj bi bilo bolje, da je človek med viharjem buden, kakor da bi spal v postelji, Ti pa si spal, ko smo se na Galilejskem jezeru znašli sredi velikega viharja v izredno zibajoči se ladji, in smo Te bili prisiljeni zbuditi, da se ne bi potopili. Sicer si se takoj zbudil, zagrozil pošastnemu viharju, ki se je takoj pomiril in na gladini jezera ni bilo niti vala več. Mornarji in nekaj drugih ljudi, ki so bili z nami na ladji, so se temu čudili in spraševali drug drugega, z očmi uprtimi Vate: 'Glej, kdo je ta, da ga ubogata veter in morje?'

10 Tudi meni se zdi, da je veliko smotrnejše, da je človek med viharjem buden, toda doslej še nisem povsem razumel, zakaj si tedaj spal prav med najhujšim viharjem.«

11 **Jaz** sem rekel: »Tedaj sem spal, da bi vi sami preskusili svojo tedaj še nekoliko šibko vero in da bi vam jo okrepil. Poleg tega zdaj nisem rekel gostilničarju, da bi bilo tudi Zame pametnejše, da bi bil med viharjem, ki bo kmalu izbruhnil, buden. Moj nasvet, kot vodilo življenja in bivanja, ni bil namenjen Meni. Le vam, ljudem, namenjam različne nasvete in nauke, po katerih naj bi se potem ravnali in postali v vsem popolni. Jaz bi lahko tudi zdaj, če bi tako hotel, spal

od začetka viharja pa do njegovega konca, kajti nasvet ni veljal Meni; toda zaradi vaše malodušnosti bom tudi Jaz bedel z vami.«

12 Ko je Simon Juda to slišal, Me ni vprašal ničesar več. Kajti on in tudi drugi so dobro razumeli, kar sem povedal, in tako so vsi zelo napeto čakali izbruh viharja.

13 **Gostilničar**, ki se je kljub Moji navzočnosti čedalje bolj bal, Me je vprašal: »O Gospod in Mojster, ali naj zbudim tiste v hiši, ki zdaj gotovo spijo?«

14 **Jaz** sem odgovoril: »Pusti to; dovolj je, da smo budni *mi!* Že vihar sam bo prebudil prebivalce tega mesta in jih pognal na prosto, tedaj pa bomo morali storiti še marsikaj.«

76. Viharna noč

1 Komaj sem to izrekel, je že udaril prvi močnejši sunek vetra, takoj se je zaslišalo tudi rahlo tresenje tal.

2 Začelo je zelo bučati in šumeti, slišati je bilo, kot da je oddaljeno pol ure hoda, vendar se je iz trenutka v trenutek krepilo. Še prehitro je prišlo do mesta in s svojim silnim zavijanjem, rožljanjem, ropotanjem in tuljenjem prebudilo številne prebivalce tega kraja, ki so zbežali iz hiš na ulice in trge iz strahu, da bi jih pokopalo v porušenih hišah.

3 Številni so kljub besnečemu orkanu vpili od velikega strahu in groze in tekli na odprto polje. Ker pa je veter postajal čedalje hujši, se jih je veliko vrnilo v mesto in povedalo sosedom, da je na prostem še veliko hujše kakor v mestu za trdnimi zidovi.

4 Številni, ki so hiteli mimo našega prenočišča, so se čudili našemu pogumu in stanovitnosti. Gostilničarjeva sosedica sta prišla k nam v jedilnico ter zavpila gostilničarju, naj se vendar odpravi na prosto, saj se tla od časa do časa tako silovito majejo, da se je bati, da se bodo hiše porušile druga na drugo. Morali so se sprostiti vsi judovski hudiči in poganske furije, sicer ne bi bilo mogoče razumeti, kako je lahko takšnemu mirnemu dnevju sledila tako viharna noč.

5 **Gostilničar** je rekel: »Ljuba sosedica, moja hiša je zelo stara in je že prestala številne podobne preizkušnje, upamo, da bo brez škode prestala tudi to. Zaupam svojemu Bogu in Gospodu, ki je vsemogočen in poln ljubezni, in ne bo dopustil, da bi mojo hišo prizadeli vaši sproščeni hudiči in furije.«

6 **Oba sosed** sta rekla: »Ah, pusti bogove, pa naj bodo judovski ali poganski! Kaj pa imajo od tega, če za prazen nič ponoči tako mučijo uboge slabotne ljudi! Mi, Rimljani, smo poklicali že vse bogove in nekaj svečnikov povzroča velik hrup, prav tako tudi judje tega mesta v svoji sinagogi kličejo na pomoč, pomoč, pomoč svojega Jehovo; toda vihar in močno bobnenje tal ne prenehata, temveč iz trenutka v trenutek vse bolj naraščata. To pomeni: Človek, pomagaj si sam, tako dobro, tako zelo in kolikor se le da, kajti bogovi ne prisluhnejo tvojemu moledovanju in se ne ozirajo na tvoj strah in stisko.«

7 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelja, ob tako šibki veri in zaupanju v kakega boga vama res ne ostane drugega, kot da si pomagata sama, kolikor si lahko. Meni pa je moj edino pravi Bog in Gospod natančno naznanil, da se bo iz modrih razlogov nad to pokrajino danes ponoči zgrnil ta vihar in naj se ga ne bojim – in glej, kakor mi je bilo sporočeno, se je tudi zgodilo, zato se tudi nič ne bojim.

8 Vidva zmeraj pogumno navajata rek: *Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!*²⁰ Kje se zdaj pri vama potrjuje resničnost tega?

9 Jaz pa se kot veren jud, ki zaupa in gradi na edino resničnem in živem Bogu, s takšnim pogumom nikoli nisem ponašal, temveč neprenehoma živim v pravičnem strahu pred Bogom, in glej, to mi zdaj daje več poguma in prave presoje kakor vaš visokoletiči izrek o pogumu. Če bi storila kakor jaz, bi lahko tudi vidva mirno ostala v svoji hiši.«

10 **Oba** sta rekla: »Prijatelj, v bistvu imaš prav – toda nič ne moreva zato, da nisva iste vere kakor ti; o tvoji veri bova podrobneje govorila s teboj jutri, če bova preživela.«

11 Ob že dokaj slabi osvetljavi sta v naši dvorani zagledala še druge goste in hotela sta vprašati gostilničarja, kdo so, toda njuni ženi in otroci so ju začeli od strahu in groze klicati spred hišnega praga, zato sta se vrnila na cesto in pogledala, ali sta njuni hiši še nepoškodovani. Ob šibki lunini svetlobi poškodb sicer ni bilo mogoče videti, toda kljub temu si domači niso upali vanje, saj so se tla od časa do časa še zmeraj občutno zatresla.

12 Gostilničar pa Me je vprašal, kako dolgo bo trajal vihar.

13 **Jaz** sem mu odgovoril: »Še uro, vendar tokrat nihče ne bo utrpel škode. Sosedoma pa si dobro povedal in jutri bosta prišla k nam.

²⁰ Četudi se bo vse rušilo okoli mene, me ruševine ne bodo prestrašile. V pomenu: Nič ne more ogroziti neustrašnega moža, pojasnilo založbe Lorber Verlag

Zdaj pa že lahko zaspimo do jutra, jutro pa nam bo prineslo že tudi pravo delo.«

14 Kmalu so vsi zaspali in spali do jutra, ki je bilo tokrat oblačno.

77. Po neurju na prostem

1 Ko smo se zjutraj zbudili okrepljeni in so učenci videli, da smo se prebudili v oblačno jutro, so Me vprašali, ali bom tudi to jutro preživel na prostem.

2 **Jaz** pa sem rekel: »Že velikokrat je bilo jutro prav tako oblačno in oblačen tudi ves dan, pa sem šel z vami ven. Tudi danes lahko uro preživimo na prostem. Pred nevernimi pogani bom prav na to oblačno jutro naredil znamenje, da bodo laže začeli verovati v enega, edino pravega Boga, zato se bomo na prosto odpravili tudi zdaj. Kdor pa bi želel ostati v hiši, lahko tudi ostane.«

3 **Vsi** so rekli: »Gospod, ne bomo Te zapustili; gremo, kamor greš Ti, vedno želimo biti ob Tebi.«

4 **Jaz** sem rekel: »Torej vstanite in pojdimo ven!«

5 Po tem Mojem klicu so vsi vstali, tudi gostilničar, in se pripravili za odhod na prosto. Potem ko je gostilničar naročil zajtrk, smo odšli ven, na široko cesto, ki je peljala mimo gostišča.

6 Tam smo zagledali množico ljudi, ki je taborila na široki cesti, saj si ni upala preživeti noči v hišah.

7 Neurje, ki ga je spremljal dokaj močan potres, se je sicer poleglo, vendar so se vsi bali, da bi se lahko ponovilo, zato se niso upali vrniti domov in so noč preživel na prostem.

8 Na cesti smo srečali tudi oba gostilničarjeva soseda, ki sta nas vsa prestrašena obiskala ponoči, ko je neurje besnelo najhujše, vendar nas tedaj zaradi precejšnje teme v jedilnici nista mogla prepoznati.

9 Ko sta zagledala gostilničarja in ob njem tudi njima dobro znane glavarja²¹, sta stopila k njima, pozdravila predvsem glavarja in njegove podrejene, in mu čestitala, da je noč preživel brez škode.

10 Tudi glavar ju je pozdravil in ju vprašal, ali sta tudi onadva tako kakor drugi prebivalci tega kraja noč preživela na prostem.

11 Odgovorila sta (**oba**): »Visoki poveljnik! Sprva²² nisva bila dovolj pogumna za to. Do izbruha neurja sva bila vsak v svoji hiši, toda

²¹ glavarja – dopolnitev založbe Lorber Verlag

²² Sprva – dopolnilo založbe Lorber Verlag

ko so se začela tresti tla, sva tako kot skoraj vsi prebivalci tega mesta hiši zapustila in zase in bližnje poiskala varstvo na prostem.

12 Če bi bile naše stare hiše iz lesa, kot je večina hiš v Galileji, Judeji in drugih deželah, bogatih z lesom, nas potres in neurje ne bi pognala na prosto. Ker pa so naše hiše iz tukajšnjega krhkega kamena in se zlahka zrušijo ob močnejšem potresu, se samo po sebi razume, da jih ob takšnih skrajnih nesrečah tako hitro, kot je le mogoče zapustimo in zbežimo na prosto.«

13 **Glavar** je rekel: »Kako pa je z varstvom bogov, v katere veruje večina Grkov in Rimljanov?

14 Glejta, noč sem preživel v tem judovskem gostišču brez strahu in groze, pod varstvom *enega* Boga, v popolni veri in zaupanju Vanj. Če bi tudi vidva imela takšno vero in zaupanje, bi zanesljivo brez strahu in groze pred neurjem lahko ostala v svojih hišah, za kateri tudi vesta, da sta že kljubovali številnim, morda še hujšim neurjem. Pred takšnim strahom in grozo obvaruje samo trdna vera in živo zaupanje v enega, edino resničnega vsemogočnega, nadvse modrega, dobrega, vsevednega Boga, ki tudi vse vidi. Kdor takšne vere in zaupanja nima, je ob vseh silovitih pojavih, ki se na zemlji neprenehoma dogajajo, izpostavljen mukam in bolečini, še najbolj pa tedaj, ko je pred vrati njegova neizogibna zadnja ura. Ali razumeta to?«

78. Glavarjev govor o pravem iskanju Boga

1 **Eden od obeh** je rekel: »Visoki poveljnik, vidiva, da imaš več kot prav, pohvaliti pa je treba vsakega srečnega in blaženega človeka, ki je zmožen tako trdo verovati in živo zaupati kakor ti. Kajti takšen človek gotovo veliko laže prenaša vse nesreče, s katerimi se sreča na tej zemlji, in je v sebi zmeraj potolažen.

2 Toda, kako naj pridobi takšno vero in takšno zaupanje? Glej, tam zgoraj, na najširšem delu naše glavne ceste, taborijo naši prvi Zevsovi in Apolonovi svečeniki, nedaleč od njih pa judovska rabina. Naši svečeniki so nam s svojim vedenjem pokazali, kako malo celo sami dajo na bogove, prav tako so tudi judovski duhovniki pokazali, da njihova vera in zaupanje v enega, edino pravega Boga nista niti za las boljša kot pri naših svečenikih.

3 Takoj ko bo nevarnost morebitnega nočnega neurja mimo, bodo nemudoma nastopili in začeli ostro pridigati o bogovih, ki naj bi se

razjezili zato, ker ljudje vanje ne verjamemo dovolj in jim premalo darujemo. Če bomo vztrajali pri svoji neveri in premalo žrtvovali bogovom v templju, se bodo bogovi še bolj razjezili in vso deželo spremenili v puščavo.

4 Morda bodo že danes začeli tuliti v svojih templjih, morda bi bili celo že začeli, če bi jim vedro jutro napovedovalo, da se ni treba več bati vrnitve neurja, toda za zdaj jih od tega odvrtača še zelo oblačno in zelo neprijazno jutro.

5 Enako se vede tudi teh nekaj judovskih duhovnikov. V svoji sinagogi bi že glasno pridigali pokoro in žrtvovanje, če jih ne bi zelo oblačno in neprijazno jutro odvrtačalo od odhoda v sinagogo in tuljenja gotovo zgolj v svoje dobro.

6 Glej, visoki poveljnik, še več kot jasno vidimo te že zelo stare prevare naših svečenikov in tudi judovskih duhovnikov, in ob vsaki le nekoliko nevarnejši priložnosti ugotavljamo, da svečeniki prednjačijo pri bežanju in tako razkrivajo, kako malo vere imajo v svoje tako zelo hvaljene bogove in kako malo zaupajo vanje. Če pa poveljnik vpričo vojakov zbeži pred sovražniki – kdo naj potem opogumi vojake? Če bogovi svečenikom in duhovnikom skoraj nič ne pomenijo, gledano logično, kako naj potem nekaj pomenijo nam?

7 In tako, visoki poveljnik, nam je zelo težko, pravzaprav nemogoče pridobiti trdno vero in zaupanje v naše bogove in tudi v judovskega boga, zato nam ni zameriti stari rek, po katerem naj si vsak človek pomaga sam; če tega ne zmore, mu ne bodo pomagali niti bogovi niti soljudje.

8 Toda ti, visoki poveljnik, si nam dobro in prav govoril, nazadnje še res obstaja Bog, kakršnega si nam opisal! Toda, kje je? Kako naj človek najde resnico in pot do Njega?«

9 **Glavar** je rekel: »Za posvetnega človeka to ni tako preprosto, kot bi si morda mislil kakšen posvetni pametnjakovič in govoril: 'Če obstaja eden ali več bogov, bi se ti morali pustiti ljudem zlahka najti, če želijo, da jih prepoznamo in častimo, kot to vsi svečeniki in duhovniki ljudem vsepovsod nalagajo kot najstrožjo dolžnost. Če pa se bogovi ljudem ne pustijo hitro in zlahka najti, potem ali nočejo biti prepoznani in čaščeni ali pa sploh ne obstajajo, potem pa je tudi vse iskanje zaman!'

10 Povem vama, da to ne drži. Kajti prvič, od vekomaj obstaja le eden, edino pravi Bog, in Ta želi, da Ga ljudje iščemo, najdemo, prepoznamo in slavimo z doslednim izpolnjevanjem Njegovih zapovedi,

ki nam jih je dal v naš blagor. Drugič: ker takšen Bog obstaja, in Ga že nekoliko globlje iščoč človek zlahka razpozna iz Njegovih del, naj človek, poln pravega ljubečega hrepenenja, tega Boga potem tudi najbolj zavzeto išče, toda ne samo od danes do jutri kakor lahkomišelnih otroci, ampak iz dneva v dan, in to s čedalje večjo zavzetostjo in vnemo ter z naraščajočim hrepenenjem, polnim ljubezni do Njega. Bog se bo takšnemu iskalcu tudi pustil najti, kot se je pustil meni in številnim drugim.

11 In ko se bo človeku ali ljudem, ki Ga pravilno iščejo, pustil tudi najti, bo takšne zveste iskalce že poučil, kaj naj v skladu z Njegovo najmodrejšo voljo počnejo in kako naj živijo, da bi ohranili Njegovo ljubezen in milost, in bo njihove duše prebudil v večno življenje.

12 Ob resnično živi veri in zaupanju takšen človek ne bo šibak in ne bo omahoval ob še tako nevarnih dogodkih v tem preskusnem življenju na tem materialnem svetu, temveč bo brez prevelikega strahu in groze vse prenašal potrpežljivo in vdano v znano mu Božjo voljo. Nazadnje se bo Bogu zahvalil za vse, ker bo spoznal, da je Bog vse okoliščine na tem svetu odredil samo v resnično človekovo dobro. Kdor torej Boga najde, ta zagotovo najde tudi največji in najdragocenejši zaklad svojega življenja.

13 Ker je to največji in najdragocenejši človekov zaklad – to bosta spoznala tudi vidva –, je zagotovo vsakega truda vredno, takšen zaklad z največjo zagnanostjo in resnostjo tako dolgo iskati, dokler ga človek ne najde.

14 Kako si ljudje prizadevajo v lovu na zemeljske minljive zaklade in dobrine! Nekdo dolbe gore, da bi našel zlato, srebro in drage kamne, drugi se potaplja v morske globine, da bi tam odkril morebitne bisere, tretji se na krhki ladji prevaža po širnem viharnem morju, da bi v tuji deželi za nekaj novcev dražje prodal domače blago – in tako vsak počenja to ali ono, pri tem pa nikomur ni žal truda, ker si s tem početjem obeta pridobiti minljivo življenjsko korist. Zakaj človek ne nameni tolikšnega truda tudi iskanju najvišjega življenjskega zaklada, ko vendar ve, da so ga v vseh časih ljudje, ki so ga iskali s pravo vnemo, tudi zagotovo in resnično našli?«

1 Znova se je oglasil **eden od obeh sosedov**: »Da, visoki poveljnik, v svojem govoru, polnem ljubezni, si imel prav, bil je prava rdeča nit iskanja najvišjega življenjskega zaklada, in tudi midva ga bova začela iskati, saj že zdaj slutiva, da ne bova iskala zaman.

2 Doslej to še ni bilo mogoče; po eni strani so nama viseli za vratom naši svečeniki, po drugi pa sva imela priložnost opazovati judovstvo, in sva pri njem poleg skrajno malo teozofije odkrila še veliko večji kup raznoraznega praznoverja kakor pri nas. Ubrala sva srednjo pot, opazovala naravo, odkrila zakonitosti v njej in živela v skladu z njimi, čeprav sva na zunaj sodelovala pri vsem, primorana zaradi državnih zakonov, ki temeljijo na našem kultu bogov.

3 Za naju in številne druge, ki mislijo tako kakor midva, je bilo doslej nemogoče začeti iskati najvišji in najdragocenejši življenjski zaklad. Česar pa človek ne začne iskati, ker mu za to manjkajo ustrezni pripomočki, tega tudi ne more najti.

4 Zdaj pa sva po tvoji veliki dobroti in pravi milosti dobila orodje, ki je gotovo zanesljivo, in po njegovem navodilu bova začela iskati najvišji življenjski zaklad. Ne bova odnehala, dokler ga ne bova našla, kajti vsega truda vredno je iskati zaklad, od katerega je odvisno večno nadaljnje življenje duše.«

5 Nato sem se oglasil **Jaz**: »Vedita: Prava resna volja do dela, s katerim je mogoče doseči kateri koli najvišji in resnično najboljši življenjski smoter, je že sama po sebi toliko vredna kakor delo samo; kajti dokončano delo v polnem obsegu sledi prej sprejeti volji toliko hitreje, čim resnejša je volja tistega, ki začne uresničevati to delo. Vaš glavar vama je že pokazal pravo pot in dal v roke tudi pravo orodje.«

6 **Prejšnji govorec** je rekel: »Priatelj, zdi se, da si tudi ti že našel najvišji življenjski zaklad, ker govoriš tako kakor naš visoki poveljnik. Po oblačilu sodeč si Galilejec; tudi drugi so bolj Galilejci kakor Judje, o Galilejcih pa vemo, da niso kakšni posebni verniki. To samo po sebi še nič ne pove, kajti tudi med Galilejci so lahko možje, ki so odkrili pot do najvišjega zaklada, ga začeli iskati in ga tudi našli. Zato smo vas zelo veseli. To, da vam v tej resnično grozljivi noči ni bilo težko prenočiti v tako zlahka uničljivi hiši, nam dokazuje, da ste tudi vi, tako kakor naš veliki poveljnik, našli enega, edino pravega Boga, ki vas lahko kar najbolje zavaruje v vseh nevarnostih.«

7 **Jaz** sem rekel: »Prav si presodil; toda tukaj, na tem trgu, ne moremo več govoriti o tem, saj so se začeli ljudje čedalje bolj zgrinjati okoli nas – opazili so namreč glavarja in radovedni so, kaj jim bo ukazal tako zgodaj zjutraj. Zato pojdimo iz mesta na prostor, od koder bomo imeli dober razgled. Tam se bomo lahko več pogovorili o tej temi.«

8 To je bilo obema sosedoma prav in s svojci vred so se z nami odpravili iz mesta na kar visok grič, na katerem so bile ruševine nekdanje filistejske utrdbe.

80. Boleče posledice neurja in potresa

1 Ko smo prišli na omenjeni grič, smo proti vzhodu, v razdalji nekaj ur hoje, videli, da se na več krajih iz tal dviga dim in se tu in tam za trenutek prikaže tudi plamen, vendar plamen ne vztraja toliko časa kakor dim.

2 Ta naravni prizor smo opazovali kar nekaj časa.

3 Ko smo se ga do sitega nagledali, je **glavar** stopil k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster, glej, nekateri naravni duhovi se še niso pomirili, in kot sem že pogosto izkusil, trajajo takšni prizori z dimom in ognjem po neurju, kakršnega smo doživeli ponoči, pogosto več dni, še pogosteje nekaj tednov, poleg tega pa človek od časa do časa zazna tudi premikanje tal, vse to pa ne pripomore k izboljšanju človekovega turobnega počutja. Zakaj morajo posledice tako hudega neurja trajati tako dolgo?«

4 **Jaz** sem rekel: »V Pelli, v kateri sicer prebivaš, imaš kar velik ribnik, ki te je tudi precej stal. Če hočeš v njem gojiti dobre in zdrave ribe, ga moraš od časa do časa tudi očistiti blata. V ta namen ga je treba izprazniti. Ko se odpre glavni iztok, voda po žlebu sprva steče iz ribnika v močnem curku, nato teče čedalje zmerneje, proti koncu pa le po kapljicah; tedaj že lahko začneš čistiti ribnik. Zakaj pri ribniku ne uporabiš tako širokega žleba, da bi vsa voda iz ribnika odtekla naenkrat?

5 Glej, prijatelj, vse na tem svetu poteka v nekem časovnem zaporedju in nič zunaj njega. Če se tu in tam zgodi kaj, kar ni v skladu s časovnim potekom, je posledica takšnega dogajanja ustrezno uničenje.

6 Če že vi, kratkovidni ljudje, opazate, da morate pri svojem ravnanju in delu upoštevati ustrezen vrstni red, da bi dosegli cilj, ki ste si ga zastavili, ter pravite, da hitro in površno opravljeno delo ni dobro, ali naj bo torej večni mojster pri Svojih velikih delih kaj manj moder od vas, ljudi? Naj vse poteka tako kot mora potekati in tudi prav je tako.«

7 Glavar se je s tem pojasnilom sprijaznil in se mi zahvalil zanj.

8 Moje besede pa sta zelo pozorno poslušala tudi **oba soseda** in rekla gostilničarju: »Ta Galilejec mora biti še veliko modrejši, kakor je naš glavar! Nisva sicer vsega razumela, toliko pa že, da se je glavarju, ki prav gotovo zelo dobro pozna enega, edino pravega Boga, zdelo, da ta nadležni naravni prizor traja predolgo. Toda Galilejec mu je z odličnim zgledom pokazal pomen vrstnega reda, ki ga Bog upošteva pri vsem Svojem ravnanju in tudi, zakaj. In glej, glavar se je modremu Galilejcu zelo zahvalil za ta poduk.

9 Kaj pa še mora biti ta Galilejec? Kajti naš glavar, čeprav je sicer nadvse dober in pravičen mož ne reče zlahka komu, še toliko manj kakemu judu: 'Gospod in Mojster!' Kako je Galilejec pridobil pri njem tolikšno čast?«

10 **Gostilničar** je odgovoril: »Za zdaj tega še nista dojela, zelo verjetno pa bo prišel tudi trenutek, ko bosta to spoznala.«

11 Po teh besedah sta bila soseda še bolj radovedna, kdo in kaj naj bi Jaz pravzaprav bil. Toda o tem si nista upala vprašati glavarja, še manj Mene.

12 Od vzhoda je začel pihati dokaj močan veter. Ni trajalo dolgo, in že smo zaznali dim, ki je močno vonjal po žveplu in asfaltu. Glavar, njegova hči in njegovi podrejeni, pa tudi nekateri Moji učenci, ki jim je bil vonj neprijeten, so Me prosili, naj vetru ukažem, naj se z neprijetnim vonjem po žveplu in asfaltu usmeri tja, kjer ni ljudi, ali pa naj se vrnemo v gostišče, da se ne bi zadušili.

13 **Jaz** sem rekel: »Ozrite se na mesto, iz katerega se vali množica radovednežev, da bi si ogledala in poslušala, kaj tukaj počnemo. Na čelo so se zrinili poganski svečeniki in tudi oba rabina, z njima pa tudi nekaj judov, ki so nas ustavili pri prihodu. Ti so mi še bolj zoprni kakor vonj po žveplu in asfaltu, ki prihaja z vzhoda.

14 Prav zato sem priklical ta veter, da bi odvrnil nadležne ogledovalce in prisluškovalce. Glejte, se že obračajo in vračajo v mesto, saj se bojijo, da bi se zadeva utegnila poslabšati. Večina se jih bo tudi

vrnila v hiše v mestu, potem pa bomo imeli prosto prizorišče za svoje početje.«

15 Ob griču pa so stali tudi nekateri mestni prebivalci, ki so prišli hkrati z nami, in glavar jim je že hotel po podrejenem ukazati, naj se tudi oni vrnejo v mesto.

16 **Jaz** pa sem rekel glavarju: »To so boljše duše, naj kar ostanejo tukaj kot priče drugim.«

17 Glavarju je bilo prav in tako so ostali.

18 **Oba soseda** našega gostilničarja pa sta postajala čedalje bolj sumničava in sta gostilničarju rekla: »Poslušaj, prijatelj, to je pa skrajno nenavaden človek! Vetru je nekako ukazal, naj sem prižene neprijetne vonjave z vzhoda, da bi odgnal nadležne trume obiskovalcev, ki so se valile k nam. In ko je glavar nameraval odpoditi nam dobro znane revne, sicer pa poštene duše, ki so oblegale grič, pa tega ta mož ni dopustil, in zmeraj neuklonljivi glavar ga je ubogal na besedo.

19 Poleg tega Galilejec že na daleč ugotovi človekov značaj, obdrži dobre, čudežno pa od sebe odžene nam še predobro znane zle ljudi, ki razen sami sebi niso nikomur naredili nič dobrega.

20 Resnično, ta Galilejec je prav nenavaden! Boga mora še veliko bolje in natančneje poznati kakor naš sicer nadvse moder glavar. Skrajno radovedna sva, kaj se bo še izcimilo iz tega!«

21 **Gostilničar** je rekel: »Pomislita, kaj vama je ta možki rekel v mestu zunaj gostišča, in kmalu bosta поблиže in razločneje spoznala točko, na kateri sta.«

81. Soseda spregovorita o Galilejčevi moči

1 Do tedaj so se tudi vsi, ki jih je iz mesta k nam gnala huda radovednost, spet vrnili v mesto.

2 Ko je bila okolica tako očiščena, sem glasno ukazal vetru – da so to dobro slišali tudi vsi, ki so bili ob griču –, naj k nam več ne žene vonja po žveplu in asfaltu, temveč naj ga usmeri k puščavam Evfrata.

3 Veter se je takoj obrnil in neprijetne vonjave so kmalu izginile.

4 Ko sta to opazila **oba gostilničarjeva soseda**, sta rekla gostilničarju: »Zdaj je jasno, da mora biti ta človek kar najtesneje povezan s pravim Bogom in zato lahko uporabi Njegovo največjo moč, kadar želi. To je zdaj vidno brez vsakršnega dvoma. Toda kako, kje in s čim lahko človek naveže takšen stik?

5 Vi, judje, boste nazadnje le imeli prav, da verujete le v *enega* boga. Ta edini Bog bo že edino pravi, saj je z močjo Svoje najmodrejše volje ustvaril vse, kar vidimo z očmi in zaznavamo z drugimi čuti.

6 Kako pa je potem mogoče, da se vi, judje, tako malo trudite, da bi čim bolj spoznali tega vašega edino pravega Boga in svoje ravnanje uskladili z Njegovo, vam znano voljo, in tako z Njim navezali takšen stik, kot ga je, tudi kot jud, navezal ta Galilejec, vreden vsega spoštovanja?

7 Če dobro poznate poti za doseg tega neprecenljivega cilja, zaklada vseh zakladov, in si ne prizadevate, da bi si ga tudi pridobili, ampak se še bolj kakor slepi pogani ženete za minljivimi, mrtvimi zakladi te zemlje, potem ste norci, vredni vsega obžalovanja.

8 Nikakor te nočeva uvrstiti med takšne jude, kot jih imamo v svojem mestu in jih še predobro poznamo, toda tudi o tebi vemo, da kar zadeva vašega edinega pravega Boga, nisi bil v vsem zunaj dvoma; najbolje pri tebi je bilo, da nisi bil hinavec kakor drugi tvojega rodu.

9 Toda nenavadno je, da tudi drugi judje in še zlasti judovski duhovniki, ki tukaj delujejo in pridigajo, kot da je od njih odvisno, kaj naj bi Bog počel, prav tako kakor naši svečeniki ne zmorejo narediti nič, kar bi lahko primerjali s čisto božansko močjo.

10 Prijazni sosed, to nama je še toliko večja uganka, ker sva se pri tem Galilejcu sama prepričala, da je najtesneje in kar se da pristno povezan z enim, edino pravim Bogom, sicer ga veter ne bi ubogal tako kakor vojaki vojskovodjo.«

11 **Gostilničar** je nato rekel: »Prijatelja, prav imata, ko se čudita Božji moči in naši judovski norosti in slepoti. Ko se mi zdaj pogovarjamo, molčijo pa tisti, ki o pravi stvari vedo več kakor mi, pa takšno ravnanje ni modro! Zato bomo o tem govorili kdaj drugič, zdaj pa pustimo, da govorijo in ukrepajo drugi.«

12 S to gostilničarjevo pripombo sta bila zadovoljna tudi oba sosedata in nista več spraševala, temveč čakala, da Jaz kaj rečem ali storim.

13 **Glavar** pa Mi je rekel: »Gospod in Mojster, glej, ljudje tam spodaj ob griču ne vedo, kaj naj počnejo in kaj naj si mislijo o Tebi. Ali ne bi bil že čas, da bi enega svojih ljudi poslal dol in bi jih ta nekoliko poučil?«

14 **Jaz** sem rekel: »Kar pusti vse še tako, kot je! Pred tem bom naredil znamenje, potem pa se bomo vrnili v gostišče. Ti ljudje se bodo nato vrnili k svojim v mesto in jim bodo natančno povedali, kaj vse so tukaj slišali in videli. Potem pa bodo začeli zelo veliko

premišljevati o tem in onem, ugibati in se posvetovati, in šele nato bo napočil tudi čas, ko se jim bo postopno čedalje bolj razkrivalo, kdo je Tisti, ki ga ubogajo elementi.

15 Zdaj pa bom razjasnil turobno jutro in pomiril naravne duhove, ki so tu in tam še dejavni, saj se jih je doslej razvezalo že dovolj.«

16 Nato sem izparinam iz tal in gostim oblakom ukazal, naj se umaknejo in omogočijo soncu sijati in svetiti.

17 Nemudoma se je zgodilo, kot sem ukazal. Nastalo je najlepše in najvedrejšo jutro, ki je omogočalo neskaljen razgled daleč naokoli.

18 Iz razpok in risov v tleh, ki so se pojavili ponoči, so še zmeraj tu in tam švignili plameni – sicer dokaj daleč od nas –, ki pa kljub nenadoma nastalem vedrem jutru niso prav nič ugajali začudenim poganom, zbranim ob griču.

19 Že v slabe pol ure sem tudi ognjenim duhovom ukazal, naj se pomirijo. Plameni so ugasnili, in kamor koli se je človek uzrl, ni bilo niti v bližini niti v daljavi opaziti plamena, ki bi vzplamenel iz tal. Tudi veter se je pomiril, zemeljska tla pa so bila, kolikor daleč je seglo oko, videti kakor bi bila pometena do čistega.

82. Vrnitev v gostišče

1 Zdaj se je čudenje šele prav okrepilo, pogani ob vznožju griča so se začeli spraševati, kdo in kaj naj bi Jaz bil, od kod naj bi prišel in zakaj Me spremlja glavar, saj ne nosim rimskega oblačila.

2 Nekateri, bolj seznanjeni z judovskim *Pismom* kakor njihovi sosede, so Me imeli za preroka, kajti tudi takšna vrsta človeških polbogov bi bila zmožna narediti kaj takega. Drugi so Me imeli za velikega maga, preoblečenega v judovska oblačila. Tretji so temu ugovarjali, ker na Meni niso mogli odkriti nobenih magijskih znamenj, saj niti čarobne palice nisem imel. Četrty so Me imeli za polbožanstvo v človeški podobi, ki se je razodelo zmeraj strogemu glavarju in nato za potrditev tega naredilo znamenje, ki ga ne zmore človek.

3 Med temi ljudmi je krožila še cela množica mnenj o Meni. Toda nihče od njih si ni upal priti k nam na grič in tam koga vprašati, kdo naj bi Jaz bil. Mi pa smo začeli vstajati z naših nekoliko brezobličnih kamnitih sedežev in se odpravljati v gostišče.

4 Ko so to opazili pogani, ki so še čakali ob vznožju griča in se pomenkovali, jih je nenadoma spreletela groza pred Menoj in so se

v naglici začeli vračati v bivališča v mestu, kjer so jih že čakali svojci. Samo po sebi se razume, da vprašanj in pripovedovanja ni hotelo biti konca.

5 Ko so se omenjeni pogani vrnili v mesto, smo tudi mi zapustili grič in se z zmernim korakom odpravili v gostišče, kjer nas je že čakal okusno pripravljen zajtrk.

6 Ko smo prišli v mesto, so poganski svečeniki že z vso vnemo prepričevali ljudi, da se morajo le njim zahvaliti, da je bilo mesto obvarovano propada, ker se je po zgodnjem jutru obetal še hujši in nevarnejši dan, če ga zaradi svečeniških skrivnih prošenj in zaobljub pomirjeni bogovi ne bi nenadoma spremenili v čudovit dan, ki razveseljuje vsakega človeka – zato naj se prebivalci tega mesta in tudi drugih mest brez odlašanja kar najbolj potrudijo in tempelj dobro oskrbijo z najbogatejšimi darovi.

7 Tudi judovska duhovnika v sinagogi nista nič manj zaostajala pri prepričevanju ljudi. Toda niti pogani niti judje niso bili preveč pripravljeni storiti, kar so od njih zahtevali svečeniki in duhovnika.

8 Še nekaj časa smo se zadržali pred gostiščem in opazovali početje svečnikov in ljudstva, **soseda** našega gostilničarja pa sta rekla: »Ali nisva imela prav, ko sva napovedala, kaj bodo počeli brezbožni duhovniki, če se bo dan tako razjasnil, da se ne bo več treba bati nočne nevihte? Dan se je po zaslugi čudežne moči Galilejca, obdarjenega z očitno Božjo močjo, zaradi njegovega 'da' in 'ne' povsem razjasnil, komaj smo prišli v mesto pa smo že naleteli na zdaj kar se da v svojo korist dejavne svečenike, ki so bili med nočnim neurjem nadvse prestrašeni in brez vsake vere in zaupanja v božansko pomoč.

9 Če pa že ti, ki naj bi bili na tej zemlji zastopniki bogov – bodisi več njih ali le enega samega, edino resničnega, trenutno to ni pomembno – ob nevarnosti, ko naj bi se moč vere še najbolj izkazala, prednjačijo pri bezljanju in bežanju, kako naj nekoliko treznejše razmišljajoči človek še zaupa njihovim besedam ob lepem in mirnem vremenu?

10 Še več kot razločno vidimo, da nihče drug kot prav svečeniki s svojo čezmerno oblastiželjnostjo in pohlepom ni oropal ljudstva prave vere in vsakega živega zaupanja v povsod navzoče in vsemogočno Božje bitje.

11 Ko pa ljudstvo ostane brez vere in zaupanja – kdo naj bi ga spet usmeril k pravi veri in mu vrnil staro zaupanje v nadčutno božansko pomoč?

12 Ljudje bi to težko naredili, skoraj nemogoče bi jim bilo, zato morajo ukrepati bogovi – bodisi eden ali številni; kajti le z velikimi znamenji se slepi ljudje lahko spet vrnejo k stari veri in zaupanju v pomoč nekega božanstva.

13 Zakaj vas v tej noči noben strah in groza pred nevarnostjo nista mogla izgnati iz hiše, razločno vidimo šele zdaj; kajti tistemu, ki v svoji hiši prenoči človeka, ki ga na migljaj ubogajo vsi elementi, ker je poln božanske moči in oblasti, je lahko verovati in zaupati. V koga pa naj bi *mi* verovali in zaupali? Morda v naše številne napol porušene kamnite kipe božanstev, v naše lare – hišne duhove varuhe, ali svečnike, ki so iz največjega strahu in groze prvi zbežali iz svojih bivališč in templjev in iskali varstvo na trgu, in jih za nobeno ceno ni bilo več mogoče spraviti v tempelj?

14 Zato smo tudi mi poiskali pomoč na prostem, saj so jo tudi naši zastopniki bogov iskali tam, kjer narava ljudi še najbolj obvaruje.

15 Naj se ta veliki mojster, poln prave Božje moči in modrosti, tudi pred temi vpijočimi svečeniki razodene kot pravi mojster, potem bo pri nas kmalu povsem drugače tudi s pravo vero in zaupanjem v enega, edino pravega, živega Boga. Tudi oba judovska duhovnika bi bila kmalu drugačnega mnenja in bi se morda vrnila k stari veri prvih očetov!

16 **Jaz** sem nato rekel obema sosedoma: »Z družinama pridita v naše gostišče in zajtrkujte z nami! Svečeniki naj še naprej tulijo, kajti od bogatih bodo prejeli le malo zelenih darov, revni, ki so bili pri nas ob griču, pa jim bodo že povedali, kakšen je bil videti Tisti, ki Mu je poslušna vsa narava na zemlji, potem pa bo še dovolj časa, da se konča z njihovim početjem.«

17 Soseda sta bila s tem zelo zadovoljna, poklicala sta družinske člane, se z nami podala v gostišče, in dobro razpoloženi smo skupaj uživali obilen in okusno pripravljen zajtrk.

83. Glavar sprašuje, kako naj se vede do svečnikov

1 Ko je dobro vino vse bolj odvezovalo njihove jezike, so bili tudi že veliko bolj pripravljeni govoriti, in povedali so stvari, ki so prese-netile celo Moje prve učence.

2 Medtem ko sta soseda pripovedovala številne prav dobre stvari, je k nam v jedilnico prišel tudi eden od obeh rabinov in silil

gostilničarja, naj tudi on kot jud daruje Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, ker se je Bog zaradi pobožne molitve Njegovih dveh služabnikov pustil prepričati, in v tem starem mestu Golanu obvaroval gostilničarjevo imetje pred uničenjem.

3 To rabinovo govorjenje je enega od obeh sosedov tako zelo razjezilo, da je hitro vstal, stopil k predrznemu rabinu in rekel (**gostilničarjev sosed**): »Prijatelj, je morda kdo od vaših starih modrecev in prerokov napovedal, kdaj bo prišel čas, ko nam ne bo treba več trpeti nobenega lažnivega in delomrznega duhovnika?

4 Ali te kot duhovnika zares ni nič sram, da se nam, ljudem, zagretim za resnico, tako debelo lažeš v obraz?

5 Kdaj in kje si molil k vašemu Bogu, da bi se ohranilo imetje tega mojega najbolj častivrednega soseda in prijatelja?

6 Glej, tebe in tvojega tovariša, ki ti je povsem enak, smo videli, kako sta na velikem trgu polna strahu in groze tulila in šklepetala z zobmi ter si poiskala kraj, ki se vama je zdel najvarnejši.

7 Zakaj nista ostala v sinagogi, saj sta sama rekla, da vaš Bog samo tam usliši vajino molitev? Ali sta morda pred trdnim zidom na prostem molila za dobro svojega ljudstva?

8 O, tudi vas prav tako dobro poznamo kakor svoje božje služabnike, zato pravimo: Stran z vami! Glej, da izgineš, sicer se ti lahko zgodi, da te bo od tod spravil mogočnejši med nami!«

9 Ko je rabin zagledal glavarja, ni rekel niti besede več, temveč je hitro zapustil gostišče.

10 **Sosed** je nato rekel: »Enemu, edino pravemu Bogu pravih judov vsa hvala – znebili smo se enega najbolj umazanih zanikovalcev Boga!«

11 **Glavar** je rekel: »Da, da, odplazil se je kakor tat, njegovemu tovarišu pa še na misel ne bo prišlo, da bi nas obiskal. Toda naši poganški svečeniki, ki so menda že izvedeli, da sem tukaj, se bodo le morali kmalu prikazati. Ko pa bodo prišli, kako naj se kot rimski glavar vedem do njih? Kajti v imenu cesarja moram svečenike varovati; kako naj zdaj to počnem, ko sem spoznal enega, resničnega, živega Boga in Ga nadvse ljubim, naše blodno in vseh sramotnih prevar zmožno mnogoštvo in njegovo svečeništvo pa zaničujem in sovražim?«

12 **Jaz** sem rekel: »Ne tako, prijatelj! Svečeniki vaših bogov, ki seveda nikoli niso obstajali, temveč so se porodili iz domišljije ljudi, ki so hoteli zavladata nad drugimi, so danes veliko manj krivi za obstoj mračnega poganstva kakor tisti, ki so na začetku, ko so ljudje

še povsem verjeli v enega, pravega Boga, začeli pridigati poganstvo in ljudi z lažnimi znamenji spreobračali vse bolj zavzeto in množično.

13 V te bogove sami ne verjamejo, ljudstvo pa kljub temu ohranjajo v starem praznoverju, ker si tako, prvič, obetajo zaslužek, drugič, ker ne poznajo resnice, in tretjič, ker jih k temu sili dolžnost do državnih zakonov in prisega, dana njihovemu vrhovnemu svečeniku v imenu panteona, v katerega so zajeti vsi vaši bogovi.

14 Če pa je z vašimi svečeniki tako, boš že razumel, da jih ni treba toliko sovražiti, prej pomilovati. Zato poskusi tudi njih spraviti na pot resnice, ko bodo stopili nanjo, pa poskrbi, da se bodo začeli preživljati drugače. Kajti za cesarja sta jud ali pogan isto, če mu le vsak da tisto, kar mora, zato se ti ni treba bati, da te bo cesar poklical na odgovornost zaradi nekaj Zevsovih ali Apolonovih svečenikov, ki se bodo spreobrnilo k pravemu in v Bogu živemu judovstvu.

15 Poleg tega so tudi prvi mogočniki v tem delu sveta v srcu že pred nekaj leti z Mojo pomočjo prestopili v živo judovstvo – vrhovni namestnik cesarja Cirenij in njegov mlajši brat Kornelij, senator Agrikola v Rimu –, in tudi več ljudi ob senatorjevi strani, vendar šele pred dobrega pol leta.

16 Ker vsem omenjenim ljudem, poleg številnih drugih, cesar ni delal nobenih težav, se tudi tebi cesarja ni treba bati, še toliko manj, ker ti bom, če Mi boš ostal zvest, zagotovil Svoje posebno varstvo in ti podelil tudi zmožnost v Mojem imenu zdraviti bolne in obsedene reševati duhov, ki jih trpinčijo. Kaj več pa za zdaj ne potrebuješ.«

17 Ko je **glavar** to slišal, je postal v srcu blažen od velikega veselja in Mi je rekel: »Gospod moje biti in življenja! Le Tebi vsa hvala, čast in zahvala za tako veliko milost, ki si je ne zaslužim! Tvojo voljo bomo vsi izpolnjevali tako, kakor jo izpolnjujejo Tvoji angeli v nebesih, in Tvoje najbolj sveto ime naj bo na vekomaj nadvse hvaljeno in čaščeno!«

84. Pomen ljubezni

1 **Soseda** sta bila nad temi glavarjevimi besedami nadvse presenečena in sta glavarju rekla: »Visoki poveljnik in predstavnik velikega cesarja, tudi midva se tebi in najinemu poštenemu sosеду zahvaljujema, da sta nama potrdila, kar sva si na skrivaj mislila že zunaj na griču, vendar si tega nisva upala povedati na glas. Ta mož, ki sva ga

zaradi Njegovega oblačila imenovala Galilejec, je edini pravi Bog ne samo judov, temveč vseh ljudi in bitij. Le Njemu so podložne vse sile in moči na Zemlji, Luni, Soncu, vse zvezde hvalijo in slavijo Njegovo večno modrost in moč. V Sebi je večni praduž, Bog, ki se je zaradi slepih ljudi na tej zemlji zdaj prikazal kot popoln človek, da bi nam pokazal, da je samo On od vekomaj večni Gospodar nad vsem, kar je na zemlji in v vseh nebesih, ki so prav tako kakor ta zemlja Njegovo delo.

2 O, kako neskončno srečni smo zdaj, da Ga lahko vidimo in prepoznamo v naši človeški podobi! Naj naši svečeniki le pridejo in pokazali jim bomo Zevsa!«

3 Sosesta sta pokleknila Predme in hotela moliti k Meni, Jaz pa sem jima ukazal, naj vstaneta in Mi prisluhneta. To sta storila in vse do poldneva sem ju poučeval o Svoji volji ter jima razložil še številne druge stvari. In postala sta Moja služabnika.

4 Ko sem sosedu našega gostilničarja dobro poučil o vsem, kar je bilo nujno predvsem za blagor njunih duš in sta pouk tudi dojela, sta se Mi zahvalila iz dna srca in **eden od njiju**, bolj vešč govorjenja, je rekel: »Resnično, po takšnem pouku o Bogu, katerega polnost prebiva v Tebi, o Gospod in Mojster, in o namenu ljudi te zemlje, katere pravo obliko in zgradbo si nama nadvse razumljivo opisal, ne bi potrebovala nobenega še tako velikega znamenja, ki si Ga tu naredil, prepoznala bi Te že iz čiste besede. Še prehitro sva spoznala, da je vsaka Tvoja beseda živa, in v nama kakor ogenj iz nebes prežema in oživlja vse, kar je bilo mrtvo, in to je naju neprimerno bolj prepričalo kakor znamenje, ki je, četudi še tako izjemno in redko, navsezadnje podobno tistemu, ki ga naredijo številni čarodeji in svečeniki z naravnimi, toda nam neznanimi sredstvi in močmi, ter svobodni volji in človeškemu razumu veliko bolj škodi kakor pa kjer koli ali kadar koli koristi.

5 Toda, o Gospod in Mojster, vendarle se Ti zahvaljujeva tudi za tukaj narejena velika znamenja in za lep, jasen dan, ki nam ga je podarila Tvoja božanska moč; kajti čudeži, ki si jih naredil tukaj, bodo na naše, kot noč slepe praznoverneže ali stoične zanikovalce vsakega verovanja, vplivali potem in trajno šele, ko jih bova midva temeljito poučila.

6 Tukaj sva se dovolj prepričala in tudi dovolj pogumna sva, da se spoprimeva z vsemi silami noči in teme med ljudmi in tudi zmagava v Tvojem imenu, in Ti, o Gospod in Mojster, ki so Mu podrejene vse

sile in moči vseh nebes in te zemlje, naju gotovo ne boš zapustil v boju za živo resnico, ki sva jo slišala iz Tvojih svetih ust.

7 Jaz sem rekel: »O tem sta lahko, kot zdaj Moja draga prijatelja, prepričana, podeljujem vama tudi moč s polaganjem rok zdraviti bolnike v Mojem imenu, ne glede na vrsto bolezni, in izganjati zle duhove iz obsedenih. Ko sem vaju tako opremil, se že lahko – toda zmeraj previdno in trezno – podata v boj z lažjo in mračno prevaro in palma zmagovalca ne bo izostala.

8 Toda vse, kar bosta delala v Mojem imenu, delajta iz ljubezni, da bi tudi v srcih tistih, ki sta jih pridobila za Moje kraljestvo, prebudila in oživila ljubezen.

9 Ko se bo v njihovih srcih ljubezen okrepila in postala polna življenja in jo bodo tudi oni hoteli izkazati vama, jo z radostjo v srcu tudi sprejmita; kajti le mogočna ljubezen in vrnjena ljubezen se oživljata in spočneta popolno, novo življenje.

10 Toda najprej morate vi, ki ste bili najprej deležni Moje polne ljubezni, tudi delovati s to ljubeznijo! Ali si bo nekdo, ki se hoče poročiti in se poteguje za roko device ter gre k njenim staršem in jim svojo željo tudi izrazi, pridobil njeno ljubezen in ljubezen njenih staršev, če devica in njeni starši pri njem ne bodo zaznali nobene ljubezni, temveč ga bo zanimala samo velikost in vrednost njene dote? Mislim, da bo težko dosegel svoj cilj. Kajti kdor nima ljubezni, bo tudi težko pridobil ljubezen drugega. Kdor pa z vso svojo ljubeznijo išče ljubezen, ki mu bo vrnjena, jo bo tudi našel. In ko jo najde, naj se ne odvrne od nje, če mu bo ta prišla naproti dejavno in z vso radostjo.

11 Naj vam bom Jaz pravi zgled! Nepoklican sem prišel k vam iz čiste ljubezni in vam takoj izkazal vso Svojo ljubezen, ne da bi kar koli zahteval. Ko ste Me spoznali in ste Mi zdaj z vso svojo ljubeznijo prišli naproti, pa takšno vašo ljubezen tudi sprejemem z veselim srcem in se ne branim s Svojimi učenci sestiti za vašo mizo, z vami jesti in piti. In če ne bi storil tako, ali bi bila vaša srca vesela? Gotovo ne, zato ljudem najprej izkažite ljubezen, ne da bi česar koli pričakovali; če pa vam bodo ljudje prišli naproti z vso ljubeznijo, potem vzemite – vendar zmeraj s pravo mero –, kar vam ponujajo.

12 Če boste tako ravnali, boste tudi kmalu med ljudi nadvse razširili Moje kraljestvo na tej zemlji in nobena stiska vas ne bo doletela.

13 Tako kakor ošabnost, jeza, zavist, lakomnost, grabežljivost in drugi grehi spodbujajo pri ljudeh prav takšne grehe, tako tudi prava, nesebična ljubezen poraja samo sebe pri drugih ljudeh. Zato vse

počenjajte iz ljubezni, pa boste v srca drugih ljudi sejali semena ljubezni, ki bodo obilno obrodila že tukaj, še toliko bolj potem onstran, v drugem in večnem življenju duše po Mojem duhu ljubezni v njej.«

14 Te Moje besede so vsi dobro razumeli in obljubili, da jih bodo v duhu vse resnice tudi dosledno uresničevali.

85. Poganski svečenik zagovarja svoje vedenje med nočnim neurjem

1 Medtem ko so se vsi veselili med seboj pogovarjali o tem Mojem poučnem govoru, sta v naše gostišče prišla vodilna poganska svečenika, da bi pozdravila glavarja, saj so jim reveži povedali, da je glavar pri nas. V naše gostišče sta prišla predvsem zato, da bi sama поблиže spoznala moškega v galilejskem oblačilu, saj sta od omenjenih ubožcev izvedela, da so ob oblačnem jutru mogočni elementi ubogali njegovo besedo in voljo.

2 Ko sta stopila v jedilnico, sta se takoj globoko priklonila pred glavarjem in rekla (**svečenika**): »Oprosti nama, visoki poveljnik, ki uraduješ v imenu velikega in mogočnega cesarja po vsemogočnosti bogov in njihovih najodličnejših služabnikov, izbranih iz množice ljudi in usposobljenih za to po nevidno delujoči volji bogov! Če imaš tudi za naju kakšno novo zapoved iz velikega cesarskega mesta in mesta bogov, naju najbolj milostno seznanj z njo, kdaj in kakor se ti bo zdelo najustreznejše, da se bomo potem lahko ravnali po njej.«

3 **Glavar** je rekel: »Tokrat nimam nove zapovedi niti za vas niti za ljudstvo. Naši zakoni so trdno zastavljeni in doslej ni bilo potrebe po kakšnem novem. Toda o vas sem slišal nekaj, kar me nikakor ne razveseljuje.

4 Zakaj goljufate ljudstvo v svojo korist in mu lažete, da se mora le vam zahvaliti, da jezni bogovi v tej noči niso mesta in vse okolice spremenili v puščavo, in da se je oblačno jutro, ki je napovedovalo nesrečo, po vaši zaslugi nenadoma spremenilo v veder dan? To predrzno pridigate tistim, ki so opazili, da ste svečeniki med neurjem in potresom bežali iz templjev in bivališč in iskali zavetje na prostem! Ali se tako spodbuja vera pri ljudeh?

5 Ko ljudstvo ob takšnih priložnostih celo pri svečenikih, ki naj bi bili najpogumnejši in najbolj verni, saj se namreč zmeraj pustijo častiti in slaviti kot zvesti služabniki in prijatelji bogov, odkrije le največji strah in grozo ter popolno pomanjkanje zaupanja in vere,

kako naj potem, ko je nevarnost mimo, še verjame besedam takšnih svečnikov, za kakršne ste se menda že večkrat izkazali, in za katere ljudstvo še predobro iz izkušenj ve, da niti trohice ne verjamejo v višjo moč bogov niti ji zaupajo? Kako lahko takšni svečeniki še stopijo pred ljudstvo in mu začnejo najbolj grobo in predrzno lagati?«

6 **Eden od obeh svečnikov** je nato rekel: »Odpusti mi, visoki poveljnik, vendar glede tega nisi presodil povsem prav. Svečenik ob marsikateri nevarni priložnosti pred negotovim ljudstvom zmeraj pokaže največji pogum in nadvse trdno zaupanje v mogočo pomoč visokih bogov, da bi ljudem vlil pogum in v njih prebudil vero in trdno zaupanje. Toda v izjemno nevarnih razmerah pa naj bi tudi on ljudem pokazal, da se boji bogov, ko svojo jezo izrazijo z divjanjem elementov.

7 Svečenik je sicer posrednik med bogovi in ljudmi, toda gospodar, kakršni so neumrljivi bogovi pa ni, in tudi nikoli ne bo. Tako kakor mora umreti vsak človek, mora umreti tudi svečenik, in tudi on se mora bati bogov.

8 Dokler bogovi samo s strelo, grmenjem, močnim vetrom, silovitim deževjem, točo, snegom in velikim mrazom ob nenavadnem času, ki prizadene pridelke, ljudem kažejo, da obstajajo in da so vse-mogočni, lahko svečenik pred prestrašenimi ljudmi že nastopa pogumno, jih tolaži, krepi, oživlja ter ohranja vero in zaupanje. Kadar pa bogovi s svojo močjo stresajo zemljo in posežejo v njene temelje ter grozi, da bo njena notranjost prišla na površje, potem se tako kakor zemljina tla upravičeno zamaje tudi svečnikova vera.

9 Svečenik se lahko z molitvijo in različnimi primernimi obljubami zmeraj prizadeva pomiriti bogove, ob tem pa tudi pokaže, da je tudi on samo slaboten človek, ki se mora neprenehoma bati bogov.

10 Visoki poveljnik, glej, ker je zadeva takšna, v tej grozljivi noči nismo naredili nič narobe, če smo tudi mi pred ljudstvom z dejanjem pokazali, da se upravičeno bojimo vse-mogočnosti bogov. Ker so se razbesnjeni bogovi zaradi svečeniških obljub, ki so jim bile dane, znova pomirili, je že čas, da tudi ljudstvo seznanimo, kaj mora z nami vred storiti, da bo trdne obljube, ki smo jih svečeniki dali bogovom, brez zadržka in kakršnega koli kaznivega obotavljanja izpolnilo v celoti, sicer bi mi bogove ob naslednji priložnosti, ko bi se lahko še bolj razjezili, zelo težko znova pomirili. Kajti bogovi so le največ sedemkrat potrpežljivi s poglavitnimi človeškimi slabostmi, osmič pa človeku le težko spregledajo in z njim niso več potrpežljivi.

11 In ko zdaj s tem vsiljivo seznanjamo ljudstvo, gotovo pred bogovi in ljudmi, ki še nekaj verujejo in kažejo ustrezno voljo, ravnamo dobro in pravično, zato ni mogoče reči, da pri ljudstvu slabimo vero in zaupanje v bogove.

12 Menim, da sem naše ravnanje s tem kratkim pojasnilom več kot dovolj utemeljil tudi pred teboj, visoki poveljnik. Svoje sem povedal.«

86. Glavar pouči svečenike o ničevosti služenja bogovom

1 **Glavar** je nato rekel: »Zdaj si govoril kar dobro in tudi pametno, toda zame je to le skrajno malo vredno, ker sta smisel tvojega govora in resnica zelo daleč drug od drugega. Kajti glej, prvič, ti sam prav nič ne verjameš in ne zaupaš v bogove, in to bi lahko tebi in vsem tvojim tovarišem kar najbolj nazorno dokazal na podlagi svojih številnih izkušenj – in ker ti sam ne veruješ v nobenega boga, je zame kot drugič, tvoje govorjenje zgolj oholo prazno govoričenje in tako brez vrednosti.

2 To pa ti ne govorim zato, da bi tebe in tovariše hotel kaznovati za vaše vedenje; s temi besedami ti le nakazujem, da boste z vsem svojim na videz modrim kričanjem pred ljudstvom, katerih boljši del vas je že zdavnaj na las natančno spregledal, le malo dosegli, zlasti v tem času, v katerem se je med judi začela razširjati najsvetlejša resnica, da obstaja samo eden pravi Bog in o tem, kako ga je treba častiti, ter da je človek določen za najvišjo evidenco²³. Že celo številni boljši pogani se spreobračajo v novo judovsko vero, v njej najdejo pravo tolažbo in najboljšo in najtrdnejšo pomiritev.

3 S tem ste gotovo že seznanjeni, zakaj pa se o tem niste skušali prepričati tudi sami, zakaj tako trdovratno vztrajate pred ljudstvom pri tem, v kar sami nikoli niste verjeli, hočete pa, da bi v to, na podlagi vašega praznega vika in krika, verjelo ljudstvo?

4 Če ste v sebi prepričani o ničevosti našega mnogoboštva in v bogove ne verjamete, najprej sami zase poiščite resnico. Če jo najdete, je ne skrivajte pred ljudstvom, ki ga žeja po celotni resnici, in tako boste ljudstvu in državi gotovo koristnejši kakor s svojim praznim vikom in krikom.

²³ evidenco – neposreden in popoln vpogled, jasnost in gotovost, opomba založbe Lorber Verlag

5 Templje malikov spremenite v zavetišča za revne in bolne, in tudi tujcem ne obrnite hrbta, pa boste pravo in ljubezni polno milost našli pri enem, edino pravem Bogu, in ta vam bo gotovo veliko bolj koristila kakor vsi mrtvi zemeljski zakladi, ki ste jih s svojim nesmiselnim vikom in krikom izsilili od ljudstva ob vseh takšnih priložnostih, kakršna je bila tista ponoči.«

6 **Poganski svečenik** je nato dejal: »Visoki poveljnik, povedal si resnico in z nami je res tako. Toda kam naj se obrnemo, da bi našli živo resnico, ki naj bi nam in tudi ljudstvu bolj koristila kakor vsi zemeljski zakladi? In ko bi to resnico našli in v skladu z njo poučili in spreobrnili tudi ljudstvo, kaj naj bi rekli našim vodilnim svečenikom, ko bi nas poklicali na odgovornost zato, ker bi ljudstvo spreobrnili k čistemu judovstvu in ga tako odvrnili od tistega, kar oni učijo in hočejo?«

7 **Glavar** je rekel: »Do tja, kamor naj bi se obrnili, da bi spoznali čisto in živo resnico in enega, edino pravega Boga in tudi Njegovo voljo, vam lahko pokažem najkrajšo pot.

8 Glej, ob moji desnici sedi mož, ki vam lahko pokaže vso najčistejšo resnico, Tisti je, ki Ga ubogajo vse sile in moči nebes in te zemlje! Če boste to spoznali in dobro razumeli, vam bo že kar samo od sebe jasno, kaj naj bi rekli tistim, ki bi vas spraševali, zakaj ste, z vam zaupanim ljudstvom vred, prestopili k pravemu judovstvu.

9 Sicer pa smo Rimljani zelo strpni do različnih naukov o bogovih in nikomur ne narekujemo, kako naj si katero koli božanstvo predstavlja, vanj veruje in zaupa, to pa prav tako dobro veste kakor jaz. Čeprav smo osvojili številna ljudstva v Aziji, Afriki in Evropi in jih naredili za rimske podložnike, se v njihovo verovanje v bogove nikoli nismo vmešavali in smo tujim bogovom tudi v Rimu postavili tempelj. Rim je torej glede tega strpen, zato se vam ga ni treba bati, tukaj v Aziji, v kateri je že tako in tako judovstvo vodilno verstvo, pa še toliko manj.

10 Zdaj sem vam pokazal pot k čisti in živi resnici, vi pa storite, kot želite.«

87. Drugi svečeniki sprašujejo svečenika

1 Po tem glavarjevem govoru sta se Me oba svečenika ogledala od glave do peta in eden od njiju Me je vprašal: »Kdo pa si, da je naš

poveljnik o tebi pričal, kot bi bil kakšen bog? Sam spregovori o sebi in verjeli ti bomo, kar boš povedal.

2 Si morda tisti, o katerem so nam reveži pripovedovali, da je z griča Talba ukazal vetru, oblakom in ognju in so ga ti ubogali?»

3 Jaz sem rekel: »Da, prav tisti sem! Pričevanje glavarja je resnično, upoštevajte ga – vse drugo, kar morate vedeti vi in vaše ljudstvo, boste izvedeli od tega gostilničarja in njegovih obeh sosedov.

4 Če se boste s polno vero ravnali po tem, boste v sebi prebujali večno življenje in ga potem tudi na vekomaj obdržali. Kajti Jaz sam – čeprav se vašim človeškim očem zdim le človekov sin – sem pot, resnica in večno življenje. Kdor veruje vame in se povsem ravna po Mojem nauku, bo po duši živel večno, čeprav bi telesno velikokrat umrl.

5 Kako pa se glasi Moj nauk – kratek in zlahka razumljiv vsakomur –, pa boste že izvedeli od tistih, ki sem vam jih omenil. Zdaj pa le pojdita k tovarišem zunaj in jim povejta, kaj sta slišala. Od ljudstva naj več ne izsiljujejo darov za pomiritev neobstoječih bogov. Če bodo to še počenjali, bom zemeljskim močem znova dovolil, da se sprostijo, potem pa bodo videli, kako se jim bo godilo!«

6 Ko sta poganska svečenika to slišala, nista rekla ničesar več, le globoko sta se priklonila pred Menoj in tudi pred glavarjem, ter se hitro podala na široko cesto k tovarišem, ki so medtem ljudstvu pripovedovali različne pravljice o bogovih in tako dobili kar nekaj denarja.

7 Ko sta prišla ven, so ju sopotniki zagledali, prišli so k njima in ju radovedni spraševali, kaj sta opravila pri glavarju in kaj izvedela o Meni.

8 Oba sta rekla: »Dragi prijatelji, poslušajte! Zadeva je skrajno pomembna, o njej bomo pozneje še obširno govorili v naših prostorih, javna cesta namreč ni kraj, kjer bi lahko govorili o takšnih stvareh.

9 Človek, o katerem so nam pripovedovali revni, da Ga ubogajo vse moči, sile in elementi Zemlje, se zdi več kakor zgolj človek. In Ta nam je odločno dejal, da moramo takoj prenehati zbirati pravne darove za neobstoječe bogove, sicer lahko od Njega pričakujemo še kaj hujšega kot to, kar smo doživeli minulo noč. Takoj se odpovejmo zbiranju in pojdimo v naš grad. Tam se bomo posvetovali, kaj storiti v prihodnje. Za tem skrajno nenavadnim človekom se mora skrivati še veliko več, sicer naš glavar, ki vse dobro preveri, tega človeka ne bi

tako zelo častil in pred nami pričal o Njem kot o jasno in dobro prepoznanim Bogu. Toda na tem kraju nič več o tej zadevi.«

10 Po teh besedah obeh farizejev so bili vsi zelo prizadeti, opustili so zbiranje in se podali v grad, spremljalo pa jih je tudi nekaj zelo razburjenih pomembnih meščanov tega mesta.

11 Ko so prišli v grad, okrašen z različnimi kipi bogov, je eden od dvojice, ki je bila pri Meni v gostišču, stopil za govorniški oder in rekel: »Prisluhnite mi! Kar se da na kratko vam bom poročal, kaj sem v judovskem gostišču slišal od našega modrega glavarja, predvsem pa od nenavadnega moža, kar si moramo zares vzeti k srcu; kajti človek, ki Ga ubogajo vse sile in moči nebes in zemlje je gotovo vreden več, pomembnejši je in bolj upoštevanja vreden kot vsi naši bogovi. Zanje nihče od nas ne more res prepričano reči, da so nekoč bili, ali da zdaj kjer koli v resnici obstajajo razen v templjih, zgrajenih s človeškimi rokami.

12 Nihče ni še nikoli doživel, da bi kateri od naših številnih bogov naredil pravi čudež. Kar se je pred ljudstvom med klicanjem tega ali onega boga prikazovalo kot čudež, ni imelo nič opraviti s klicanim bogom, temveč – kot sami dobro vemo – zgolj z magijsko spretnostjo izurjenega svečenika, ki je čudež naredil s pripomočki, ki jih je imel na voljo. Brez pripomočkov pa ni še nihče, vsaj kolikor nam je znano, niti pontifex maximus²⁴ v Rimu, naredil čudeža.

13 Če pa je ta človek, o katerem govorim, brez kakršnega koli pripomočka, zgolj s Svojo besedo in voljo ukazal vsem močem neba in zemlje in so se Mu te podredile, potem je takšen človek pravi Bog, vse, kar označujemo z besedo bog mi, pa ni drugega kot plod človekove domišljije, ki ga noben razmišljujoči človek, ki išče resnico, ne more imeti za nekaj stvarnega.

14 To je nujen uvod v tisto, o čemer sem vam obljubil, da bom poročal. Preden pa poročam, kaj je povedal glavar in bogočlovek, pa vi povejte, kaj si mislite o omenjenem bogočloveku.«

15 Vsi so rekli: »Govori naprej in povej, kaj si slišal od glavarja in še zlasti od bogočloveka, kajti o vsem, o čemer si ti prepričan, da je resnica, smo tudi mi prepričani, da je. Preidi torej takoj k poglobitni zadevi, prisluhnili ti bomo kar najbolj pozorno.«

²⁴ pontifex maximus – vrhovni svečenik v Rimu, opomba založbe Lorber Verlag

1 Nato je govorec, kakor je obljubil, začel natančno pripovedovati, kaj vse je slišal od glavarja in Mene, in vsi so se že med pripovedovanjem zelo čudili. Ko je podrobno povedal vse, kar je slišal v gostišču in o čemer se je tudi sam pogovarjal z glavarjem in Menoj, so vsi rekli: »Če je tako, nam ne preostane drugega, kakor verjeti, da je ta bogočlovek res živi Bog, ob katerem ne moremo za boga sprejeti in častiti nobenega drugega bitja. In ko bomo od glavarja ali kakega drugega poznavalca slišali Njegov nauk in po njem izvedeli tudi za Njegovo voljo, bo ta postala naša življenjska postava, ki jo bomo dosledno izpolnjevali.

2 Za zmeraj se bomo znebili starega nauka o bogovih in mitov, s kipi in slikami bogov vred, in tudi otroke bomo poučili o novem nauku. Vi, svečeniki, pa boste poskrbeli predvsem za to, da se bo z novim naukom seznanil vsak, ga dobro razumel in dosledno izpolnjeval njegove zakonite postave.

3 Zdaj pa bo že čas, da se vsi odpravimo tja in bogočloveku izkazemo naše prvo, samo Njemu namenjeno kar se da najvišje čaščenje, in s tem tudi zahvalo za nikoli zaslužen milost, ki nam jo je izkazal s tem, da je prišel k nam in se nam dal vidno prepoznati.«

4 S tem predlogom so vsi soglašali, zapustili so svečeniški grad in se podali v naše gostišče ter hoteli kar takoj vstopiti vanj.

5 Ko pa je glavar od Mene izvedel – in tudi vsi, ki so bili v gostišču –, kaj se je dogajalo v svečeniškem gradu, Me je vprašal, ali naj prišleke spustijo v gostišče, saj je bilo v njem premalo prostora, ali pa naj se jim pove, naj počakajo zunaj, dokler Mi ne bo pogodu, da pridem k njim.

6 Jaz pa sem rekel: »Naj pridejo k Meni vsi, ki trpijo in so obremenjeni z vsakovrstno nočjo in osvežil jih bom. Tistim, ki hočejo k Meni, morajo biti odprta vrata, in v Meni bodo našli Tistega, ki so ga dolgo zaman iskali in Ga z vso svojo posvetno modrostjo niso mogli najti. Kjer sem Jaz, je tudi prostor za vsakogar, ki Me ljubi in išče.«

7 Ko je glavar to slišal, je sam šel k vratom in jih odprl. Prišleki so že čakali pred vrati in se med seboj posvetovali, kdo med njimi naj bi prvi stopil v gostišče. Čeprav so prišli v gostišče z namenom, da bodo takoj stopili vanj, so se nekoliko zbali, in nihče si ni upal prvi odpreti vrat.

8 Ko pa je glavar sam odprl vrata, so se prišleki priklonili pred njim in svečenika sta ga vprašala, ali lahko vstopijo v gostišče, da bi Mi izkazali čast in hvaležnost za milost, da sem prišel k njim v to staro in zelo odročno mesto ter se dal slepim ljudem razpoznati kot eden, edino pravi Bog.

9 **Glavar** je rekel: »Gospodu ste v veselje, saj pozna vse sklepe, ki ste jih sprejeli v gradu, zato lahko tudi vstopite v gostišče.«

10 Na ta glavarjev odgovor so vsi z največjim spoštovanjem stopili v jedilnico in se globoko priklonili pred Menoj. Svečenika sta Me nagovorila izbrano, govor pa končala z zahvalo, ki so Mi jo hoteli izreči, saj so se to čutili, več kot dolžni storiti.

11 Ko sta končala, sem vstal, ju blagoslovil in rekel (**Jaz**): »Blagor vsakomur, ki pride k Meni in Me tako prepozna, kakor ste me vi zdaj. Kajti, kdor Me prepozna, je od Mene že tudi prejel luč, da Me lahko spozna in nato živo verjame Vame.

12 Ta luč je zdaj v vaši duši sicer šele plamenček, ko pa boste prejeli najprej Moj nauk in z njim tudi Mojo voljo ter boste po njej ravnali in živeli, bo vaš zdajšnji plamenček postal sonce, in šele potem boste dosegli vso resnico vsega življenja in bivanja ter v sebi prebudili večno življenje.

13 Tukajšnji gostilničar vas bo seznanil z naukom, ki ga je prejel od Mene, oba njegova soseda in njegovi ljudje vam bodo iskreno pričevali in vam povedali veliko tega, česar še ne veste. Ko pa boste to izvedeli, si boste o Meni šele na jasnem.

14 Zdaj pa sedite za mizo in zaužijte nekaj kruha in vina ter okrepite svoje telo, potem pa se bomo pogovorili in določili še marsikaj.«

15 Poganska svečenika sta z nekaterimi uglednimi meščani sedla za prosto mizo. Kmalu so jim prinesli kruha in vina, dobro razpoloženi so jedli in pili, saj so bili že lačni in žejni.

89. Svečnikova zahvala

1 Ko jim je vino razvezalo jezike, so se začeli med seboj pogovarjati o njim znanih modrecih iz davnih časov in izražati različna mnenja. Nazadnje so prišli tudi do judovskih modrecev in prerokov. Prvi svečenik je veliko vedel o Mojzesu in Izaiji in ju imel za največja judovska modreca. Ni pa mu bila všeč njuna nekoliko zakrita govorica in je menil, da naj bi bila splošna napaka večine starih modrecev, da

so pred ljudstvom redko govorili in pisali povsem jasno in odkrito, zato naj bi se med ljudi tudi razširilo veliko zmotnega, to pa naj se ne bi zgodilo, če bi govorili jasno in neprikrito.

2 Ko so se torej še tako pogovarjali, sem Jakobu starejšemu dal znamenje, naj govorcem pravilno pojasni njihove zmote. Kajti ta učenec se je na to prav dobro spoznal in tudi razumel prispodobe med duhovnimi in naravnimi stvarmi.

3 Stopil je k poganskima svečenikoma, ju pozdravil in jima začel razlagati vzroke, zakaj so Mojzes in tudi drugi modreci in preroki govorili in pisali tako kakor so, in niso mogli govoriti in pisati drugače.

4 Svečenika in tudi meščani so to kmalu razumeli in prav dobro dojeli, zato so pohvalili učenca in Mi izkazali čast, ter se Mi ustrezno zahvalili, da sem tudi človeku dal tako globok vpogled v povsem božanske stvari.

5 Učenec se je nato vrnil na svoj prostor, poganska svečenika in meščana ob njiju pa so zdaj drugače sodili o načinu govorjenja in pisanja starih modrecev. Razkrili so še številne dobre stvari, ki so zelo presenetile celo našega glavarja. Pristopil je k njim, se začel z njimi pogovarjati in jim na njihovo veliko veselje povedal še marsikaj, kar je izvedel od Mene.

6 Glavar jim je na kratko in kolikor se je dalo razumljivo razložil tudi pravo obliko Zemlje, način njenega gibanja in velikost, spregovoril tudi o Luni, Soncu, planetih in drugih zvezdah ter tako poslušalce zelo razveselil.

7 **Eden od njih** je rekel: »Ker je zanesljivo tako in nič drugače, je nešteto ljudi najgloblje pogreznjeno v številne zmote, kdaj se bodo tudi njim zadeve razjasnile?«

8 **Glavar** je rekel: »Prijetelji, prepustimo to Gospodu. On edini najbolje ve, kdaj bo nekemu ljudstvu dal več luči v vseh stvareh. Odslej se bo prava in najsvetlejša luč po Njegovi volji naglo širila med dobronamernimi ljudmi, in pri tem ne bomo lenobno stali križem rok.«

9 **Vsi** so rekli: »Ne bomo stali križem rok, kajti zdaj resnično vemo, kaj moramo početi, in tudi za koga in zakaj.

10 O, dolga duhovna noč, ki je z železnimi vezmi ujela že naše praočete in zdaj tudi nas! Gospodu in edino resničnemu Bogu –, ki nima ne začetka ne konca, in so v Njem združene vse sile in moči –, vsa čast, hvala in vsa zahvala, da se je tako globoko ponižal, si sam nadel meso in kri, da bi nas odrešil stare noči smrti. Kajti človek, ki je

v vseh stvareh in pojavih, ki ga obdajajo, v največji zmoti in največji duhovni slepoti, je navsezadnje, gledano v pravi luči, veliko slabši od vsake živali in ga lahko imamo za mrtvega.

11 Ko pa se prebudi v duhu, postane šele živ in s svojim čistim spoznanjem Boga in Božje ljubezni nad vsemi drugimi materialnimi bitji.

12 Naše življenje je bilo doslej le ničevo spanje, sanje, v katerih sanjajoči sicer tudi zaznava zmedeno bivanje, ne more pa o ničemer ustrezno presoditi, zato tudi nima vpogleda v nič in ničesar ne doje-ma v skladu z resnico.

13 Toda naše sanjsko stanje se je zdaj po Gospodovi milosti končalo, zbudili smo se in živimo v resničnosti. Kako blaženo je življenje, v katerem se človek povsem zaveda, da resnično in stvarno živi, da življenja več ne more izgubiti, če v pravi ljubezni ostane v Tistem, ki je večno praživljenje vsega življenja samega brez začetka in konca. O, kako srečni smo že zdaj v polni navzočnosti Boga, večnega Gospoda nad vsemi stvarmi, čeprav nas še tlači teža telesa in sodbe; kako neskončno srečni bomo šele tedaj, ko nas bo Gospod kmalu rešil tudi tega bremena.

14 Po nas naj bi se še pred tem iz svojega smrtnega spanja in praznega sanjanja prebudilo v življenje duha tudi čim več naših ubogih bratov. Tisto, kar je nas zdaj naredilo tako zelo blažene, naj bi z našim trdom naredilo v prihodnje enako blažene tudi na tisoče ljudi.«

15 Po tem dobrem govoru je bil govorec sam tako zelo ganjen, da zaradi solz ni mogel več govoriti.

90. Kako naj se vedejo pravi Gospodovi učenci

1 Potem sem vstal tudi **Jaz**, stopil prijazno k poganskima svečeni-koma in meščanom tega mesta ter rekel: »Poslušajte, ko boste v Mojem imenu s pravo in nesebično ljubeznijo do bližnjega širili Mojo luč in Moje kraljestvo med brati in sestrami, ki zdaj še prebivajo v globoki temi, boste tudi sami postajali čedalje bolj razsvetljeni in življenjsko popolnejši, in tedaj vam bodo razkrite tudi stvari, ki jih zdaj niti ne slutite, saj jih seveda ne morete slutiti.

2 Tudi v prihodnje ostanite zvesti temu svojemu namenu in ne dovolite, da ga spodrinejo draži tega sveta, pa boste ostali v Meni in Jaz v vas.

3 Skušajte svet najprej premagati v sebi, potem ga boste toliko lažje premagali v svojih bratih. Nihče namreč ne more bližnjemu dati nekaj, česar sam nima. Kdor želi v bratu prebuditi ljubezen, mu mora ljubeče tudi pristopiti, kdor hoče v sočloveku vzbuditi ponižnost, mora sam ponižno stopiti k njemu. Zato blagost spočne blagost, potrpljenje potrpljenje, dobro dobro, usmiljenje usmiljenje.

4 Zgledujte se po Meni! Sem gospodar vsega na nebu in na zemlji, v Meni so vsa moč, oblast in sila, kljub temu pa sem iz vsega srca poln ljubezni, ponižnosti, blagosti, potrpljenja, dobrote in usmiljenja. Tudi vi postanite takšni, in ljudje bodo iz tega spoznali, da ste res Moji učenci.

5 Ljubite se med seboj kakor bratje in si izkazujte dobro. Nihče naj se ne povzdiguje nad druge in naj si ne želi postati prvi, kajti edino Jaz sem Gospod – vsi vi pa ste samo bratje. V Mojem kraljestvu bo prvi tisti, ki bo najmanjši in zmeraj pripravljen služiti bratom v dobrem in pravem.

6 V peklju tostran in onstran kot kraljestvu hudiča in vseh zlih duhov, postane najbolj ošaben, najbolj ponosen, najbolj sebičen in najbolj oblastičeljen duh prvi, da bi trpinčil nižje in manjše, in sicer zato, da bi se drugi bolj ali manj ohranili v nekakšni ponižnosti, poslušnosti in podložništvu; toda v Mojem kraljestvu ni tako, temveč tako, kakor sem vam pravkar povedal.

7 Poglejte pomembneže tega sveta, ki sedijo na prestolih in vladajo ljudstvom! Kdo se jim sme približati drugače kot le najbolj ponižno? Če bi si kdo drznil takemu vladarju približati ukazovalno – kakšno bi bilo njegovo plačilo?

8 Poglejte, takšen red vlada v peklju; toda med vami, Mojimi učenci, pa naj ne bo tako, temveč le tako, kakor sem vam opisal.

9 Posvetni pomembneži se pustijo dolgo prositi, preden komu storijo kakšno dobro delo, in še potem na to gledajo kot na svojo izjemno milost. Naj vas bližnji ne bo prisiljen prositi, da bi mu izkazali dobro delo! Kajti samo Boga, pravega Gospoda in Očeta od vekomaj lahko prosite za vse dobre stvari in jih boste tudi dobili, bratje pa se med seboj ne pustite prositi!

10 Če pa ponižen, ubog brat bogatejšega brata prosi za nekaj, mu bogatejši nikakor ne sme odreči tistega, kar ga ubogi brat prosi; kajti trdosrčnost spočne trdosrčnost, Moje kraljestvo pa ni v njej.

11 Kaj pomaga človeku, če sam pri sebi govori in pripoznava: 'Gospod, Gospod, Bog nebes in zemlje, brez sence dvoma verujem,

da si Ti edini in na vekomaj pravi, najmodrejši in vsemogočni Stvarnik vseh svetov čutov in duhovnih svetov, in da vse, kar živi, misli in hoče – živi, misli in hoče samo iz Tebe.?

12 Povem vam, to ne bi nobeni duši prineslo pravega blagoslova, pravi blagoslov bo takšna vera prinesla samo duši tistega, ki bo z največjim veseljem uresničeval, kar sem mu Jaz priporočal, naj počne; kajti prijazen uresničevalec Moje volje s tistim malim, kar lahko stori, stori desetkrat več kakor tisti, ki se pusti dolgo prositi, potem pa se s prijaznim dejanjem do bližnjega še baha in hvali.

13 Delajte tako, kakor ste zdaj slišali iz Mojih ust, potem pa se boste v sebi šele najbolj živo začeli zavedati, da so Moje besede resnično Božje besede. Tako boste v sebi prebudili Mojega duha in ta vas bo potem popeljal v vso nebeško modrost, vas očistil za večno življenje in ustvaril iz vas prave Božje otroke.

14 Za zdaj veste dovolj o tem, kako doseči večno življenje svoje duše. Več – to sem vam že povedal – pa boste izvedeli od tega gostilničarja in obeh njegovih sosedov, najbolj popolno pa šele po Mojem duhu ljubezni v vas. Ali ste zdaj vsi to dobro razumeli?«

GOSPOD V AFEKU

91. Odhod v Afek

1 **Govorec** je rekel: »O Ti, Gospod in Mojster od vekomaj! To smo gotovo vsi dobro in prav razumeli, saj si nam govoril v čistem, in nam dobro razumljivem jeziku, vendar tudi ugotavljamo, da smo še zelo daleč od pravega življenjskega cilja in da nas čaka še marsikateri boj s samim seboj in ljudmi tega sveta.«

2 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš in dobro si povedal. Zaradi Mojega imena boste namreč morali prestati še veliko preganjanja in žalitev. Toda ne izgubite potrpljenja in poguma, z vso ljubeznijo in blagostjo se bojujte proti sovražnikom resnice in luči iz nebes, in pridobili si boste krono zmagovalca.

3 Nikoli pa se ne odvrnite od ljubezni v srcu. Ta vse potrpi in nazadnje zmaga nad vsem. Če boste vse počeli v ljubezni in z Menoj, boste lahko hodili tudi med kačami, močeradi in škorpijoni, pa vam njihovi strupeni ugrizi ne bodo mogli škodovati. In četudi bi vam ponudili strup, ta ne bo škodil vašemu drobovju. In Jaz, Gospod, pravim k temu: Amen! Tako naj bo z vsakim, ki bo resnično ohranil Mojo ljubezen.

4 Toda kdor se bo ob Moji ljubezni občasno spogledoval še s svetom, pa pred posvetnim trupom ne bo varen.

5 Kdor Me bo res ljubil in izpolnjeval Moje lahke zapovedi, k temu bom prišel tudi Jaz in se mu razodel, če bo to v srcu neprenehoma prav živo želel in hotel, dal mu bom moč in oblast za boj proti vsem zlim duhovom sveta in pekla, in ne bodo mu mogli škodovati. Zdaj še natančneje veste, kako vam bo z Menoj.

6 Kdor Me ne bo zapustil, tega ne bom zapustil niti Jaz; in kdor se bo z Menoj bojeval proti svetu in peklu, ta bo tudi zanesljiv zmagovallec.«

7 Ko sem to povedal poganskima svečenikoma, so se Mi vsi navzoči za takšen poduk in z njim povezano obljubo zahvalili iz vsega srca. Svečenika pa sta vstala in se hotela odpraviti v svoj grad, da bi poskrbela, da bi Mene in Moj nauk dostojanstveno predstavila pogonom.

8 **Jaz** pa sem jima rekel: »Prijetelja, za to, kar zdaj želita storiti, bo še jutri več kot dovolj časa, zato zdaj ostanite vsi še tukaj, kosite z nami in se okrepite.

9 Po kosilu se bom z učenci in vašim glavarjem odpravil naprej, vi pa se lahko z gostilničarjem in njegovima sosedoma še pogovorite o Meni in se dogovorite, kako boste že morda jutri prebivalcem tega mesta in njegove okolice govorili o Meni.«

10 Ko so to slišali poganska svečenika in nekaj vodilnih meščanov, so se Mi znova zahvalili za ta predlog, se vrnili za mizo, na katero so takoj prinesli dovolj okusno pripravljenih jedi, kruha in vina, in hkrati še na vse druge mize. Tudi Jaz sem se vrnil za našo mizo in dobro razpoloženi smo začeli jesti.

11 Takoj po kosilu pa sem z učenci vstal, vstala sta tudi glavar in njegova hči, ki je bila medtem, ko smo se mi ukvarjali s poganskima svečnikoma, v kuhinji, in pridno pomagala pri pripravi kosila.

12 Gostilničar je Predme znova pripeljal ženo, otroke in tudi služinčad ter Me prosil, naj jih blagoslovim. Blagoslovil sem vse, ki so bili v hiši, tudi poganska svečenika, pomembne meščane in razumljivo tudi oba soseda z družinskimi člani vred, za kar so se mi vsi zahvalili iz srca.

13 Nato sem rekel glavarju (**Jaz**): »Odpravili se bomo v Afek, toda ne po vojaški cesti, temveč po stezi, da ne bi vzbujali pozornosti pri prebivalcih, zbranih ob cesti.«

14 To je bilo glavarju prav, zapustili smo Golan in proti večeru prišli v gorsko mesto Afek.

92. Pri rimskem gostilničarju v Afeku

1 Pot z Golana v Afek je bila dokaj težavna, morali smo namreč prečiti globok jarek, ki je segal v dolino Jordana, in to nam je vzelo nekaj ur.

2 Ko smo se proti večeru bližali gorskemu Afeku, Me je **glavar** vprašal: »Gospod in Mojster! Kje bomo prenočili v tem mestu? Kajti kot vem, v njem ni judovskega gostišča in ne judov. Nekaj judovskih služabnikov je sicer res tu in tam, vendar kot rečeno, v njem ni stalno naseljenih judov. Tudi v tem mestu imam dobro opremljen grad, ali bi prenočil v njem?«

3 **Jaz** sem rekel: »Grad sicer imaš, opremljen z različnimi počivalniki, mizami, klopmi in stoli – toda shrambe so prazne; nimaš ne vina, ne kruha, ne soli. Utrujeni smo – še zlasti starejši učenci, razen nekaj učencev Mojih let –, vsi se morajo okrepiti s hrano in pijačo. Ali bi bilo to v tvojem dvoru mogoče?

4 Vem, da si zdaj pomislil: Gospod, Tebi je mogoče vse! To sicer drži, toda v to mesto nismo prišli zgolj zato, da bi se spočili in okrepili utrujeno telo s čudežno priklicanimi jedmi, temveč da bi tudi tukaj med pogane razširili Moje kraljestvo življenja.

5 Zato prenočišča ne bomo poiskali v tvojem gradu, temveč sredi mesta, v rimskem gostišču. Tam se bo tudi kmalu ponudilo nekaj nenavadnih priložnosti za razširitev Mojega kraljestva med pogane.«

6 Ko je glavar to slišal, se je takoj strinjal z Menoj. Pripomnil je le, da je omenjeni gostilničar zadržal pogan, in da je v njegovi sicer zelo prostorni hiši polno vseh mogočih slik malikov, zato bi jo lahko prej imenovali panteon²⁵ kakor gostišče. V tem gostišču naj bi bilo tudi zmeraj več poganskih svečnikov, ki so v njem že kar domači.

7 **Jaz** sem rekel: »Glej, prav zato sem tudi izbral to gostišče za naše prenočišče, tam bomo namreč lahko marsikaj ukrenili in dosegli. Le pojdemo hitro tja, da nas bodo še sprejeli.«

8 Nato smo hitro stopili in prišli do mestnih vrat še pred zaprtjem.

9 Ustavila nas je rimska straža.

10 Glavar je stopil naprej in zahteval poveljnika straže. Ko je ta prišel, je takoj spoznal glavarja in ukazal straži, naj nas neovirano spusti v mesto, saj je to glavar zahteval od njega.

11 Že dokaj se je stemnilo, ko smo prispeli pred omenjeno gostišče, in glavar je enega od podrejenih poslal vanj z naročilom gostilničarju, naj takoj pride pred gostišče, in to se je tudi zgodilo.

12 Ko je gostilničar prišel k nam, ga je glavar vprašal, ali bi nas lahko primerno sprejel.

13 **Gostilničar** je rekel: »Kolikor imam, vam je na voljo, toda le stežka bi ustrezno oskrbel goste, ki so, visoki poveljnik, prišli s teboj, kajti obležalo je več kot tri četrtine služinčadi. Velik strah, ki so ga prestali zaradi hudega neurja in potresa minulo noč, in groza pred ponovitvijo takšne katastrofe, sta onesposobila predvsem žensko služinčad.

²⁵ panteon – tempelj posvečen bogovom, opomba založbe Lorber Verlag

14 Naši svečeniki so se na vso moč trudili ozdraviti moje ljudi nekaj z govorjenjem nekaj z drugimi sredstvi, toda doslej je bilo vse zaman. Bolne služabnike in služabnice bo še najbolje ozdravil čas.

15 Šele pred eno uro smo se upali vstopiti v hišo, kajti pol noči smo preživeli na prostem, saj smo se upravičeno bali, da se bodo hiše porušile. Ko začne naloženo kamenje na široko zijati in škripati je skrajni čas, da se iz hiše zatečeš na prosto.

16 Visoki poveljnik, skrajno ponižno ti povem, da je trenutno še več kot tri četrtine prebivalcev tega mesta na prostem, in tudi več mojih najbolj pridnih služabnikov in služabnic. Le malo se jih je toliko opogumilo, da so se pred eno uro z menoj in mojo družino vrnili v hišo. Zato danes skoraj nimam že pripravljenih jedi, toda s kruhom, soljo in vinom pa vam že lahko postrežem.

17 Da, visoki poveljnik, ta noč mi je povzročila veliko škodo. Toda kaj more slaboten in umrljiv človek proti vsemogočnosti nesmrtnih bogov in njihovim elementom.

18 Svečeniki – tega sicer ne bi smel reči – so s svojim govorjenjem o pokori in daritvah pred že tako obupanim ljudstvom še bolj pripomogli k veliki zmedi današnjega dne. Zdaj, proti koncu dneva, so na svojih lirah sicer ubrali druge, boljše strune; toda to le malo pomaga, saj ljudstvo meni, da bogovi niso povsem pomirjeni in se boji ponovitve strašne katastrofe.

19 In že spet so za to krivi naši nadvse pohlepni svečeniki, ki ljudstvu glasno pridigajo, da bogov, ko se tako zelo razjezijo nad sprevrženimi ljudmi, da se začnejo majati tla pod nogami, ni mogoče več pomiriti z majhnimi darovi. Na prošnjo svečnikov naj bi se za krajši čas sicer pomirili, toda če ljudstvo ne bo dovolj upoštevalo svarilnih besed služabnikov, ki so jih navdihnili bogovi, in ne bo takoj prineslo skoraj vsega svojega imetja ter ga položilo pred noge božjih zastopnikov, in to po možnosti čim več zlata in srebra, se bodo bogovi še veliko bolj razjezili kakor prej, in ljudstvo bo njihovo jezo začutilo stokrat močnejše.

20 Naše gorsko mesto je večinoma revno in ljudje niti zdaleč ne zmorejo izpolniti zahtev svečnikov, zato se tudi bojijo ponovitve velike katastrofe in jih nikakor ni mogoče privabiti v mesto.

21 Takšne so pri nas razmere, in ti, visoki poveljnik, zdaj poznaš razloge, zakaj tebe in tvojo, gotovo tudi pomembno družbo, to noč lahko le zelo borno in revno oskrbim.

22 Dobrodošli v to mojo veliko hišo, videli bomo, kaj bo mogoče še ukreniti.«

93. Gostilničarjeve misli o Gospodu

1 Ko se je gostilničar tako tehtno opravičil, smo vstopili v hišo, in takoj so nas napotili v največjo in najbolj ljubko opremljeno dvorano, ki jo je skromno osvetljevala le ena svetilka; toda kmalu so prinesli še več svetilk in dvorana je bila dovolj razsvetljena.

2 Gostilničar je opazil, da smo bili v glavarjevi družbi vsi, razen njegovega spremstva, judje. Zato je glavarja vprašal, kako to, da on, kot tisti, za katerega je znano, da judov ne mara preveč, potuje v naši družbi in poleg vsega še peš. In kako naj on kot rimski gostilničar, ki ga judje ne marajo, te primerno postreže.

3 **Glavar** je rekel: »Poskrbi le za to, da nam zagotoviš dovolj kruha, soli in vina, potem se ti bo vse začelo razkrivati kar samo od sebe.«

4 Takoj so prinesli dovolj kruha, soli in vina. Sedli smo za veliko kamnito mizo, pojedli nekaj kruha s soljo in ob tem pili vino.

5 Gostilničar pa je opazil, da Mi je glavarjeva hči, ko sem si zaželel piti, takoj z vinom natočila zlat kelih, s katerim Mi je postregla v Pelli, ga postavila Predme in sem tudi pil iz njega, vsi drugi pa so pili vino iz lončenih kup.

6 Gostilničar in nekaj njegovih služabnikov si Me je nekoliko od daleč ogledovalo od glave do peta in niso vedeli, kako naj se vedejo do Mene.

7 Gostilničar si je sam pri sebi mislil: Ta mora biti zelo pomemben, sicer ga naš glavar ne bi tako častil.

8 Ko smo se vsi dovolj okrepčali s kruhom in vinom, sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Glej, gostilničar, tvoja hiša je doživela velik blagor. Večina vas, Rimljanov in Grkov, pozna judovsko *Pismo* in ve, da je njim, in po njih tudi vam, poganom, eden, edino pravi Bog, Stvarnik nebes in zemlje in vsega, kar je bilo, je in bo na njej, v njej in nad njo že na začetku po ustih prerokov obljubil Mesijo. In glej, ta obljubljeni Mesija sem Jaz, zdaj sem prišel tudi k vam, poganom, da bi tudi med vami ustanovil in razširil Božje kraljestvo.

9 Bog Oče Me je poslal iz nebes, Oče, ki Me je poslal, pa je večna ljubezen, Moje srce je njen prestol, ona je v Meni in Jaz v Njej. V Meni

potemtakem prebivajo tudi vsa sila, moč in oblast nad vsem v nebesih in na zemlji; Jaz sem življenje, svetloba, pot in večna resnica sama.

10 Kdor veruje Vame, Me ljubi bolj kakor vse drugo na svetu, živi in se ravna po Mojem nauku ter druge ljudi ljubi kakor samega sebe, bo od Mene prejel večno življenje in obudil ga bom na poslednji dan.

11 Prej si Me opazoval od glave do peta in si si mislil: Za tem človekom se mora skrivati kaj višjega, sicer ga naš glavkar ne bi častil! In glej, prav si presodil.

12 Da pa se boš tudi prepričal, da je z Menoj res vse tako, kakor sem ti povedal, daj poklicati k Meni vse bolne iz svoje hiše in ozdravil jih bom. Ali verjameš to?«

13 **Gostilničar** je rekel: »Gospod, Gospod, Tvoje besede so se globoko dotaknile moje duše in v njej prebudile prej nikoli občuteno življenje, zato tudi mora biti res vse, kar si mi rekel. Prav tako nedvoumno verjamem, da boš zagotovo ozdravil vse moje bolnike.«

14 V dvorano so pripeljali številne bolnike. Nekateri so imeli hudo vročino, nekaj jih je imelo božjast, drugi so imeli protin, eden je bil slep, dva pa sta med potresom od strahu izgubila glas in nista mogla govoriti.

94. Gospod ozdravi bolne v gostišču

1 Ko so se v pol ure v dvorani zbrali vsi bolniki, približno trideset jih je bilo, je **gostilničar** rekel: »Glej, o Gospod, Gospod, to so bolniki iz moje hiše! Če jih nameravaš ozdraviti, potem stori to, in vsa moja hiša bo verovala Vate in Te nadvse častila in ljubila!«

2 **Jaz** sem rekel: »Naj se torej zgodi po tvoji veri!«

3 Ko sem to izgovoril, so vsi v trenutku ozdraveli, kot da nikomur ne bi nikoli nič manjkalo.

4 Čaščenja in hvaljenja Mojega bitja ni bilo konca, in ozdravljeni so Me imeli za boga v skladu s poganskim naukom ter Me na kolenih prosili, naj jim najbolj milostno razkrijem, ali sem morda sam Jupiter ali kakšen drug bog, da bi potem temu bogu zmeraj izkazovali največjo čast in hvaležnost.

5 **Jaz** pa sem rekel: »Nisem niti Jupiter niti kateri koli izmed vaših bogov, ki nikoli niso obstajali, ne obstajajo in ne bodo obstajali.

6 Pojdite v svoje sobe, tam kaj pojejte in spijte malo vina, da si okrepite ude. Vse drugo, kaj naj verjamete in mislite o Meni, vam bo razkrito jutri.«

7 Ozdravljeni so se takoj odpravili v sobe, nekateri pa so odšli k svečenikom, zbranim v neki drugi dvorani tega gostišča, ki so se še zmeraj posvetovali, kako bi od ljudstva izsilili še več darov, in jim povedali, da jih je čudežno ozdravil²⁶ človek, po oblačilu sodeč jud, vendar je s svojo besedo in voljo deloval kot pravi živi bog.

8 Ko so svečeniki to slišali o Meni in videli, da so njim dobro znani bolniki ozdravljeni, niso vedeli, kaj naj storijo.

9 **Eden izmed množice svečenikov** je rekel: »Pojdimo še sami k temu nenavadnemu človeku in se bo že pokazalo, kaj se skriva za njim, saj neumno ljudstvo ne more soditi o takšnih stvareh. Toda tja naj gre najprej le eden od nas in si čudodelca natančno ogleda, potem pa naj nam sporoči, kako je v resnici z njim. Nazadnje se bo izkazalo, da je le eden od esenov, ki se dobro spoznajo na različne čarovnije.«

10 Nato se je eden izmed njih, in sicer Rimljan, ki se je spoznal na številne umetelnosti in vede, podal k nam v veliko jedilnico, pozdravil glavarja in ga takoj vprašal po Meni.

11 **Glavar** mu je osorno odvrnil: »Ob moji desnici sedi Tisti, katerega ime nismo vredni niti izgovoriti!«

12 Ko je **svečenik** to slišal, ni bil več tako predrzen, obrnil se je k Meni in rekel: »Oprosti, da si dovolim in te z vsem spoštovanjem in kar najbolj ponižno sprašujem, kako ti je bilo mogoče brez vsakih pripomočkov ozdraviti bolne. Spoznam se na marsikaj, imam veliko izkušenj in zmorem presoditi, kaj lahko stori človek, ki se dobro spozna na skrivne moči narave. Kot vem, brez določenih skrivnih pripomočkov noben mag in noben svečenik ni nikoli naredil čudeža, ki bi se tudi ohranil v resnici in resničnosti, to bi bilo mogoče le bogovom. Pri tebi pa se zdi, da deluješ samo s svojo besedo in voljo in pri tem ne potrebuješ nobenega sredstva.

13 Kako ti je uspelo pridobiti takšno moč volje in kako bi si jo lahko pridobil tudi kakšen drug človek? Kajti znano je, da se ljudje zelo razlikujemo po moči volje, iz tega je mogoče tudi sklepati, da si jo človek, ki ima že po naravi močno voljo, s pravim izobraževanjem lahko nazadnje izredno okrepi, zlasti, če je tudi zelo domač z vsemi skrivnimi silami, močmi in oblastjo velike narave.

²⁶ čudežno ozdravil – dopolnilo založbe Lorber Verlag

14 Kje in kako si lahko človek tako okrepi voljo? Kje in kako si si ti pridobil takšno, menda nikoli še doživeto močno voljo?«

95. Gospod svečeniku razkrije potek njegovega izobraževanja

1 **Jaz** sem rekel: »Tudi judovske zapise si dobro proučil, in to še nekoč v Rimu in pet let pozneje, ko so te pod cesarjem Avgustom poklicali v zgornji Egipt, v Tebe, kot Zevsovega, Marsovega, Minervinega in Merkurjevega svečenika, in si se dal tam vpeljati tudi v stare misterije.

2 Poleg Mojzesa si največ pozornosti namenil štirim velikim prerokom. Ker pa jih kljub prebiranju in premišljevanju nisi razumel, si se približno pet let pozneje, ko si bil sem premeščen kot ljudski in vojaški svečenik, znova skrivoma obrnil na nekega judovskega pismouka, naj ti pojasni tisto, česar nisi razumel. Ker pa pismouk tega ni zmož, si tudi judovsko *Pismo* odrinil v stran, kakor si že dolgo prej storil z vašimi zapisi.

3 Ker pa si kljub vsemu judovsko *Pismo* ohranil v spominu, so ti morala dela Mojzesa, Arona, Jozue, Elije in drugih prerokov razkriti, da so ti ljudje zgolj s pomočjo enega, edino pravega judovskega Boga zmogli takšne stvari in dejanja, ki jih ni bil zmožen nihče pri nobenem ljudstvu na vsej zemlji.

4 Če Me boš zdaj videl prav tako ukrepati, bom to prav gotovo počel po Bogu in z Njim. Ali Rimljani ne pravite, da brez božjega navdiha ni velikega modreca? In tako bo tudi Mene navdihnil eden, edino pravi Bog.«

5 **Svečenik** je rekel: »Da, da, morda imaš celo prav, v misterije vašega *Pisma* si gotovo veliko bolj vpeljan kakor tisti na videz moder pismouk, pri katerem sem iskal pomoč, in se je nazadnje izkazalo, da sem bil sam modrejši.

6 Ker me ti prej nikoli nisi mogel ne videti in ne poznati, saj jaz tudi tebe nisem nikoli prej ne videl ne poznal – kako si lahko vedel za moje dolgoletno skrivno prizadevanje, kot da bi ti to jaz sam razkril pred nedavnim? Kajti samo od mene bi lahko izvedel, kaj sem skrivoma počel in za kaj sem si prizadeval, kajti kot svečenik nisem nikoli nikomur zaupal, kaj sem počel in ukrenil za svojo čedalje večjo pomiritev.

7 Kako torej kot meni popoln neznanec veš, kaj sem počel v Rimu, nato v Tebah in nazadnje tu, v Aziji?«

8 **Jaz** sem rekel: »Tudi to sem zmogel s pomočjo enega, edino pravega judovskega Boga, ki je vsemogočen in tudi vseveden, in to od vekomaj, brez začetka in brez konca.«

9 **Svečenik** je rekel: »Ne bom ti ugovarjal, saj utegneš imeti prav tako zdaj kakor prej. Kljub vsemu se mi zdi čudno, da se vaš eden, in po tvoji izjavi edino pravi Bog, pusti kakemu judu tako skrajno redko najti in celo uporabiti kakor zdaj tebi!

10 Pošteno priznam, da zelo malo verjamem in zaupam v to ali ono božanstvo, kajti čim zavzetejše jih človek išče, tem bolj se tudi oddaljuje od njih, in za človeka je koristneje in boljše, da nikoli ne skuša odgrniti Izidine tančice, kot da s takšnim nekoristnim trudom strmoglavi v najtemnejše brezno vsega zamisljivega dvoma. Bolje je, da tako kakor opice ostane slep in neumen, kot da išče to ali ono božanstvo, ki najbolj verjetno ni obstajalo in ne obstaja drugje kot le v domišljiji ljudi, ki skušajo vladati drugim.

11 Svoje božanstvo pa si le moral nekje najti, toda kako in kje, boš obdržal zase, kot so to storili patriarhi, in so potem svoj nauk o enem bogu ali več bogov zavili v takšno temo, da je ne bo moglo razsvetliti nobeno sonce.

12 Zakaj se doslej meni, ki sem tudi človek in že od mladosti hrepenim po tem, da bi se vsaj *enkrat* približal kakemu božanstvu – zdaj sem že pri sedemdesetih –, ni nikoli približalo nobeno božanstvo in me navdihnilo s kakšno posebno sposobnostjo, in zakaj razen tebe, prečudoviti prijatelj, tudi meni nobenega znanega juda ne? Zato prijatelj, malo dam na vse bogove, drugo pa si lahko že sam misliš!«

96. Gospodov pouk o propadu človeštva

1 **Jaz** sem nato rekel poganskemu svečeniku: »Kar prav si povedal, da so se nekatera božanstva porodila zgolj iz domišljije ljudi, ki so hoteli zavladati nad drugimi. Ti naj bi zanje delali in se bojevali, da bi vladajoči lahko živeli nadvse dobro in se zabavali.

2 Toda glej, na začetku življenja ljudi na tej zemlji pa ni bilo tako. Vsak človek je poznal enega, edino pravega Boga, in Bog je poučeval, usmerjal in varoval na tisočkrat tisoče ljudi. Vsak je bil že takoj na začetku posvarjen, naj se ne pusti prostovoljno ujeti dražem sveta,

ker bodo dušo potegnili v sodbo materije in njeno smrt, jo naredili gluho, slepo in brezčutno za vse Božje in povsem duhovno.

3 Ker pa je Bog vsakemu človeku dal svobodno voljo ali bo sledil Njegovemu nasvetu ali klicu sveta, so se še prehitro številni ljudje pustili uročiti in zaslepiti svetu ter tako izgubili stik z Bogom, ker je uničujoča ljubezen do sveta povsem zaslepila dušo v njih.

4 In glej, ko je svet zaslepil velik del ljudi in so ti izgubili stik z edino pravim Bogom, so si ti slepi ljudje šele začeli ustvarjati različne bogove. Ti naj bi prav tem slepim posvetnim ljudem – ki jih je Bog, da bi jih odvrnil od sveta, prizadel s številnimi nadlogami – pomagali v njihovi veliki stiski, in sicer šele potem, ko bi jim ljudje darovali različne žrtvene darove in na priprošnjo svečenikov, iz katerih vrst so še prekmalu izšli ošabni vladarji.

5 Toda pomoči ni bilo. Eden, edino pravi Bog pa jim ni mogel niti smel pomagati zato, da ne bi postali še bolj zaslepljeni in brezbožni. Kajti če bi jim Bog pomagal potem, ko so se obrnili na svoje lažne in neobstoječe bogove, kakšna zmaga bi to šele bila za lakomne in nadvse oblastizeljne svečenike, tisti pa, ki bi mu pravi Bog pomagal, pa bi potem obubožal, ker bi iz strahu, da mu svečeniki in bogovi ne bi česa zamerili, skušal templju čim več darovati.

6 In glej, ker so se judje kot izbrano Božje ljudstvo – saj se njegovi očetje iz ljubezni do Boga še najdlje niso dali zapeljati in zaslepiti svetu – tudi počasi odvrnili od edino pravega Boga in se tako kakor pogani obrnili k svetu, so tudi oni postali gluhi in slepi, in to še veliko bolj kakor pogani; kajti pogani so izgubljeno spet začeli iskati, številni so to tudi v celoti našli.

7 Toda večini pomembnih judov še ni prišlo na misel, da bi začeli iskati izgubljeno – večno resnico. V njihovi življenjski noči jim je prav prijetno. Čeprav pri sebi prav dobro čutijo, da so brezbožni, pa zaradi bogatih darov ne dopustijo, da bi to ugotovilo tudi ljudstvo, in so hudi sovražniki tistemu, ki naj bi dal ljudstvu pravo luč, mu pokazal pravo pot do Boga, kako Ga učinkovito iskati in tudi zagotovo najti.

8 Zato bo tudi še te nekaj ugašajoče luči, ki jo judje imajo, njim odvzeto in dano poganom, ki si jo živo želijo.«

1 (**Gospod**): »Rekel si tudi, da ne ceniš nobenega božanstva več, pravo božanstvo naj bi že zelo dolgo iskal, vendar se ti kljub zavzetemu iskanju nobeno ni niti od daleč približalo.

2 Božanstvo res že dolgo zavzeto iščeš in se ti še ni prikazalo; spomniti pa se tudi moraš, da si pravo božanstvo iskal enostransko in sebično. Sam zase si kot velik prijatelj življenja hotel zagotovilo, da pravo božanstvo obstaja, in da človeška duša po smrti živi večno naprej, ljudstvo pa naj strada v stari neumnosti in vztraja v popolni slepoti in vam svečenikom daruje tako kakor prej.

3 Toda pri enem, edino pravem Bogu, svečenik nima nikakršne prednosti pred še tako nepomembnim človekom iz ljudstva. Bog med ljudmi ne dela razlik v pomembnosti, zanj sta cesar in berač enakovredna. Pri Bogu ima prednost samo tisti, ki Ga spozna v polni resnici, Ga nato nadvse ljubi in tudi sočloveka tako kakor samega sebe, izpolnjuje Božje zapovedi dane Mojzesu, je ponižen, od nikogar niti z nasiljem niti z zvijačo ne zahteva ničesar, kar bi nasprotovalo redu in Božji volji, kajti takšno početje se Bogu gnusi.

4 Vi, svečeniki, pa ste ljudstvu ves čas najbolj debelo lagali in ga goljufali, zato boš zdaj dobro razumel, zakaj se vam to eno in edino pravo Božanstvo kljub vsemu vašemu iskanju ni pustilo najti. Še prejasno je namreč videlo, da bi lahko ljudstvo iz golih posvetnih razlogov kljub temu pustili v starem mračnjaštvu, kot so to storili tudi številni egipčanski svečeniki.

5 Ti so sicer dobro vedeli za vse, toda preprosto ljudstvo je moralo verjeti v tisto, kar so mu kot vero predstavili oni. In ker so svečeniki tako ravnali, jih je Bog udaril s slepoto – in enako slepi ste vi še zmeraj in še dolgo boste, če se ne boste odpovedali svetlu in začeli iskati Boga, Njegovo duhovno kraljestvo in njegovo najčistejšo pravičnost na pravih in vsestransko resničnih temeljih.

6 Kdor Boga ne išče v vsej ljubezni, blagosti, ponižnosti, potrpežljivosti in največjem samozanikovanju, ta Ga, kot najvišje življenjsko dobro, tudi ne najde. In kdor Boga ne išče in ne najde tako, ta od Njega tudi ne more pričakovati posebne pomoči.

7 Bog v Svoji neizmerni ljubezni sicer skrbi za vse ljudi tako kakor tudi za vsa bitja v neskončno velikem veselju po Svoji večni, nespremenljivi ureditvi; toda posebno in izredno skrbi samo za tiste, ki so

Ga resnično spoznali, izpolnjujejo Njegovo, njim razodeto voljo, Ga resnično nadvse ljubijo in to dokazujejo z dejanji.

8 Res si enega, edino resničnega Boga zelo dolgo zavzeto iskal, toda vprašaj se sam, ali si Boga tudi iskal tako, kakor sem ti zdaj razkril.

9 Povem ti: Bog ne bo prišel k tistemu, ki govori 'Gospod, Gospod, kje si, zakaj se ne pustiš najti, zakaj mi ne odgovoriš in rečeš: Tukaj sem!, če te kot Tvoje ustvarjeno bitje iščem in kličem k Tebi iz najtemnejše globine svoje življenjske noči?', temveč bo prišel samo k tistemu, ki Boga išče tako, kakor sem ti zdaj opisal.

10 Glej, bral si Mojzesa in preroke, ljudem jasno izraženo Božjo voljo si našel v tebi dobro znanih desetih zapovedih. Te zapovedi so ti bile vseč, tako da si celo sam pri sebi pogosto rekel: 'Resnično, modrejših in za pravo srečo in dobro vseh ljudi ni primernejših in skrbnejših zapovedi na vsem svetu, in človek lahko z vso pravico reče, da res izvirajo iz nekega Božjega bitja.'

11 Če si tako govoril sam pri sebi – zakaj ti ni prišlo na misel, da bi te zapovedi izpolnjeval tudi sam? Če bi to naredil, bi tudi Boga že našel; namesto tega pa si našel nešteto posvetnih razlogov, da si zapovedi sicer občudoval, nisi pa jih izpolnjeval.

12 Odslej pa začni izpolnjevati te zapovedi in vsakomur po možnostih popravi, kar si mu slabega storil; najprej se trdno odloči za to, in boš Tistega, ki si ga že tako dolgo iskal, kmalu in zlahka našel.«

98. Gospod ponazori pravo iskanje Boga

1 **Svečenik** je na te Moje besede rekel: »Resnično zelo moder in nad Bogom navdušeni Mojster, veliko premoženja imam – ali bi zadostovalo, če bi ga tri četrtine namenil tistim, ki sem jim glede na Mojzesove zapovedi – ki jih odslej nameravam dosledno izpolnjevati – kakor koli škodoval, s preostalo četrtino pa bi do konca življenja izkazoval še druga dejanja ljubezni do bližnjega?«

2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to je več kot dovolj; kajti glej, Bog v sebi je na vekomaj najčistejša in najpopolnejša ljubezen!

3 Če moški, ki bi se želel poročiti, ker potrebuje žensko, ne čuti ljubezni, in tudi ženske ne išče na podlagi ljubezni, temveč le s suhoparnim posvetnim razumom – ali misliš, da si bo takšen moški našel pravo ženo, ki ga bo res ljubila? Da, kakšno neumnico, ki se ne bo poročila z njim, temveč z njegovim denarjem, da bi ga potem zapravila

z drugimi, toda ženske, ki bi ga ljubila, pa gotovo ne. Kdor naj bi torej našel ljubečo ženo, jo mora tudi iskati z ljubeznijo.

4 Kdor torej namerava iskati in najti Boga kot najčistejšo ljubezen, Ga mora tudi iskati v najčistejši ljubezni v srcu, v katerem ni niti trohice umazane posvetne ljubezni. In če Ga tako išče, Ga bo tudi zanesljivo našel.

5 Ko si bil še mladenič, si imel srečo, da si bil vseč zelo lepi in zelo bogati hčeri nekega patricija, in tudi ti si čutil močno ljubezen do nje. In bi jo tudi dobil za ženo, če bi bila tvoja sicer prav močna ljubezen do nje res povsem čista. Ker pa je omenjena hči, ki so jo tedaj imenovali rimski biser, tebe prav tako zelo ljubila, ne da bi ti to dala vedeti bolj, kot je bilo potrebno, se je skušala po tebi neznanih skrivnih poteh prepričati o tvoji ljubezni, in je kmalu odkrila, da si imel še druga dekleta, ki si jim naklonil svoje srce.

6 Ko je to izvedela, se ni več menila zate, ni ti dala nobenega pomenja več, da te ljubi, še obraz je odvracala od tebe.

7 Zelo žalosten si bil, še nekajkrat si neuspešno skušal pridobiti njeno naklonjenost. Lahko bi ti celo uspelo, toda nisi se mogel povsem znebiti svoje ljubezenske strasti do drugih, se zanikati, in tako si biser izgubil.

8 In glej, približno tako je tudi z Bogom kot na vekomaj najčistejšo ljubeznijo! Našel ga boš, videl in častil samo z najčistejšo brezmadežno ljubeznijo, od Njega pa prejel večno življenje.

9 Če je srce polno različnih posvetnih stvari, ga je težko očistiti, vendar je trdna volja pridna delavka, in kar se ti zdi še danes nemogoče, bo že jutri lažje in sčasoma vse lažje in lažje dosegljivo.

10 Sam se vprašaj, ali si tudi prav razumel, kar sem ti zdaj pojasnil.«

99. Svečenik skuša opravičiti svoje posvetno življenje

1 Svečenik je rekel: »Ti resnično nadčloveško moder mojster, zelo dobro sem te razumel, zdaj še bolje kakor prej vidim, da ti mora resnično navzoči, živi Bog zelo pomagati, sicer ti nikakor ne bi bilo mogoče kar najbolj natančno poznati razmer iz moje mladosti, saj jih v Rimu ni poznal nihče niti tedaj, še toliko manj danes.

2 V vsem, kar si mi rekel, si imel prav, in rečem lahko: Iz tebe je zdaj govoril Bog in ne človek, ki bi bil meni enak!

3 Pomisli pa na vse naše človeške in ob tem tudi državne razmere, ki nas oklepajo z železnimi verigami prisile, ki jih mi, zdajšnji svečeni- niki, prav gotovo nismo ustvarili.

4 Vsakega človeka, ki pride na ta svet, ne da bi to hotel in vedel za to, je treba hraniti že takoj po rojstvu, da bi ohranil skrajno neprije- tno življenje in se po togih zakonih narave razvil v krepkega človeka, in takšen človek je, razumsko gledano, najbolj ubogo bitje.

5 Ko toliko zraste, da loči dan od noči in rdeče od zelenega, ga že začnejo najbolj prizadevno vzgajati starši, in na to otrok ne more vplivati.

6 Ko se po dolgotrajnem učenju nazadnje izoblikuje v izobražene- ga moža, mora izbrati stan, v katerem si bo vse življenje zagotavljal preživetje. Če človek že mora živeti na tem svetu, potem naj ne bi živel slabo, temveč tako dobro, kot je le mogoče, zato si primerno svojim zmožnostim izbere položaj, v katerem bo v verigah državnega nasilja lahko še najbolj svobodno in najbolje živel. In zame je bilo to svečeništvo. Postal sem svečenik, ne glede na to, ali je to, čemur sem načeloval, temeljilo na laži in prevari ljudstva ali na resnici, skratka, po državnih zakonih sem moral postati to, kar sem še zdaj.

7 Svet in lastna, kar najboljša oskrba, sta že od otroštva tisto, za kar naj bi si človek najbolj prizadeval. Poleg tega so se v meni seve- da kmalu prebudile še druge različne potrebe, in ker sem imel tudi sredstva, da jih zadovoljim – sicer zmeraj samo po državno pravilni poti –, sem si jih tudi po možnostih zadovoljil, in iz nebes ali iz zem- lje se ni pojavilo nobeno božanstvo, ki bi reklo: 'Poslušaj, svečenik, živiš in ravnaš proti Moji volji in Mojemu redu! V prihodnje živi tako in tako, sicer te bom najkruteje kaznovalo!'

8 Ker je človek v takšnih življenjskih razmerah v srcu in svoji na- ravi izpolnjen samo z materialno, nečisto in neduhovno ljubeznijo in ga ne spodbuja nič povsem duhovnega in božanskega, postane tako človek vsaj navzven takšen, kakršen je pač lahko postal in je nazad- nje po državnih zakonih tudi moral postati, čeprav se v sebi čedalje pogosteje, zlasti z leti, vse bolj in bolj sprašuje: 'Ali je v tem, kar poče- njam in gojim, vsaj iskrica resnice? Vse, kar učim in delam, je očitno laž in prevara. Ali na vsej zemlji ni nobene prvotne resnice več?'

9 Raziskoval sem in iskal, raziskoval in iskal skoraj do zdaj – in nič nisem našel. Kako bi se lahko pravemu Božanstvu približal z najčis- tejšo ljubeznijo, ko pa se mi To ni hotelo nikoli razodeti na noben mogoči način? Česar ni, človek tudi ljubiti ne more, pa naj bo to Bog

ali kakšen drug nadvse cenjen predmet, porojen iz človeške domišljije.

10 In glej, skrajno moder mojster, drugače tudi ni bilo mogoče, kot da sem ljubil le tisto, kar mi je bilo dosegljivo kot moja življenjska tolažba, kajti ljubiti slike lastne domišljije pomeni naravnemu čistemu razumu: biti norec!

11 Če naj bi moral že od nekdanj ljubiti enega, edino pravega in živega Boga, zaničevati pa vse življenjske radosti, ki so na voljo čutom vsakega človeka, in se jih ogibati, bi se moral meni takšen bog razodeti ali pa bi mi ga morala v vsem življenjskem žaru ustvariti domišljija. Zgodilo se ni niti eno niti drugo, zato je bilo tudi razumljivo, da človek sveta in njegovih zakladov in dobrin, ki hranijo in razveseljujejo človeštvo, in za katerih uživanje je človek rojen in vzgojen, ni zanemaril zaradi bitja, ki ga zanj nikjer ni bilo.

12 Toda naj bo kakor koli že – res sem v srcu poln sveta; danes, v tem trenutku, naj se mi razodene edino pravo Božanstvo in mi naloži, kaj naj delam, in ves moj stari svet bo izgnan iz mene!

13 Če bi mi tisto dekle iz Rima le *enkrat* jasno zagotovilo, da bo moja, če naredim ali opustim to ali ono – bi že bil mož, ki mu nobena žrtev ne bi bila pretežka. Ker pa se kaj takega ni zgodilo, sem tudi ostal pri tistem, kar je bilo zame laže dosegljivo.

14 Vidim in dobro vem, da vsi ljudje, ki sem jih spoznal, že od nekdanj živijo v veliki pobitosti in zmedi, in nazadnje pogosto tudi obupani umrejo. Kaj koristi takšno videnje in védenje, če nikogar ni, da bi mu razodel pravo resnico?

15 Glej, najmodrejši mojster, v vsem, kar si mi rekel, imaš prav, toda tudi jaz imam prav po človeški pameti. Kaj morejo ubogi ljudje za to, da so slepi rojeni na ta svet in se morajo prepustiti vzgoji na podlagi laži in prevare? Imam prav ali ne?«

100. Gospodova razkritja iz svečenikove preteklosti

1 Jaz sem rekel: »V marsičem imaš prav, v splošnem pa kljub vsemu nikakor ne. Božanstvo dolžiš malomarnosti in ravnodušnosti do ljudi – in to, prijatelj, ne drži, četudi se tvojemu umu zdi tako.

2 Bog se je ljudem ves čas razodeval, tudi tebi se je že v Rimu in še razločneje v Tebah. Nekoč, ko si stal ob obrežju Nila, si zaslišal

močan glas: 'Beri Mojzesa in živi po zapovedih, zapisanih v njem, in našel boš, kar iščeš!'

3 Nato si začel znova brati Mojzesa in druge preroke, vendar ne glede na to iz različnih vzrokov nisi živel po zapovedih in se ravnal po njih.

4 Ko si spet leto pozneje prišel na isti kraj ob reki, si spet zaslišal isti glas in o njem še dolgo premišljeval. Toda kljub vsemu nisi nič ukrenil. Kajti bil si, prvič, rimski svečenik, in nisi hotel ravnati proti rimskim zakonom, ker bi lahko zašel v posvetne težave, četudi si dobro vedel, da niti ni bilo prepovedano, da svečenik veruje tudi v judovskega boga, in drugič, ravnanje po Mojzesovih zapovedih se ti je zdelo preveč neudobno, in glas, ki si ga razločno slišal, si nazadnje imel samo za zlahka mogočo prevaro čutov. Mislil si si, če je na tem glasu kaj resničnega, ga bo mogoče slišati še večkrat.

5 In tako si raziskoval in iskal naprej, vendar kljub vsemu nisi nič ukrenil, podoben si bil zidarju, ki dela načrt za načrtom, ko pa je treba načrt uresničiti, se prestraši truda in stroškov in vse opusti.

6 Prijatelj, premišljevanje, nameravanje, presojanje, raziskovanje in iskanje, vse to še ni dejanje, temveč je le vnaprejšnja priprava nanj – ker pa življenje ni vnaprejšnja priprava na neko dejavno življenje, temveč je že kar dejavno in udejanjeno življenje samo, morajo tudi življenjske vnaprejšnje priprave dejavno zaživeti, če človek želi doseči iskano.

7 Tu in tam si celo kaj storil, toda premalo, da bi to preusmerilo tvojo notranjo držo, in tako si obtičal na mestu. Šele zdaj si se prvič trdno odločil, da boš postal drugačen človek, in sicer potem, ko sem ti razložil voljo enega, edino pravega judovskega Boga. Tako boš tudi v polnosti resnice našel, kar si tako dolgo zaman iskal.

8 Pravzaprav si to že našel, vendar te je zdaj še mogoče primerjati s človekom, ki sredi gostega gozda zaradi dreves ne vidi gozda.«

9 **Svečenik** je rekel: »Poslušaj, ti resnično najmodrejši mojster, kako naj to razumem in sprejem?«

10 **Jaz** sem rekel: »Poglej sem! Tukaj je prazen vrč, hočem, da se napolni z vinom in da ga spiješ. Vzemi ga in pij, potem pa presodi, ali to zmore mag!«

11 Ko je **svečenik** zagledal poln vrč in pokusil vino, ki je bilo nadvse aromatično, Me je presenečen pogledal in rekel: »Ti resnično najmodrejši, Bogu podoben mojster, česa takega še nikoli ni zmozel

človek! Zelo tesno moraš biti povezan z edino pravim judovskim Bogom, kajti zdi se, da sta tvoja volja in volja tvojega Boga eno.

12 Vrč je bil vendar prazen, do polnega si ga napolnil zgolj s svojo voljo, in še to z izbranim najboljšim vinom; podobno vino – vinum olympicum²⁷ – sem pokusil samo enkrat, in to v Rimu pri najvišjem svečeniku.

13 Ker ti je bilo to mogoče, ti bo mogoče še marsikaj. Kdor je tako prijateljsko povezan z Božanstvom, temu je nazadnje celo mogoče postati nesmrten.

14 Da, če bi tudi jaz prišel na ta svet kot jud, bi morda tudi jaz dosegel tako visoko stopnjo enosti z Bogom – kajti volje in marljivosti naj mi ne bi manjkalo. Toda kot pogan, ki je prišel v trdi noči na ta svet, ne bi mogel nikoli najti prave poti, zato sem tudi ostal ujet v zmeraj enaki noči in doslej mi ni uspelo najti resnične luči. Toda odslej naj bo vse drugače!

15 Zdaj pa mi dovoli, da odidem k tovarišem in jim povem, kaj sem doživel tukaj; kajti tudi oni, tako kakor jaz, čutijo, kaj jim manjka.«

16 Jaz sem rekel: »Pojdi in povej jim resnico.«

101. Glavarjevi pomisleki o naravnih lepotah

1 Svečenik je odšel k tovarišem, ki so ga že goreče pričakovali. Ko je prišel k njim, jim je povedal vse, kar je videl in doživel, in zelo so se čudili.

2 Eden od njih, star Grk, je rekel: »Kaj je treba še drugega? Človek je Bog in naredili bomo, kakor bo ukazal, in živeli bomo.«

3 Tako so tisti večer poganski svečeniki v Afeku postali Moji učenci, to so Mi naslednji dan priznali in se Mi zaobljubili.

4 Po odhodu svečenika smo odšli k počitku in počivali do jutra.

5 Tako kot zmeraj sem se tudi tokrat z učenci in glavarjem že uro pred sončnim vzhodom podal na prosto. Ker je bilo jutro zelo vedro, smo z vzpetine zunaj gorskega mesta uživali v nadvse lepem razgledu in v marsikaterem presenetljivo lepem jutranjem prizoru.

6 Ko sta glavar in naš gostilničar ob Moji strani navdušeno občudovala lepo naravo, Mi je po daljšem osrečujočem občudovanju glavar rekel: »Gospod in Mojster, ljudem skoraj ni mogoče zameriti,

²⁷ vinum olympicum – vino bogov, opomba založbe Lorber Verlag

da so začeli čedalje bolj ljubiti svet in nazadnje postali celo brezbožni, kajti kar človek z vsemi svojimi čuti dojema v očitno prvinskem naravnem stanju, ga to tudi ujame s pogosto nepremagljivo močjo, in vsi nauki in besede, pa naj bodo še tako duhovni, ga ne morejo od danes na jutri ubraniti pred okovi, ki mu jih naložijo neštete mikavnosti sveta. Tako kakor je današnje jutro okrašeno z neštetimi mikavnostmi, je bilo gotovo že neštetokrat. Zdaj zlahka razumem, da so se v ljudeh ob pogledu na takšne lepote prebudile različne nenavadne fantazije. Da so se vanje čedalje bolj poglobljali in se v njih zakoreninili, pa je povzročila ta prelepa scenografija narave, ki se neprenehoma spreminja.

7 Da bi se človek zmožl povsem odvrniti od vseh mikavnosti sveta, se mora kar najbolj junaško premagovati.

8 Mislím, da morajo biti ljudje, ki ne prebívajo in živíjo v tako mikavno lepi zemeljski pokrajini, veliko dovezetnejši za povsem duhovne in nadčutne resnice kakor ljudje, ki prebívajo v neki prelepi deželi.

9 Takšen zgled je zame že stari Egipt, ki je bil sprva videti skrajno žalostno. Dokler ga ljudje s svojo marljivostjo niso kultivirali, je bilo tam zelo veliko duhovno prebujenih ljudi. Ko pa so ljudje s pridnostjo zelo olepšali puščobno naravo te velike dežele, so tudi čedalje bolj izgubljali čut za duhovno, in naravno je še prehitro prevladalo nad duhovnim. Nastali so različni prizori in iz njih izšli različni bogovi, in človekov duh, kot njegovo največje življenjsko dobro, se je izgubil. Sam Mojzes je moral skoraj štirideset let zadrževati izraelsko ljudstvo, ki je postalo preveč čutno, v negostoljubni in naravno prav nič lepi puščavi, da bi postalo bolj dojemljivo za notranje božjeduhovno.

10 Zato menim, da je večina te dežele še preveč mikavna in lepa, in tako ogroža človekov duhovni razvoj.

11 To jutro mi je sicer nepopisno všeč, vendar čutim, kako očarljivo močan vpliv ima na zdravo, mlado človeško naravo.«

12 **Jaz** sem rekel: »Po eni strani imaš prav, po drugi ne. Če ljudi te zemlje ne bi zasnoval tako, da naj bi se sami oblikovali iz svoje svobodne volje, pameti in razuma ter iskali Moj duh v sebi, bi jih vendar lahko pustil tako kakor polipe počivati na najtemnejšem morskem dnu. Toda to se ne more zgoditi, ker je človek svobodno bitje in se mora oblikovati sam.

13 Glej, vsa ta velika in lepa narava sveta je za samoizoblikovanje človeka skrajno nujna; brez nje bi bilo bolj slabo s človekovim

mišljenjem, čutenjem in zaznavanjem, ne bi se kaj dosti povzpел nad živali. Ker pa je zemlja tako raznoliko preskrbljena z različnimi bitji, jo mora človek začeti opazovati z občudovanjem, in iz takšnega opazovanja in primerjanja različnih stvari iz vseh kraljestev narave te zemlje, nenehne menjave dneva in noči in letnih časov ter tudi iz opazovanj zvezd na nebu, začne človek po sili razmer čedalje globlje premišljevati ter iskati in raziskovati temelje obstoja nešteti stvari. In ko človek z lastno dejavnostjo že toliko napreduje, mu pridem naproti tudi Jaz in se mu čedalje bolj in bolj in čedalje razločneje razkrivam.

14 Zato, prijatelj, je že prav tako, da je ta zemlja, na kateri so ljudje poklicani, da postanejo Božji otroci, tudi v vsem opremljena tako lepo in skrajno raznoliko.

15 Toda človek naj temu lepemu svetu seveda ne bi namenjal preveč ljubezni in se vezal nanj z vsemi čuti, kajti tako postaja materialen v svoji duši in se čedalje bolj oddaljuje od tistega, k čemur naj bi težil, in tako v tem kratkem preskusnem življenju, ko ima svobodno voljo, postaja slep, mračnjaški in hudoben.

16 Kako težko je potem takšne ljudi spraviti na pravo življenjsko pot, nas uči izkušnja iz vseh časov, in tudi ti imaš s tem številne izkušnje, marsikatero pa boš še pridobil.

17 Zdaj pa k nam že prihajajo svečeniki in med njimi tudi tisti, ki sem ga včeraj poučil, da bi videli in ugotovili, kako je pravzaprav z Menoj, saj je poučeni v njih že prižgal lučko in jih usmeril h globljemu razmisleku. Naj iskalci pridejo k nam in tudi najdejo, kar iščejo – resnico življenja namreč.«

102. Prošnja in obljuba svečenikov

1 Ko sem govoril z glavarjem, so do nas že prispeli svečeniki in nas kar najbolj prijazno pozdravili.

2 **Tisti, ki sem ga že poučil**, je nato rekel sopotnikom: »Glejte, to je veliki in nadvse spoštovanja vredni čudodelnik, katerega volji se mora ubogljivo ukloniti vse, v njegovih besedah sta najgloblja resnica in modrost. Zato mu izkažimo vso čast, poklon in hvalo!«

3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelji, na ta svet nisem prišel, da bi Me ljudje hvalili, častili in slavili, temveč zato, da bi vsi ljudje po Meni in v Meni spet našli in spoznali Tistega, ki so ga po lastni krivdi izgubili

in povsem pozabili Nanj, da bi spoznali Njegovo voljo ter se ravnali in živeli po njej. Kdor Me hoče resnično hvaliti, častiti in slaviti naj sprejme Moj nauk, se ravna in živi po njem!

4 Toda dokler boste častili svoje železne, kamnite in lesene malike, ne boste pridobili resnične življenjske luči iz Boga, ne boste Ga prepoznali v Meni, in tako tudi ne boste deležni Njegovega kraljestva, ki je zdaj v Meni prišlo na to zemljo.«

5 Oglasil se je **eden**, ki je bil še zelo navezan na številne bogove: »Tvoje besede bi bile kar prave, in s svojimi bogovi bi tudi hitro opravili; toda kaj bo potem storilo ljudstvo in kaj nam bo reklo, saj smo mu prav mi z vso govorniško spretnostjo in tudi različnimi znamenji priporočali bogove kot tiste, ki zares obstajajo in delujejo, in ga silili verovati vanje? Ljudstvo je še zelo privrženo tistemu, kar je prevzelo že v otroštvu, zato mu bo to težko povsem odvzeti in mu dati nekaj drugega in boljšega.«

6 **Jaz** sem rekel: »Vse je odvisno od vaše volje! Resnico celo otrok razume prej kakor nekaj napačnega in torej lažnivega, odrasel človek pa bo resnico gotovo še toliko prej dojel in si jo prisvojil z ljubeznijo. Zdaj je odvisno samo od vaše volje, potem pa vam bo že Moja volja pomagala opraviti pravo delo v Mojem imenu.

7 Toda ne pričakujte, da vas bom k temu silil, kajti prav Jaz sem dal vsakemu človeku svobodno voljo in lahko počne, kar se mu zljubi. Toda gorje nekoč tistemu, ki je resnico sicer spoznal, vendar jo je zaradi posvetnih koristi pahnil od sebe in ni izpolnjeval njenih temeljnih postav, temveč jo je nazadnje še preganjal z ognjem in mečem. Resnično, za takega bi bilo bolje, da bi mu okoli vratu obesili mlinski kamen in ga vrgli v morje tam, kjer je najgloblje.

8 Jasno je²⁸, da na vaših bogovih in njihovih podobah, izdelanih z vašimi rokami ni nič, še tisočkrat večji nič pa je, kako jih pojmuje. Kar je na podlagi starih prispodob še imelo nekakšen notranji, duhovno živ pomen, se je že zdavnaj spremenilo v najgostejši in najmračnejši nesmisel in tako tudi v največjo laž.

9 Ker pa vam zdaj spet prenašam vso resnico o obstoju enega, edino pravega Boga in vam razodevam Njegovo voljo, se odpovejte svojim ničvrednim malikom in odstranite njihove podobe – sprejmite resnico!

10 In ko jo boste sprejeli, jo prenesite tudi tistim, ki jih že dolgo muči lakota in žeja po njej, in ne bodo vas imeli za sovražnike,

²⁸ Jasno je – dopolnilo založbe Lorber Verlag

temveč le za prave prijatelje. Če vas niso preganjali, ko ste jim delali slabo, vas bodo preganjali še toliko manj, ko jim boste v Mojem imenu izkazovali dobro za to zemeljsko in še bolj za onstransko življenje.

11 Kako Mi je ime in kdo pravzaprav sem, boste zlahka in kmalu spoznali.«

12 **Eden od poganskih svečnikov** je rekel: »Poslušaj, čudoviti mojster moči svoje volje in besede! Včeraj, kmalu po prihodu v naše gostišče, si gostilničarju ozdravil vse njegove bolnike. Za to smo prav kmalu izvedeli, in tudi mi smo prepričani, da je kaj takega mogoče samo ob zagotovljeni pomoči pravega Božjega bitja. Da pa ti je takšna pomoč neprenehoma na voljo, je zlahka razvidno in navsezadnje tudi razumljivo. Ker je to pri tebi zagotovo tako, bi zdaj radi videli kakšno znamenje moči tvoje besede in volje. Če bi imeli takšen dokaz tudi mi, bi že danes uničili vse naše bogove in v Zevsovem templju po navodilu Mojzesa in Arona darovali žrtveni dar enemu, edino resničnemu judovskemu bogu.«

13 **Jaz** sem rekel: »Edino resnični Bog ne samo judov, temveč vseh ljudi, bitij in stvari, takšnega žrtvenega daru ne potrebuje več. V vseh prejšnjih žrtvenih darovih sem bil po notranji, povsem duhovni prispodobnosti nakazan zgolj Jaz sam in Božje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam za duše in duh ljudi na tej zemlji in ne za meso in kri.

14 Ker zdaj Jaz sam hodim naokoli med ljudmi, viden očem vsakogar, se je izpolnilo tudi *Pismo*, in ni potrebno nič drugega, kar bi Me predstavilo Meni primerno.

15 Nov, Meni vsečni žrtveni dar, je na vekomaj samo to, da vi, ljudje, verujete Vame in z izpolnjevanjem Mojih zapovedi nadvse ljubite Boga v Meni in druge ljudi kakor sami sebe.

16 Ne postavljajte Mi templjev iz lesa, kamna, zlata in srebra, in Me v njih ne častite z različnimi praznimi, ničvrednimi obredi, ki Mi nikoli niso bili všeč in Mi tudi nikoli ne bodo. Pravi tempelj, v katerem naj bi Me častili, naj bo le vaše srce, ki Me ljubi! Edini dar, ki ga cenim, je dar tistega, ki Mi želi darovati v srcu, in sicer z dejanji ljubezni do Mene in bližnjega, in takšnega človeka bom nagradil z večnim in najbolj blaženim življenjem v Svojih nebesih.

17 Prav tako ne določajte praznikov in dela prostih dni Meni v čast; kajti vsak dan je Moj dan, in vsak dan naj bi se Me spomnili in v Mojem imenu delali dobro.

18 Če Me boste prosili za kaj, se zaprite v kamrico in Me prosite na skrivnem, in uslišal bom vašo prošnjo – tako govori Gospod Zebaot vam, ljudem.

19 Torej stran z vsemi templji in maliki, z vsemi prazniki in nič-vrednimi in praznimi obredi! Zasnujte pravi tempelj v svojem srcu, ki Mi je edini všeč, in darujte Mi čisto nesebično ljubezen. Popravite škodo, ki ste jo povzročili ubogim, slepim in prevaranim ljudem, ki ste jih večinoma prav vi varali in jim lagali, in deležni boste Božje milosti.«

103. Prispodobni čudež za spreobrnjene svečenike

1 (**Gospod**): »Prosili ste Me, naj naredim znamenje, in enega bom pred vašimi očmi res naredil. Toda zaradi znamenja ne boste postali blaženi, temveč le z vero Vame in življenjem po Mojem nauku.

2 Poglejte, na tem griču, golem in pustem, še stoji staro, toda že več kot trideset let suho figovo drevo. V tistem času je bilo tukaj mogočno neurje, na zemljo je deževalo kakor iz škafo, in dež je s kamnitih tal spral že tako plitvo prst, zato so se kmalu posušili trava in drevesa, saj jim je zmanjkalo hrane.

3 Glej, s tem gričem in njegovo dokaj obsežno okolico in tem drevesom je tako kakor z vašim spoznanjem enega, edino pravega Boga! Kakor je v človeku vse mrtvo, posušeno in puščobno brez pravega, notranjega spoznanja enega, edino pravega živega Boga, in se človek, ker ne more najti hrane za svojo dušo in duha, posuši in zakrni, saj so posvetni čutni viharji sprali z njega hranilno in oživljajočo prst, ki je v tem primeru živa Božja beseda, se je posušilo tudi to drevo in vsa trava naokoli. Ta narava sama od sebe ne more več oživiti, saj ni nobene prsti več, oživi jo lahko samo Božja moč, ki bo ustvarila novo prst, bogato s tistim, kar rastline potrebujejo za življenje. Zato hočem, da vse to območje, predvsem ta grič, dva lakta visoko prekrije rodovitna prst. Zgodi se!«

4 Ko sem to izgovoril, sta se vsa okolica in grič prekrila z očem vidno najbolj rodovitno prstjo. Nad tem so bili svečeniki tako zelo osupli, da so se začeli tresti, in eden, poučen že prejšnji večer, je glasno vzkliknil: »Da, Tistega, ki sem Ga tako dolgo zaman iskal, sem našel tukaj! Ti, o Gospod, velik, svet in nadvse mogočen, si resnično Tisti, o katerem si rekel, da Ga bom že našel. Kajti samo Bog lahko

puščavsko pokrajino s Svojo besedo v trenutku prekrije z najbolj rodovitno prstjo, človeku to ni mogoče!

5 Blagor nam, da smo Te končno našli, dolgo smo Te že želeli najti! Pogubna Izidina tančica je bila z eno potezo odstranjena z naših oči! O, vsa čast in vsa ljubezen samo Tebi, večno mogočni, edini resnični Bog in Gospod!

6 Odpusti nam naše številne grehe, ki smo jih v svoji preveliki slepoti zagrešili proti Tebi in tudi proti drugim ljudem! Odslej želimo in tudi bomo s Tvojo nadvse mogočno pomočjo kar se da popravili vse, kar smo kadar koli zagrešili slabega. Bodi nam usmiljen in milosten in nas, grešnikov, ne pahni predaleč od Sebe, o Ti, naš Bog in naš Gospod!«

7 Jaz sem rekel: »Zdaj si dobro govoril, vendar ti tega nista narekovala tvoje meso in kri, temveč duh Mojih besed, ki si jih sprejel v svojo naravo. Tudi ti si zdaj prekrit z duhovno rodovitno prstjo tako kakor ta grič in ta zelo prostrana okolica, in vse, kar je bilo v tebi zapuščeno in puščobno in ni moglo obroditi sadu, bo začelo na vse strani zeleneti, in obrodilo bo bogat, raznovrsten sad, ki bo prava hrana duši in jo bo nasitil za njeno večno življenje.

8 Zato ostani dejaven, kot si sklenil, in se boš za številne kar najhitreje razcvetel v življenje, kakor bosta zdaj po Moji besedi ozelenela in se razcvetela ta grič in vsa okolica, in boš kot tisti, ki je bil doslej v duhu življenjske resnice mrtev, prav tako samo po Moji besedi, ki si jo sprejel vase kot živo Božjo besedo, oživel in dozorel v pravi sadež življenja, kakor bo zdaj pred vašimi očmi oživel to trideset let suho in mrtvo figovo drevo, od katerega je videti samo še deblo in nekaj močnejših korenin in vej.

9 Zdaj hočem, da ta grič z vso okolico ozeleni in obrodi obilo sadežev, naj to staro in trhlo figovo drevo spet oživi in rodi v užitek ljudi in ptic neba. Zgodi se!«

10 Po teh Mojih besedah sta grič in vsa okolica ozelenela in se razcvetela; figovo drevo je olistalo in se razcvetelo ter pognalo veliko novih vej in korenin.

104. Učenec Andrej spregovori o Gospodovih delih in besedah

1 Zaradi takšnega čudeža nad čudežem so naši poganski svečeni-ki onemeli, kajti šele zdaj so razločno spoznali, kdo je v Meni pred njimi.

2 Tudi našega gostilničarja, ki je bil pri nas in je bil že zvečer priča velikemu čudežu ozdravljenja, ki sem ga naredil, in je bil nad njim nadvse presenečen, je šele to jutranje znamenje povsem prepričalo, da ne delujem in ukrepam tako kakor kakšen velik prerok, izpolnjen z Božjim duhom, temveč samostojno, iz lastne moči in oblasti, zato je glavarju, ki je bil tudi tam s svojimi in tudi sam skrajno presenečen, rekel (**gostilničar**): »Visoki poveljnik, ta mož ni človek, ki bi delal znamenja, za kakršna še nikoli nismo slišali, s pomočjo enega, edino resničnega judovskega Boga, temveč je vidno pred nami, v Njem samem, utelešeno večno neskončno Božanstvo. Kajti rekel je: 'Hočem!' in ne 'Bog je govoril z menoj, naj se zgodi ali se bo zgodilo to ali ono'!«

3 **Glavar** je rekel gostilničarju: »Prijatelj, to vem že iz Pelle, kamor je tudi prišel, poučeval in naredil velika znamenja kakor tukaj, vendar takšnega znamenja, kakršno je bilo to, še nisem videl, čeprav sem videl veliko podobnih, ki so mi še prejasno in preglasno povedala: 'Glej, to je najbolj čudežno Gospod sam!'

4 On sicer pravi: 'Na ta svet Me je poslal Oče,' vendar je kar On tisti, ki je iz Svoje ljubezni do nas, ljudi, na ta svet poslal Sebe samega, da v prihodnje ne bi bil neviden in nedoumljiv Bog in Oče, temveč nam dobro viden in spoznaven, in da bomo lahko v prihodnje živo verjeli, da je prav On edini pravi Bog, in da razen Njega ni in ne more biti drugega Boga in Gospoda.

5 V Njem prebiva praobstoj vsega obstoja, praoblast vse oblasti, prasila vseh sil, najjasnejša zavest o samem sebi med vsemi zavestmi vseh bitij v vsej večni neskončnosti, polni Njegovih del, v Njem torej prebiva tudi najvišja in nikoli doumljiva modrost. In glej, vsega tega ne verjamem samo tako, kakor človek navadno verjame v neko resnico, ki jo sliši, ob tem pa z razumom še naprej raziskuje in tuhta, ali je slišana velika resnica res resnična v vseh svojih delnih povezavah, in kako bi se človek o tem dokončno prepričal, temveč sem o vsem tem najbolj popolno in živo prepričan, in sem za takšno najbolj popolno in živo prepričanje pripravljen zastaviti tudi življenje.«

6 **Gostilničar** je rekel: »Visoki poveljnik, za zdaj še nisem tako podrobno vpeljan v to skrajno sveto skrivnost kakor ti; ne dvomim in verjamem vse, kar si zdaj povedal, in upam, da bom z vsemi svojimi domačimi tudi tako najbolj živo veroval v vse to. Zato vsa čast in ljubezen zdaj edinemu – vidnemu Bogu pred nami!«

7 Tako kakor sta se pogovarjala glavar in gostilničar, so se med seboj pogovarjali svečeniki in tudi učenci.

8 In neki svečenik je pristopil k enemu od učencev in ga vprašal, ali sem že pogosto naredil takšen čudež.

9 **Učenec** je rekel: »Pojdi v vse kraje Galileje, Judeje, Samarije in v druge dežele na jugu in severu, od vzhoda do zahoda in raziskuj, in povedali ti bodo in pokazali, kaj vse je Gospod naredil.

10 Znamenj, kakršno je bilo to tukaj, je naredil že veliko, in vse dežele, ki smo jih prehodili z Njim, so polne Njegovih del in Njegove časti, saj Njemu enakega ni ne na nebu ne na zemlji. Toda noče, da bi veliko govorili o velikih znamenjih, ki jih je naredil, da bi okrepil vero v resničnost Njegovega, vam zdaj že v poglavitnih potezah zna-nega nauka. Kajti znamenja bodo zastarela in sčasoma tudi minila, tako kakor je vse na tem svetu minljivo in spremenljivo; in ko bodo po mnogih letih govorili o njih, ljudje ne bodo verjeli in ne razumeli. Toda Njegove besede ne bodo minile, na vekomaj se bodo ohranile kot resnica vseh resnic v vseh nebesih, na vsej zemlji in v velikem svetu duhov.

11 On samo želi, da bi se Beseda življenja, ki jo je prinesel iz nebes na ta svet, pridigala vsem ljudem, in bi ljudje z ravnanjem po tej Besedi začeli živo verovati Vanj.

12 Če bodo ljudje to počeli, jih bo On že prebudil in okrepil, da bodo v Njegovem imenu sami delali znamenja, tako kakor smo že tudi mi v Njegovem imenu naredili marsikatero znamenje, ko smo na različne bolnike polagali roke in so ti ozdravili. Jutranje znamenje vam bo koristilo šele tedaj, če boste živeli in ravnali po Njegovem nauku.

13 Toda takšno znamenje je nadvse velik čudež zgolj za ljudi, ki so mu bili priče, niso pa si še dovolj na jasnem o naravi Tistega, ki je čudež naredil. Ko pa spoznajo Njegovo bistvo, narejeni čudež sam po sebi ni noben čudež več, ker spoznajo, da Bogu, na vekomaj vsemogočnemu, ni ničesar nemogoče.

14 Kaj pa je Zemlja druga kot Gospodova beseda in volja iz Njegove ljubezni in modrosti? Kaj so Luna, Sonce in vse neštete zvezde z

vsem tistim, kar nosijo in zaobjemajo, ki so – kakor mi to natančneje vemo – tudi vesoljna telesa, in je večina njih, ki jih lahko vidimo s prostim očesom, še neprimerljivo večja kakor ta zemlja, ki nas nosi in hrani?

15 Kakor je Bogu, Gospodu od vekomaj, zagotovo mogoče takšna velika dela priklicati v bivanje samo s Svojo voljo in to ali v trenutku ali po Njegovi ljubezni in modrosti v določenem časovnem obdobju, Mu je prav tako zlahka mogoče s Svojo besedo in voljo košček gole zemlje prekriti z debelo plastjo prsti in jo narediti rodovitno glede na značilnosti območja po Njegovi ureditvi.

16 Tako kakor vi, sicer zelo razumni in izkušeni Rimljani, to zlahka razumete, boste tudi razumeli, da znamenja, ki jih dela Gospod, niso tisto najbolj bistveno za nas, ljudi, temveč je to Njegova beseda, Njegov nauk, ki nam kaže pot k večnemu življenju. Beseda iz Božjih ust je torej za nas vse v vsem, in po njej bomo obstajali in živeli večno in bili tam, kjer je On, ter delovali po Njegovi besedi in volji v nas.«

17 Ko je **svečenik** to slišal, je rekel: »Prijatelj, že globoko si prodril v pravo Božjo modrost in me ne preseneča, da ste vi, stari Gospodovi učenci, ob narejenem nezaslišano velikem čudežu veliko bolj ravnodušni kakor mi, pogani. Toda to, kar si mi pravkar povedal, si bom tudi zapomnil, kot da mi je to rekel Gospod sam; hvala ti za prijateljstvo in potrpljenje.«

18 Svečenik je nato odšel k tovarišem in se z njimi pogovoril o tistem, kar mu je povedal učenec Andrej.

105. Čudovit zajtrk

1 Iz mesta je prišel sel, da bi nam sporočil, da je zajtrk pripravljen, od silnega začudenja nad spremenjeno pokrajino pa je komaj govoril. Gostilničarju sem povedal, zakaj je prišel k nam eden od domačih služabnikov, ki sem jih ozdravil, in nato smo se takoj odpravili v mesto. Tudi svečeniki so nam sledili, saj jih je njihova ljubezen do Mene z vso silo pritegovala k Meni.

2 Ko smo vsi prišli v gostilničarjevo hišo, smo takoj sedli za mizo, in ko je **glavni svečenik** opazil, da zajtrkujem, Mi je rekel: »O Gospod, vsemogočen in skrajno moder! Tudi to je čudež, da imaš rad zemeljsko hrano, ker je vse, kar na tej zemlji imenujemo hranilo, pravzaprav delo Tvoje besede in volje. Tudi ob tem bi Ti lahko rekel:

‘Naj bo miza polna čistih jedi in čiste pijače iz nebes!’ in zgodilo bi se, kar bi hotel. Glej, naša poganska hrana je za doslednega juda, ki upošteva Mojzesa, nečista, kljub temu pa jo Ti s Svojimi učenci vred veselo uživaš!«

3 **Jaz** sem rekel: »Glej, za čistega je vse čisto, in tako zanesljivo tudi Zame. Kjer srečam ljudi, ki so zelo dobronamerni in tako tudi že večinoma čistega srca, je tudi njihova hrana čista, saj jo Jaz sam očistim za vse, in nikogar ne bo onesnažila.

4 Če pa že verjameš, da lahko s Svojo besedo in voljo priskrbim na mizo čiste jedi in čisto pijačo iz nebes, se presedite k sosednji mizi in zgodi naj se vam po tvoji veri.

5 Ko bo miza polna jedi in pijače, pa jejte in pijte brez strahu in zadrege, kajti ta hrana in pijača vas bo okrepila in zelo opogumila v boju s knezom noči, laži in prevare, pred pogani in judi!«

6 Nato so svečeniki sedli za pokazano mizo, ki se je v trenutku prekrila z najfinejšim bisusom in potrebnim jedilnim priborom. Toda pred presenečenimi gosti so bile posode še prazne in v kristalnih kozarcih se ni lesketalo vino, **Jaz** pa sem rekel svečenikom: »Poglejte, na vaši mizi so že najčistejše jedi in najčistejše vino iz nebes. Vsega tega sicer še ne morete videti in ne okusiti, kljub temu pa je vse že navzoče.

7 Zdaj pa hočem, da se duhovno obda z materijo! Že vidite različne jedi in najboljše vino in tako lahko že jeste in pijete.

8 Svečeniki so bili povsem iz sebe in so me slavili z glasnimi hvalnicami in čaščenjem Mojega imena.

9 Nato so začeli jesti in niso mogli dovolj prehvaliti okusnih jedi, pripravljenih po rimsko, in tudi vino se jim je zdelo nadvse odlično; vsi so se strinjali, da takšnega vina še nikoli niso okusili.

10 Naš gostilničar si je tudi zelo želel, da bi pokusil nekaj čudovite hrane z mize svečenikov.

11 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijetelj, naj te ne skomina po tem. Kar uživaš za našo mizo, prihaja iz istega vira, ima enak okus in enak učinek – kajti tudi te jedi so Moja beseda in Moja volja.«

12 Ko je gostilničar to slišal, ga je minila radovednost in je bil zadovoljen.

106. O odpravi poganstva

1 Ko smo se mi in rimski svečeniki z zajtrkom dovolj okrepili, so se Mi **svečeniki** glasno zahvalili za čudovit obed in rekli: »O Ti vsemogočni Gospod in edino pravi Bog, vsi nedvoumno verjamemo Vate in smo tudi trdno odločeni spreobrniti druge pogane v takšno vero. Hkrati pa vidimo, da to ne bo lahko delo, ker je zlasti preprosto ljudstvo še zelo navezano na poganške bogove, moli in časti njihove podobe.

2 V tem mestu bi težko našli hišo, ki ne bi bila polna hišnih larov in drugih bogov in polbogov, h katerim delno prištevamo tudi hišne lare, saj kot zavetniki imen sodijo v družino in kot takšne jih tudi častijo.

3 Vse te podobe najbolj mračnega poganstva bomo s pripovedovanjem in poučevanjem o Tebi težko odstranili naenkrat, Ti, o Gospod, Gospod, pa bi to storil zlahka, kajti samo hoteti bi moral in v vsem mestu bi v trenutku izginile vse ničvredne upodobitve bogov ne glede na to, iz katere snovi so izdelane, ljudstvo pa bi potem zlahka pripeljali na pravo pot svetlobe in življenja.«

4 **Jaz** sem rekel: »To bi vsekakor lahko naredil, vendar zaradi tega vaše delo Zame in za Moje kraljestvo ne bi bilo na tej zemlji nič lažje, celo veliko težje, kajti zakrknjena in nadvse mračna človeška narava in svobodna volja se z novimi znamenji in čudeži ne dasta tako zlahka zlomiti, kakor mislite. Če bi to zmogla Moja znamenja, ki sem jih naredil v Jeruzalemu, bi bili vsi farizeji in pismouki z visokim svečnikom vred že pri Meni in Moji učenci, vendar so preveč mračni in zakrknjeni, sovražijo Me in preganjajo kot hujskača in zapeljevalca ljudstva.

5 Njihov tempelj in njegove lažne pripomočke²⁹ bi lahko v trenutku uničil, vendar se zaradi tega mračnjaki in zakrknjenci ne bi niti malo poboljšali, le njihova velika zloba bi se še bolj okrepila. In tako bom tempelj pustil stati še nekaj časa, da bo ošabnost in gospodovalnost njegovih prebivalcev in njihovih privržencev privedla do nasprotovanja Rimu, potem pa bo konec Jeruzalema, templja in njegovih prebivalcev.

6 Tudi vi pri sicer dobronamernih prebivalcih tega mesta in njegove okolice pustite staro pri miru, dokler se ne bodo sami po vaši svetlobi iz Mene toliko razsvetlili, da bodo spoznali ničevost podob

²⁹ farizeje in pismouke, opomba založbe Lorber Verlag

svojih malikov, razsvetljeni pa bodo potem že sami poskrbeli za uničenje vseh starih slepil. Za zdaj bo dovolj, da bo malikovanje uničeno v njih; ko bo to opravljeno, bo vse drugo sledilo samo od sebe.

7 Najprej uničiti stare verske spomenike in šele potem začeti z novo lučjo osvetljevati skrajno prizadete in pretresene duše in srca, bi bilo podobno ravnanju človeka, ki bi svojo staro hišo do tal porušil, preden bi sploh naredil načrt, kakšna naj bo nova.

8 Kje pa bo stanoval, dokler nova hiša ne bo končana? Če pa bi najprej zgradil novo hišo, bi lahko brez težav porušil staro in jo odstranil.

9 Če bi zdaj z močjo Svoje besede in volje v trenutku uničil vse podobe vaših malikov, bi zanesljivo še danes sprožil ljudsko vstajo, ki bi jo bilo težko zatreti, še zlasti, če bi tudi vi na ulicah in cestah ob tem glasno in ostro pridigali o veliki jezi prizadetih bogov. Ljudstvo bi se nazadnje začelo jezno spraševati, s čim se je pri bogovih pregrešilo, saj je bilo zmeraj krepostno in jim je vedno rado darovalo, zdaj pa so mu bogovi odvzeli celo svoje podobe, ki jih je zmeraj zelo spoštovalo.

10 Nazadnje bi vas ljudstvo obtožilo lakomnosti, ki mu je sicer že dobro znana, in bi reklo: 'Poslušajte svečeniki, tega niso storili bogovi, temveč vi! Vrnite nam bogove ali pa boste okusili našo pravično jezo!'

11 In glejte, v takšnih okoliščinah bi med pogani težko širili Moj nauk in vero Vame.

12 Najprej zgradite zanje novo hišo, potem vam bodo celo oni sami pomagali do tal podreti staro. Kar pa zadeva malike v vaših prebivališčih, ki so večinoma iz plemenitih kovin, zlata in srebra, jih stopite, kovine prodajte in denar razdelite med reveže, ki vas potem prav gotovo ne bodo zaničevali.

13 Kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam na tej zemlji, je kraljestvo miru in ne kraljestvo nesloge, preganjanja in vojne, zato ga med ljudi tudi širite v miru in ne z mečem.

14 Ko pa se bo ta Moj nauk nekoč začel z mečem razširjati med ljudstva, bo kmalu zelo hudo na tej zemlji. Kri bo tekla v potokih in morja bodo žalostno obarvana. Zato bodite miroljubni delavci v Mojem imenu, ogibajte se prepirov in sporov. Delujte le z Mojo ljubeznijo v srcih, kajti v ljubezni je skrita največja moč in oblast.

15 Vedite, vaše poganstvo je sicer staro, preperelo drevo brez življenja, vendar je les marsikje še trd, korenine pa so skoraj okamnele in jih ni mogoče pokončati z enim udarcem sekire. Toda sčasoma, s

pravo pametjo, potrpljenjem in vztrajnostjo se bo drevo pod številnimi udarci sekire le moralo omehčati. Ostra sekira, ki vam jo zdaj dajem, se imenuje resnica; tej se bo nazadnje moralo ukloniti vsako, še tako mračno in vztrajno nasprotovanje.

16 Takšna je Moja volja. Po njej se ravnajte, in z Mojo ljubeznijo v sebi boste za Moje kraljestvo poželi zlate sadove!«

107. O ljubezni do bližnjega

1 Svečeniki so bili veseli Mojega nasveta, zahvalili so se Mi, vstali od mize, razen tistega enega, ki je bil nekakšen vodilni svečenik, in odšli v svojo sobo, ki je bila, kot že omenjeno, v gostilničarjevi veliki in trdno zgrajeni hiši. Med seboj so se posvetovali, kako naj se zadeve lotijo, da bo potekala kar se da mirno in dobro.

2 Svečenik, ki je ostal pri nas, se je z glavarjem dogovarjal glede prodaje zlatih in srebrnih božanstev, ker jih svečeniki tukaj ne bi mogli staliti in šele potem prodati kot kovino, saj v širši okolici ni bilo kovača, ki bi koval zlato, takšne kovine odkupoval in jih potem znal uporabiti po svoje.

3 **Glavar** je rekel: »Ustregel vam bom v vsem, kar bo najvišjemu Gospodu in Mojstru najbolj prav – toda naj se Gospod najprej najbolj milostno izreče, kaj naj bi bilo najbolj prav, kajti odslej naj bo samo Njegova volja *naša* volja!«

4 **Jaz** sem rekel: »To po svoji presoji ugotovite sami. Najbolj pomembno je, da bo izkupiček kar najbolj smotrno koristil revnim, to pa boste sposobni presoditi po Mojem duhu v vas.

5 Kar se da popravite vse, kar ste – kot sem vam že nekoč omenil – zagrešili slabega, in v duši boste deležni Moje milosti. Če pa storjene krivice pri kom ne boste mogli popraviti, vendar boste to resno pripravljeni storiti, se s trdno vero v srcu obrnite Name, in vaše upravičene prošnje ne bom pustil neuslišane.

6 Vsem vam pa naj bo tudi povedano, da v Moje kraljestvo ne more vstopiti nihče, ki ni poravnal najmanjše krivice, s katero je koga prizadel. Kajti česa vi ne želite, da bi kdo storil vam, tega ne storite niti svojemu bližnjemu.

7 Ko pa vam kdo naredi škodo, se torej pregreši nad vami, ga kar se da blago opomnite in mu odpustite. Če se bo poboljšal, vam bo to koristilo; če se ne bo poboljšal, ga zaradi tega ne preklinjajte, temveč

se spet v srcu obrnite Name in vašo upravičeno prošnjo bom tedaj tudi uslišal.

8 Vse kar počenjate, počnite v vsej ljubezni v Mojem imenu. Tako boste postali Božji otroci in dediči nebeškega kraljestva, vaše blaženosti ne bo nikoli konec, trajala bo večno.

9 Če ste vse to dobro razumeli, se predvsem sami ravnajte po tem, in tudi druge ljudi učite delati tako. Tako boste med ljudi še najbolj širili Moje kraljestvo, ki ni od tega sveta, za to pa boste nekoč v Mojem kraljestvu dobro poplačani, kajti kar vam obljubim, je in ostane večna resnica.«

10 **Glavar** je nato rekel: »Gospod in Mojster! Spoznavam večno veliko resnico vseh Tvojih besed in Tvojega nauka, v sebi živo čutim, da naj bi bilo med ljudmi tako, kakor si nam Ti povedal. Toda med ljudmi je vendarle tudi veliko hudodelcev – tatov, roparjev, morilcev, prešuštnikov, skrunilcev dečkov in deklic, in to pri judih in pri poganih, zato imamo zelo stroge zakone, ki takšne zločine z vso strogostjo nepopustljivo kaznujejo kot svarilni zgled drugim.

11 Takšen hudodelec pa je kljub vsemu naš bližnji, lahko se sčasoma tudi poboljša, če ga pustimo živeti in ga poučimo o tem, kaj je dobro, resnično in prav. In tako bi lahko najmanj hude prestopnike, namesto da jih vržemo v dolgotrajni zapor, napotili raje v dobro šolo in jih poučili o resnici.

12 Toda dokler imamo svoje neusmiljene zakone, je to le moja pobožna želja; kajti če bi mene obdolžili za kakšno hudodelstvo, bi bilo tudi meni ljubše, da bi z menoj ravnali po moji pobožni želji, kot da bi me strogo obsodili brez ljubezni in prizanesljivosti.

13 Pri sodnikih nikoli ne velja: 'Česa ne želite, da storijo vam, ne storite svojim bližnjim – torej soljudem!,' temveč: 'Obsojam te po zakonu!,' o ljubezni in usmiljenju ni niti sledi.

14 Zdaj sem jaz vrhovni sodnik na tem območju, ki ga Ti, o Gospod in Mojster, dobro poznaš, in sem moral na zapor obsoditi marsikaterega zločinca. Ali naj v prihodnje tudi takšnemu, namesto strogo, sodim po zakonu ljubezni?«

15 **Jaz** sem rekel: »Kjer bo to mogoče, sodi tako. Kdor ujete telesno in duševno reši hudičevih verig, naj bo tudi sam rešen okov večne smrti.

16 Kdor je sodnik in zaslepljene ljudi sodi blago in pravično, tega bom nekoč tudi Jaz tako sodil. S kakršno mero merite, s takšno vam bo odmerjeno.

17 Kdor je usmiljen, bo usmiljenje našel tudi pri Meni; kdor pa je strog sodnik, bo tudi v Meni našel zelo strogega sodnika, kajti prav strogost, s katero sodi svojemu bližnjemu, mu bo nekoč presodila.

18 Vsak človek torej nosi v sebi že svojega prihodnjega sodnika. Toliko kot vodilo tebi, prijatelj Pelagij.«

19 S tem pojasnilom je bil Pelagij zadovoljen, nato pa smo spet odšli na prosto, toda na drugo stran mesta Afek.

108. Gospodova obljuba in svarilo

1 Grič, na katerem smo bili zjutraj, je bil vzhodno od mesta, območje zunaj mesta, na katero smo se odpravili po zajtrku, pa je ležalo zahodno. Tudi to je bil grič, vendar višji od jutranjega. Ta grič je bil prej gol, toda tudi ta je bil zdaj prekrit z debelo prstjo in kar se da bogato poraščen z različno travo in drugimi prijetno dišečimi zelišči.

2 Ko smo prišli do njega, so se vsi čudili, **gostilničar in rimski svečenik** pa sta rekla: »Človek zdaj vidi, kako daleč segata popolna božanska moč in oblast! Da je po Tvoji mogočni besedi, o Gospod, ozelenel vzhod mesta, smo videli že zjutraj; zdaj, ko si se Ti, o Gospod, s Svojo močjo spomnil še našega precej neprijaznejšega in veliko bolj golega zahoda, se Ti zahvaljujemo še za to.

3 To območje zunaj našega mesta, s katerega lahko človek tudi uživa lep in obsežen razgled proti zahodu in jugu, smo meščani zaradi njegove neprijetne golote le redko obiskali, med vročim poletjem pa nikoli, saj se je njegovo črno kamenje pod sončnimi žarki zelo segrelo, in ni bilo mogoče stopiti nanj.

4 Zdaj pa je po Tvoji nadvse veliki dobroti in milosti, o Gospod, tudi to najbolj puščobno in puščavsko območje zunaj našega, sicer kar pomembnega mesta, spremenjeno v rodovitno pokrajino, in naše zdaj zelo oslabele črede, ki smo jih doslej lahko pasli le v nižjih dolinah, bodo na teh višje ležečih območjih našle najobilnejšo pašo in se kmalu zelo razmnožile, in tako bomo revnim in tudi tujcem lahko izkazali več dobrega, kot nam je to bilo mogoče doslej.

5 O Gospod in Mojster od vekomaj, brez začetka in konca! Zdaj je vsa širša okolica tega mesta po Tvoji milosti preoblikovana v pravi

elizij³⁰ in pogled nanjo nam je v veliko veselje. Toda glede te pokrajine bi Te prosili še za nekaj.

6 Glej, ta prostrana pokrajina ima zelo malo vode, saj ima zelo malo dobrih vodnih izvirov. Tebi pa je mogoče vse! Ali bi lahko poskrbel še za več dobrih in čistih izvirov?»

7 Jaz sem rekel: »Tudi to naj se zgodi ob pravem času in se tudi bo zgodilo, za zdaj pa hočem, naj se samo na tem griču zate, naš gostilničar, ker je ta grič tvoja last, pojavi bogat izvir, ki bo lahko z vodo oskrboval vse mesto. Kar zadeva prostrano pokrajino pa se bodo v njej pozimi – in to bo kar kmalu – sami od sebe začeli pojavljati izviri in območje preskrbeli z vodo.

8 Pazite pa, da ne boste popustili v svoji veri Vame in v ljubezni do Mene in svojih bližnjih in izsušili src. Če bi se to zgodilo pri vas ali vaših potomcih, bi tudi ti izviri presahnil, in vsa prostrana okolica bi postala spet puščava, kakršna je bila doslej.

9 Ta pokrajina je bila tedaj, ko je bila v času Jozue in sodnikov dana Izraelcem, prav tako rodovitna, kakor je zdaj, in takšna je bila še v času prvih izraelskih kraljev. Ko pa so se pozneje razpasli zavist, nevoščljivost, preganjanje in vojne med izraelskimi rodovi in so judje odpadli od Mene in začeli čedalje bolj pozabljati Name, sem poslal velika neurja in viharje, da so opustošili to pokrajino, in ljudje, ki so se tu naselili, te pokrajine kljub svoji pridnosti niso mogli več narediti rodovitne.

10 Zdaj sem to območje spremenil v rodovitno pokrajino, in na vrhu griča že lahko vidite vodo, ki iz bogatega izvira brizga v zrak. To vodo bo zbirala vaša pridnost in jo usmerjala na prava mesta, vendar ostanite zvesti ljubezni, ki ste Mi jo obljubili, in ne popustite v veri Vame, pa bom tudi jaz s Svojimi blagoslovi ostal pri vas.

11 Kar koli boste v Mojem imenu prosili Očeta, vam bo tudi dano, in tam, kjer boste v dvoje ali troje v trdni veri zbrani v Mojem imenu, bom v duhu Svoje ljubezni, moči in oblasti sredi med vami. In za kar boste tedaj s predano vero prosili, vam bom tudi dal, če bo to, za kar prosite, koristilo blagru vaših duš.

12 Če pa bi prosili za ničeve stvari tega sveta, vam ne bodo dane, tako kakor tudi vi ne bi otroku, pa če bi vas še tako prosil, dali ostrega noža, da bi se z njim igral, saj dobro veste, da se lahko otroci z ostrim nožem še prehitro in zanesljivo poškodujejo.

³⁰ elizij – po grški in rimski mitologiji območje večne pomladi, kjer blaženi prebivajo ljubljenci bogov, op. prev.

13 V duhovnih stvareh ste še bolj ali manj neizkušeni, in samo Jaz najbolje vem, kaj je potrebno, da bi dosegli večno življenje. Zato iščite predvsem Moje kraljestvo in njegovo pravičnost, vse drugo vam bo dodano, kajti Jaz ves čas in večno vem, kaj potrebujete.

14 Če Me boste v prihodnje prosili za to ali ono, Me prosite za nekaj pravega, dobrega in resničnega.«

109. Kdaj je Gospodova vsemogočnost omejena

1 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod, ali je bilo to, da sva Te svečenik in jaz prosila, naj z vodo oskrbiš to pokrajino, kaj nepravičnega, slabega ali nepravega?«

2 **Jaz** sem rekel: »Nikakor ne; toda če bi Me v prihodnje prosili za povsem zemeljske stvari, to po Moji ureditvi ne bi bilo preveč pravično, dobro in prav, ker so prevelike zemeljske koristi zmeraj slabe za dušo.

3 Na ta svet nisem prišel zato, da bi koristil človekovemu telesu, temveč samo zato, da bi koristil njegovi duši, zato Me prosite predvsem za tisto, kar bo resnično in bo na vekomaj koristilo vašim dušam. Kaj koristi človeku, če pridobi vse mrtve zaklade tega sveta, s tem pa zagotovo škodi svoji duši? Kako naj bi jo on potem rešil smrti in sodbe posvetne materije?

4 Zdaj si seveda mislite: Gospod, Tebi so mogoče vse stvari in tudi materija tega sveta je Tvoje delo! Prav imate – toda kljub temu vam pravim, da Mi prav pri človeku ni vse mogoče in Mi tudi ne sme biti; kajti če bi Mi bilo pri ljudeh vse mogoče, potem Mi tudi nikoli ne bi bilo treba priti k vam na ta svet kot najbolj popoln človek in vas osebno poučevati.

5 Človeku sem dal svobodno voljo in njegovemu razumu pokazal, kaj je resnično in dobro in kaj napačno in zlo zato, da bi človek preiskusil samega sebe, se presojal in se oblikoval, in da je prav na podlagi tega predvsem človek in ne žival. Žival ohranja in sodi Moja moč, in mora po Mojem zakonu prisile početi tisto, kar je položeno vanjo, in tako nima svobode, se ne more sama določati in nima nobenega občutka samostojnosti.

6 Človeku pa razen telesa nisem postavil drugih omejitev, temveč sem v njegovo voljo položil zakon svobode in mu dal neomejen razum, s katerim lahko vse raziskuje, preverja, dojema in ohranja, nato

pa si kot vodilo svojega ravnanja vzame tisto, kar je spoznal kot pravo in dobro.

7 Zato tudi vi preverjajte vse. Kar boste odkrili kot resnično in dobro obdržite, ravnajte se in živite po tem, in oblikovali se boste v prave, Meni ves čas in na vekomaj ljube otroke, svobodne in samostojne, kakor sem Jaz.

8 Ko boste Mojo, vam zdaj znano voljo, povsem privzeli kot svojo, in boste tudi živo verovali Vame, vam bodo tudi tako kakor Meni podložna vsa bitja, in nikoli več ne boste mogli ne delovati ne grešiti proti Mojemu večnemu redu, ki je temelj vsega bivanja in obstoja. V tem pa bo potem tudi resnično in najbolj blaženo večno življenje vaše duše, in kjer bom Jaz, tam boste ob Meni tudi vi kot Moji dragi otroci, in delovali boste tako, kakor delujem Jaz.

9 Da pa lahko človek doseže takšno najvišjo blaženost, mora sam iz svoje svobodne volje, neomejenega razuma in zdrave pameti ravnati, se usmerjati in oblikovati po Moji, njemu oznanjeni volji, Jaz pa s Svojo vsemogočnostjo ne morem in ne smem poseči v njegovo svobodno voljo in ga prisiliti k ravnanju kakor druga, še usmerjena bitja. Kaj je temeljni razlog za to, pa boste zdaj vsi gotovo razumeli.

10 Kot ste si zmotno predstavljali, Mi pri ljudeh torej ni mogoče vse, saj s Svojo vsemogočnostjo ne morem poseči v svobodno človekovo voljo, če naj se človek po Moji večni in nespremenljivi ureditvi razvije v človeka in to ostane na vekomaj.

11 In če ste zdaj to dobro razumeli, vam bo tudi zlahka in kmalu jasno, za kaj naj Me predvsem prosite. In če Me boste s pravim zaupanjem prosili za nekaj pravega, vam bo to tudi v pravi meri dano. Prosite torej zmeraj samo za tisto, kar bo najbolj koristilo vaši duši, in zelo redko in malo za tisto, kar koristi vašemu telesu.

12 S tem pa nočem reči, naj se v telesni stiski ne obračate Name po pomoč. Še to vam povem: če boste svojim bližnjim iz ljubezni do Mene in v Mojem imenu izkazali dobro za telo, boste za to bogato poplačani z duhovnimi dobrinami v dobro vaše duše, in vam bom, če boste z deli ljubezni ohranjali živo vero Vame, podelil moč zdraviti bolne s polaganjem rok, in obsedene s hudimi duhovi, ki jih je v tem času veliko, reševati trpljenja.

13 Vendar boste to zmogli samo, če boste delovali iz polne in najbolj žive trdne vere Vame! Skratka, z Menoj boste dosegli vse, brez Mene ničesar! Zato ostanite po ljubezni in veri zmeraj v Meni, in s Svojo ljubeznijo, resnico, močjo in oblastjo bom tudi Jaz ostal v vas.«

110. Glavar sprašuje o peklu

1 Po tem daljšem govoru so se Mi vsi zahvalili, da sem jih s tolikšnim potrpljenjem poučil o nadvse pomembnih stvareh, in Mi tudi najtrdneje obljubili, da bodo ta poduk nemudoma upoštevali, pa četudi bi to zahtevalo marsikateri boj.

2 Rekli so (**vsi**): »Nobene dobre in velike stvari v človekovem življenju ni mogoče doseči brez truda in marsikaterega boja, za dosego najvišje življenjske dobrine se pač ne smeš ogibati muki, delu in bojem.

3 Mi, Rimljani, smo ljudje, ki se ne bojimo bojev, ne bojimo se nobenega sovražnika, zato bomo kmalu izbojevali marsikatero zmago najprej nad lastnimi slabostmi, ki so naše najbližje in pogosto tudi najtrdovratnejše sovražnice, in potem tudi in zlahka nad drugimi zunanjimi sovražniki, če nas Ti, o Gospod, s Svojo milostjo ne boš zapustil niti tedaj, ko bomo kot še tuzemski ljudje zlahka grešili ali padli ob različnih življenjskih izzivih.

4 Zdaj Te v najbolj veselem upanju prosimo, da naše prošnje – naj nad nas ne bi prihajale prevelike skušnjave – ne bi pustil neuslišane.«

5 **Jaz** sem rekel: »Glej, ta zemlja in vse vidno nebo z vsem, kar zajema, bosta minila, toda Moje besede in Moje obljube nikoli! Tudi vaših upravičenih prošenj ne bom nikoli pustil neuslišanih. Toda v tem času Božje kraljestvo potrebuje silo, in v polnosti si ga bodo prilastili samo tisti, ki si ga bodo iztrgali s silo. Do popolne zmage bo gotovo potreben še marsikateri notranji in zunanji boj.

6 Ne bojte se sovražnikov, ki sicer ubijejo človeško telo, duši pa ne morejo povzročiti škode. Če se že morate koga bati, se bojte Boga, ki lahko zle duše vrže v pekel.«

7 **Glavar** je nato stopil v ospredje in rekel: »O Gospod in Mojster, ker si zdaj sam omenil pekel, o katerem judje verjamejo, da tam najhujši hudiči na vekomaj trpinčijo zle duše, in tudi pogani poznajo takšen grozljiv kraj pod imenom ork ali tartar, zdaj našemu razumu kar se da razumljivo pojasni, kaj je v resnici s tem peklom, kdo naj bi po telesni smrti prišel v ta grozljiv kraj.

8 Če smo zdaj iz Tvojih ust kar najbolj jasno slišali, kakšne blaženosti čakajo tiste, ki bodo živeli in se ravnali po Tvojem nauku, menim, da ni nič manj nujno, da se поблиže seznanimo tudi z grozljivo usodo tistih, ki so na tem svetu Tvoji odločni in nepoboljšljivi nasprotniki in sovražniki, da bi jim lahko rekli in pokazali, kaj za to

svoje početje lahko pričakujejo onstran, kje in kako se bo to dogajalo, da bi jih tako morda laže pripravili, da bi opustili zlo sprevrženost in jih pridobili za Tvoje kraljestvo.«

9 Jaz sem rekel: »Prijetelj, pravico imaš, da Me to sprašuješ, vendar ti to zdaj še težko razumljivo opišem, ker tvoj notranji življenjski duh ljubezni ni še povsem prešel v tvojo dušo. Toda toliko, kolikor boste lahko ti in tudi drugi razumeli, bom že povedal, torej prisluhni Mi in si zapomni.

10 Glej, tako kot so nebesa povsod, kjer živijo dobri in Meni ljubi in dopadljivi ljudje, je tudi pekel povsod, kjer so zaničevalci Boga, sovražniki vsega dobrega in resničnega, lažnivci, prevaranti, hudobni tatovi, roparji, morilci, skopuhi, častihlepni in lakomni oblastniki ter hudobni, neljubeči vlačugarji in prešuštniki.

11 Če hočeš vedeti, kako je v takšnem peklu, samo opazuj naravo, hudobno ljubezen in najbolj zlo voljo kakšnega človeka, v katerem deluje pekel, in zlahka boš ugotovil, kakšen je pekel, saj je ta prav delo takšnih ljudi.

12 V peklu hoče biti vsak prvi, najvišji in neomejen vladar in poveljnik, imeti hoče najvišjo oblast in moč, posedovati vse, hoče, da bi ga vsi ubogali in delali zanj za najslabše plačilo.

13 Samo po sebi se razume, da lahko v peklu še toliko manj govorimo o kakšni resnici, ki bi osvetlila največji zli nesmisel in najbolj zlo slepoto in neumnost, saj se niti na tem svetu kakšen skrajno oblastniželjen tiran niti po najsvetlejši resnici o svoji krivdi, s katero je najbolj grozljivo prizadel ljudi, ne pusti spreobrniti in pripraviti do tega, da bi zapustil svoj zlat prestol in opravil pravo pokoro, ker bi uvidel svojo krivdo, in si potem prizadeval, kar se da popraviti krivico, ki jo je povzročil številnim ljudem.

14 Poskusi spreobrniti takšnega besneža, kmalu se boš lahko sam prepričal, kako se ti bo odzval.«

111. Namen uničenja zunanje oblike

1 (**Gospod**): »Kjer ni mogoče ničesar opraviti niti z najsvetlejšo svetlobo resnice, s čim pa naj spreobrneš ljudi, ne da bi njihovo svobodno voljo zajela Vsemogočnost in takšnemu človeku odvzela njegovo sprevrženo sebično ljubezen? Odvzeti človeku takšno ljubezen pa pomeni, ga skoraj ubiti in uničiti, to pa po večnem in

nespremenljivem redu ni mogoče zato, ker je vse, od najmanjšega do največjega – pa naj bo to videti vašemu človeškemu razumu dobro ali slabo – prav tako malo uničljivo, kakor je uničljiv Bog kot pravečna moč in oblast ter Njegova ljubezen in modrost, iz katerih izvira ves obstoj.

2 Prehodi iz nepopolnega v popolno so vsekakor mogoči, ker hoče Bog z njimi Svojim velikim mislim in zamislim – če naj se izrazim po človeško – zagotoviti svobodno samostojnost. Toda takšni prehodi niso uničenja, so zgolj zaznavni razkroj, ki poteka v območju zunanjega naravnega. Uničiti je mogoče samo materialne oblike – v katere se za nekaj časa zateče duhovna življenjska mogočna bit, kot na videz ločena od vsesplošne božanske duhovne bitnosti –, toda njihove notranje biti pa ni mogoče uničiti.

3 Te zunanje oblike pa morajo biti uničljive, ker brez takšnega uničenja ne bi bilo mogoče zagotoviti duhovnega izpopolnjevanja glede na posamezen samostojno svoboden razvoj nekega bitja. Kajti kaj pa je za vas, ki ste zdaj tudi še vpeti v zadnji materialni obliki, vse vidno in zaznavno stvarstvo drugega kot Moje, po Moji volji začasno vezane misli in zamisli, ki jih po potrebi lahko kadar koli in kakor koli spremenim po Svoji ljubezni in modrosti?

4 Tega pa seveda ne počnem iz nekakšne muhavosti, da bi se po človeško kratkočasil kot gospodar, temveč iz večne nujnosti po Svojem večnem najmodrejšem redu ljubezni, da bi Svojim mislim in zamislim zagotovil kar najpopolnejšo in najsvobodnejšo samostojnost kot individualnim bitjem. Če bi bilo to mogoče doseči po kateri koli drugi poti – ki pa je ni in ne more biti, tega pa vi zdaj še ne morete povsem razumeti in dojeti –, bi jo namesto te, ki jo imate za dolgočasno in nekako težavno, gotovo že izbral. Ta vam znana pot je in ostaja edino mogoča, in tako tudi edina najbolj resnična in najboljša, kajti samo po njej se lahko povsem uresničijo Moji nameni.

5 Če zdaj ljudje na zemlji nočejo sprejeti takšne Moje ureditve, in bi si po svojem razumu in svobodni volji želeli ustvariti neko drugo, domnevno boljše in smotrnejšo ureditev – to se še prepogosto zgodi tostran in onstran –, morajo pripisati kar sami sebi, da s tem namesto v boljše zaidejo v čedalje slabše življenjsko in bivanjsko stanje, in se nazadnje tako daleč zaletijo in predelajo, da jim – žal – ni mogoče več pomagati po nobeni drugi poti, kot da občutijo vse nepredstavitelne muke, ki so si jih sami pripravili. In takšni občutki potem trajajo tako dolgo, dokler se duša ne začne poglobljati vase in čedalje bolj

spoznava, da se z nasprotovanjem Mojemu redu njeno stanje ne bo nikoli izboljšalo, temveč le nujno poslabšalo.

6 Glej, prijatelj Pelagij, takšno prostovoljno vztrajno nasprotovanje Mojemu redu je potemtakem dejanski pekel z vsem svojim mračnjaštvom, zlom, hudobijo in vsemi zanesljivo nepopisnimi mukami.«

112. Namen bolezni

1 (**Gospod**): »Opazuj nekoga na tem svetu, ki je telesno povsem zdrav! Ker je tako zdrav, zlorablja svoje zdravje z različnimi nezmernimi užitki, ki razveseljujejo njegove čute, in z nepotrebnimi napori.

2 Potem k njemu pristopijo izkušeni ljudje in mu rečejo: 'Prijatelj, prijatelj, ne zlorablaj tako zelo svojega zdravja, saj se s takšnim nenaravnim in nespametnim življenjem kmalu in zlahka zapravi, ko pa se zdravje zapravi, ti ga noben zdravnik in nobeno zdravilo ne bosta mogla več povsem povrniti, do konca življenja boš hiral in zelo trpel!' Zdravemu človeku pa za svarila ni mar, temveč živi tako kakor prej.

3 Čez nekaj let pa prav hudo telesno zboli in ga sprva še niti ne skrbi preveč zaradi te njemu nadvse nadležne bolezni. Pokliče zdravnike in tem ga uspe ozdraviti, čeprav ne povsem, toda zadovoljivo. Po ozdravljenju ga zdravniki resno opozorijo: 'Prijatelj, odslej bodi pameten in ne živi več tako kakor prej, sicer boš še huje zbolel kakor zdaj, ko smo te komaj rešili hudega, kajti potem ti bomo težje pomagali kakor tokrat!'

4 Ozdravljeni svarilo nekaj časa upošteva, potem pa spet zapade starim razvadam. Začne nezdravo živeti, in čeprav že zaznava pomembna svarila o napovedujoči se vnovični hudi bolezni, se ne spreobrne, še naprej greši proti svoji že tako oslabljeni naravi.

5 Zgodi se neizogibno in še huje zboli in trpi nepopisne bolečine. Zdravniki znova pridejo in ga skušajo ozdraviti. Toda tokrat jim to ne uspeva tako hitro in ga opomnijo, naj bo potrpežljiv; ker njihovega nasveta prej ni upošteval, mora zdaj kar sebi pripisati, da je zaradi svoje stare lahkomiselnosti zapadel v veliko hujšo in dlje časa trajajočo bolezen.

6 Človek trpi več kot leto dni, oslabi in postane zelo negotov. Po letu dni je z njim spet malo boljše in priseže pri vsem, kar mu je sveto, da nikoli več ne bo zanemarjal nasveta zdravnikov in drugih pametnih in izkušenih ljudi.

7 Da, ta druga, zelo bridka izkušnja je človeka naredila veliko pametnejšega in previdnejšega, in spet si opomore. Ko pa se spet dobro počuti, si misli: Ej, če si samo še enkrat privoščim staro veselje, mi to gotovo ne bo škodovalo! To tudi naredi le enkrat in odnese celo kožo. Ker se mu ni nič zgodilo, znova misli: Če mi tokrat ni bilo nič, mi gotovo tudi drugič in tretjič ne bo. In tako greši drugič, tretjič in tudi četrtič.

8 In glej, stara bolezen ga znova za nekaj let priklene na posteljo, da mu noben zdravnik ne more več pomagati tako, kot mu je prvič in drugič.

9 Po štirih dolгих letih najhujšega trpljenja mu postane bolj zaradi navajenosti na trpljenje kakor zaradi zdravil laže, in šele zdaj uvidi, da je bilo vse njegovo veliko trpljenje pravzaprav Božja milost, po kateri se je toliko ozdravil svoje lahkomišelnosti, da je tudi duša postala čistejša in Bogu bolj všeč, saj s trpljenjem telesa postaja človeška duša ponižnejša, potrpežljivejša in resnejša ter pridobi moč, da zavlada mesenim čutom.«

113. Težave pri onstranski spreobrnitvi duš

1 (**Gospod**): »In glej, kakor je ta, tebi zdaj prikazana človeška duša, z velikim trpljenjem in bolečinami, ki si jih je z neustreznim življenjem pripravila kar sama, postala trezna, potrpežljiva, skromna, čistejša in v prizadevanju za svoje notranje življenje močnejša, se začela resneje in globlje poglobljati vase, bodo tudi duše v velikem onstranstvu z različnim trpljenjem, neprijetnostmi in tudi bolečinami – vse to si kar same pripravijo – sčasoma očiščene, in sicer tako, da bodo začutile iskren odpor do svojega ravnanja in početja, ki nasprotuje redu, ga začele v sebi čedalje bolj prezirati, in tako spremenile svojo nagnjenost in voljo, torej tudi svoje mišljenje in prizadevanje, se začele poglobljati vase kot v pravi duh življenja, in tako čedalje bolj, kakor od stopnje do stopnje, prehajale v svetlejše in srečnejše bivanje.

2 Toda v velikem onstranstvu poteka to veliko teže in bolj boleče kakor na tem svetu, in številne duše, ki so se preveč pregrešile proti Mojemu redu, bodo po tvojem pojmovanju časa potrebovale nepredstavljivo dolgo, dokler v sebi ne bodo našle poti v Mojo večno in nespremenljivo ureditev.

3 Na tej zemlji ima vsak človek trdna tla, pred seboj ima množico dobrih in slabih poti, okoli sebe različne svetovalce, voditelje in učitelje. Že samo po nekaj preizkušnjah se zlahka odloči za dobro, in tako spremeni svojo nagnjenost in voljo, in v vsem svojem ravnanju po Mojem, njemu čedalje jasnejšem redu, postaja vse popolnejši in popolnejši. Toda v onstranstvu človeška duša nima drugega kakor samo sebe, sama ustvarja svoj svet, podobno kakor sanje.

4 V takšnem svetu torej tudi ne more biti druge poti kot zgolj tiste, ki si jo duša utre iz svoje nagnjenosti, volje in domišljije.

5 Če sta njena ljubezen do Mojega reda in odločitev zanj vsaj večji del dobri in pravični, se bo duša že kmalu po nekaj grenkih izkušnjah, ki si jih je pridobila na eni ali drugi poti, ki ni v skladu z Mojim redom, prej in laže odločila za poti po Mojem redu, na njih tudi vztrajala in iz svojega domišljijskega in sanjskega stanja prešla v resnično in stvarno stanje, v katerem ji bo čedalje razumljivejše in jasnejše vse, česar si prej nikoli ni mogla zamisliti.

6 In duša, ki je postala čistejša že na podlagi lastnega izboljšanja, kmalu in zlahka napreduje. Nasprotno pa ima duša v svojem sanjskem svetu in svetu zle domišljije, ki izhajata iz njene nagnjenosti, ki ni v skladu z redom, in iz njene prav takšne napačne samovolje, pogosto komaj vsaj napol urejeno pot, se bo zato v sebi zagotovo skrajno težko odločila, da bi se po dolgem času s komaj zaznavne, le napol urejene poti, podala po poti, ki je povsem usklajena z redom in pelje k pravi svetlobi življenja, in se po njej, ob bojevanju s številnimi ovirami, povzpela v Moj popolni red.

7 Kako se bo na drugem svetu šele godilo duši, ki ni prehodila niti polovice po Mojem redu urejene poti, in potemtakem tam tudi nobene poti ne bo mogla najti? Glej, to je potem že pravi pekel.

8 Takšna duša bo v svojem mračnem sanjskem in fantazijskem svetu pogosto ubirala neštete zle poti in celo hotela prevzeti oblast nad Menoj.

9 Ker pa tako ne le da ne bo nič dosegla, temveč bo le čedalje bolj izgubljala, bo postajala tudi čedalje bolj jezna, srditejša in čedalje bolj besno maščevalna, ob tem pa tudi čedalje temnejša in čedalje bolj nemočna.

10 Zdaj pa si zamisli neštete, najbolj proti redu usmerjene zle poti v divjem domišljijskem svetu takšne duše! Kdaj jih bo toliko prehodila, da bo začela le napol slutiti, da je bilo vse, za kar si je doslej prizadevala in trudila, jalova neumnost, in kdaj se bo v njej prebudilo

in začelo porajati hrepenenje po tem, da bo v prihodnje raje ubogala, kot da bi vse sama nadvladovala?!«

114. Neuspešen poskus prevzgoje tirana

1 (**Gospod**): »Pojdi h gospodovalnemu tiranu, ki sem ti ga prej opisal, ki si ne prizadeva za nič drugega kakor samo za to, da bi zavojeval ves svet, si podredil vse vladarje in jih naredil za svoje najnižje sužnje, in se vsem ljudstvom na zemlji pustil častiti in moliti kot nadvse ukazovalni bog. Zberi mogočno vojsko, napadi njegove dežele, vzemi mu njegova mesta in gradove, nazadnje ga še ujemi in mu reci: 'Glej, najošabnejši in skrajno objesten norec, ki si hotel zavojevati ves svet in zaslužniti vse druge vladarje ljudstev – zdaj si v moji oblasti in ukloniti se moraš moji volji. Nočem pa biti trd do tebe, izkazal ti bom milost, če se boš v srcu ponižal in postal človek, ki bo soljudem hotel le dobro ter poravnal vso, pogosto prav nezaslišano krivico, ki si jim jo storil. Moral te bom sicer zapreti, vendar te bom tudi opazoval, kako razmišljaš in za kaj si prizadevaš. Če bom ugotovil, da si se spremenil, te bom na podlagi svoje moči in dobre volje spet odpeljal v tvoje kraljestvo in te posadil na pravi vladarski prestol, v dobro in nikoli več v gorje ljudstvom, ki so trpeli pod tvojo tiranijo.'

2 In glej, prijatelj Pelagij, zdaj pa naprej! Tvoj ujetnik bi ti nato obljubil, da bo izpolnil vse, kar bi zahteval od njega, saj si mu obljubil, da mu boš vrnil kraljestvo in prestol. Ali misliš, da se bo spremenil tudi v svoji naravi? Na videz že, v resnici pa zanesljivo ne. Postavi ga potem spet na prestol in vse svoje prizadevanje bo skrivoma usmeril v to, kako bi se ti maščeval. Kajti ponižati najbolj ošabnega in prevzetnega kralja tako, da ga z najvišjega blišča prestola pahneš na beraško palico, bi pomenilo iz njega šele narediti pravega hudiča, ki mu v kraljestvu večne teme skoraj ne bi bilo pomoči.

3 Človeka, naj bo kralj ali suženj, ki je poln največje jeze in nepomirljive maščevalnosti, ni mogoče spreobrniti in poboljšati. Še najbolje je, takšne ljudi kar se da potrpežljivo prenašati in jih ob priložnosti opomniti, kakor sem tudi sam počel po ustih Svojih številnih prerokov.

4 Če se ne spreobrnejo – po navadi je tako –, naj jih doleti nekaj nadležnih kazni, da se jim začne vsaj na pol svitati, da so morda za to sami krivi. Če se kljub temu še ne spremenijo, se jih odstrani z

zemlje, vendar je to zmeraj le v Moji pristojnosti, kajti samo Jaz ves čas najjasneje vidim, kdaj je mera grozot takšnega človeka polna.

5 Če o tem, kar sem ti povedal in pokazal o naravi pekla, prav premisliš, ti bo že jasno, kaj je pravzaprav pekel, kako je ustvarjen in kje je.

6 Tako kakor dober in po Božji volji kreposten in pobožen človek v sebi neizbrisno nosi nebesa kot Božje kraljestvo, tako tudi odločen nasprotnik Božjega reda neizbrisno nosi v sebi pekel, saj je pekel posledica njegove nagnjenosti, njegova neupogljiva volja in s tem tudi njegovo življenje. Si zdaj to dobro razumel?«

115. Gospodov pouk o poslednjem času

1 **Pelagij** je rekel: »O Gospod in Mojster, vsi se Ti zahvaljujemo za to pojasnilo, ki pa boljšega človeškega srca ne more preveč razveseliti. Je pa tudi prav tako, da zlo sodi samemu sebi, se obsodi in za vedno in na vekomaj odmakne od dobrega.

2 Če pa bi bili k takšnim ljudem v vidni podobi poslani mogočni angelski duhovi iz nebes in bi ljudem njihovo krivdo tudi jasno razgrnili, svoje poslanstvo pa izpričali z velikimi znamenji, bi bilo že nadvse nenavadno, če se ti ne bi poglobili vase in se spreobrnil.«

3 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, vsa čast tvojemu srcu, da tako misliš, toda željo, ki si jo zdaj izrekel, sem na tem svetu in tudi včasih na drugem že pogosto uresničil, in se je pri tistih, ki jih je bilo še mogoče rešiti, zmeraj kar najbolje obnesla in pogosto dolgotrajno učinkovala, toda pri povsem zadržtih hudobnežih pa ni dosegla ničesar.

4 Poglej zgodbo o Sodomi in Gomori! Tam so k Lotu prišli angeli iz nebes – in kaj so opravili? Beri, in našel boš. Beri, kaj se je dogajalo v Noetovem času! Kdo, razen Noeta in njegovih, se je spreobrnil? Kaj vse je naredil Mojzes pred tiranskim faraonom – ta pa je bil le čedalje bolj jezen in hudoben, in ni nehal najhuje preganjati Mojzesa in Izraelcev tako dolgo, dokler ga ni zalilo morje z njegovo vojsko vred. Poglej zgodovino Jerihe! V Jozuetovem času so se tam zgodila velika znamenja in razen vlačuge se ni spreobrnil nihče! Beri zgodbe velikih in malih prerokov in ugotovil boš, kako malo so lahko dosegli pri res zadržtih sprevrženih grešnikih.

5 Pustimo vse, kar je na tej zemlji že prekril čas, in raje opazujmo novo in veliko sedanost!

6 Poglej Moje učence! Kdo so? Večinoma revni ribiči. Nekaj jih je tudi iz Jeruzalema, ki Mi sledijo že kar precej časa. Kje pa so res pomembni poveljniki tega mesta, ki so tudi slišali Moje besede, in kjer sem kot Gospod sam v spremstvu enega največjih nebeških angelov pred njihovimi očmi naredil največja znamenja in enako tudi angel ob Moji strani?

7 Kaj je vse to zaleglo? Glej, le to, da Me zdaj na vrat na nos z največjim sovraštvom preganjajo in Me skušajo pokončati!

8 Na koncu bom – kakor sem ti že nakazal –, celo dopustil, da se to zgodi Meni, to pomeni temu Mojemu telesu, in tretji dan bom vstal in prišel k vsem Svojim prijateljem, jih potolažil in okrepil – in zakrknjenci se kljub temu ne bodo spreobrnil, temveč bodo enako sovražno preganjali še Moje prijatelje, in sicer tako dolgo, dokler ne bo mera njihovih grozot polna in jih bom odstranil z zemlje.

9 Toda do konca sveta bom pošiljal Svoje odposlance iz nebes, da zli otroci tega sveta ne bodo zatirali in preveč blatili Moje besede, vendar bodo tudi te odposlance bolj ali manj preganjali zaradi Mojega imena, vse do časa, ko bom spet prišel kot blisk, ki bo od sončnega vzhoda do sončnega zahoda do konca razsvetlil vse, kar je na zemlji in deluje dobro ali slabo.

10 V tistem času pa bom dopustil veliko čistko vsega na zemeljskih tleh in ostali bodo samo dobri in čisti.

11 Iz tega lahko razbereš, da sem željo, ki si jo izrazil, vedno najdosledneje izpolnjeval že od prazčetka obstoja ljudi, še posebej dandanes, in jo bom izpolnjeval do konca časov tega sveta; toda človekova volja bo kljub temu zmeraj ostala svobodna, in vsak bo moral v svojem času opraviti preizkušnjo mesenega življenja, kar se da zanikati vse svoje mesene strasti in skomine ter biti v vsem ponižen in potrpežljiv, da bo v sebi resnično gojil Moje kraljestvo in ga uresničeval. Kajti vsak, ki bo hotel priti k Meni, bo moral biti tako popoln, kakor sem popoln Jaz sam. Da pa bi to lahko postal, sem zdaj Jaz sam prišel utelešen k vam na ta svet in vam vsem kažem pot k temu.

12 Ne pustite se premamiti in preslepiti svetu, njegovi materiji in skominam svojega mesa, da se v vas ne prebudi sodba sveta, njegove materije in vašega mesa, in s tem tudi pravi pekel, ki je prava, druga smrt duše.«

1 Moje besede so naredile velik vtis na dušo navzočih Rimljanov, in vsi so si mislili: Da, da, prav ima v vsem, in z nami, ljudmi, misli skrajno resno, nismo le šala in igračka Njegove božanske moči!

2 **Glavar** Mi je spet rekel: »Gospod in Mojster nad vsem! Med Svojim govorom, polnim božanske in bogate vsebine, si rekel tudi to, da naj bi Te dlje časa ljudem vidno spremljal eden najpopolnejših nebeških angelov in zvesto in resnično pričeval, da je v Tebi k ljudem na ta svet prišel prav Tisti, ki so ga preroki že zelo dolgo obljubljali, in to je tudi nam, poganom, znano. Ali ne bi bilo mogoče, da bi Ti, o Gospod in Mojster, tudi zdaj k nam poklical kakšnega angela iz Tvojih nebes in bi ga videli?«

3 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, čeprav njegov prihod vaše vere Vame ne bi kaj bolj okrepil, kot že je.

4 Toda angela Mi ni treba sem poklicati iz nekakšnih daljnih nebes, kot misliš ti, kajti kjer sem Jaz, so tudi najvišja nebesa z neštetimi trumami angelov, ki Me zmeraj obdajajo.

5 Za nekaj trenutkov vam bom odprl oči in videli boste, kaj Me obdaja. Naj se zgodi Moja volja!«

6 Ko sem to izgovoril, so vsi zagledali nešteto angelov, ki so v širokih krogih stali, sedeli ali klečali na nekakšnih svetlih oblakih, vsi so zrli Vame, Me slavili in častili.

7 Ta prizor je Rimljane omamil, in prosili so Me, naj nebesa spet zaprem pred njihovimi še preveč nevrednimi očmi. Takoj sem zaprl njihov notranji vid in niso videli nobenega angela več na svetlem oblaku, toda ob Moji strani so zagledali Rafaela kot že znanega mladeniča, obdanega z mesom in krvjo.

8 Glavar Me je skrajno začuden nad veliko mladeničevo milino vprašal, kdo naj bi bil in od kod se je tako nenadoma pojavil.

9 **Jaz** sem rekel: »To je prav isti angel, ki ga je bilo po Moji volji mogoče dlje časa videti okoli Mene tako kakor zdaj, kadar je bilo to potrebno za večjo oživitve vere. Ljudi je poučeval in tudi delal velika znamenja. Če želite, lahko govorite z njim tako kakor z Menoj.«

10 Glavar je nato stopil k Rafaelu in ga vprašal, ali je zmeraj ob Meni in Mi služi.

11 **Rafael** je rekel: »Gospod ne potrebuje našega služenja, toda kljub temu Mu služimo v vsej ljubezni zato, da vam, ljudem, služimo

po Njegovi volji in vas varujemo pred preveč zlimi zalezovalci iz pekla.

12 Čim več opravkov v imenu Gospoda dobimo na tej zemlji in tudi na nešteti drugih zemljah v neskončnem stvarstvu, tem srečnejši in tem bolj blaženi smo. Tudi vi delajte tako in postali boste, kar sem jaz, in boste tudi zmogli vse, kar zmorem jaz.«

13 **Glavar** je nato rekel: »Kaj si, sem pravkar zvedel, kaj pa zmoreš, pa še ne vem.«

14 **Angel** je rekel: »Kar zmore Gospod, zmorem tudi Jaz. Sam iz sebe zmorem prav tako malo kakor ti; toda iz Gospodove volje, ki napolnjuje in ustvarja vse moje bitje, tudi jaz zmorem vse. Prevzemi Gospodovo voljo za svojo, pa boš tudi ti zmogel vse, kar zmorem jaz.«

15 Nato je Rafael nenadoma izginil, glavar pa si je dobro zapomnil teh nekaj angelovih besed.

16 Prišel je sel iz gostišča in nas povabil h kosilu, takoj smo se podali tja in kosilo nas je že čakalo.

117. Meščani Afeka občudujejo novo rodovitno pokrajino

1 Ko smo v gostišču zaužili okusno pripravljeno kosilo – pridružili so se tudi drugi poganski svečeniki, ki so še bili v gostišču –, je prišlo še več drugih uglednih meščanov tega mesta, ki o Meni niso vedeli ničesar.

2 Eden izmed njih je nadvse začuden rekel gostilničarju (**meščan**): »Ali še ne veš, da je vsa širna okolica našega mesta ozelenela in se razcvetela? Morda je to posledica potresa, ali pa so se pokrajine usmilili bogovi zaradi prošenj naših svečnikov in naših, njim voljno danih žrtvenih darov? Nobena šala ni, vse je res!«

3 **Gostilničar** je rekel: »Nič novega nam niste povedali; tudi mi o tem veliko vemo in se tega nadvse veselimo. Vemo pa tudi veliko več kakor vi. Pojdite na moj grič, ki leži tja proti večeru zunaj mestnega obzidja, in našli boste nov nadvse bogat izvir, ki bo lahko vse naše veliko mesto več kot dovolj oskrbel z najboljšo vodo. Kolikor hitro bo mogoče, bomo poskrbeli, da bomo vodo napeljali do mesta in bo napolnila naše, že skoraj suhe zbiralnike. Nikoli več nam ne bo treba trpeti njenega pomanjkanja, niti gnati čred v globoke jarke in doline, da bi si tam poiskale pičlo krmo. Pojdite ven in se prepričajte sami!«

4 Ko so to meščani slišali, so se priklonili pred glavarjem, ki so ga dobro poznali, in se vsi takoj podali na omenjeni kraj.

5 Ko so prišli do bogatega izvira, se niso mogli dovolj načuditi, in eden, ki je še veliko dal na poganske bogove, je rekel: »Poslušajte, takoj se moramo posvetovati s svojimi svečeniki, da bi čim prej na tem griču postavili tempelj bogu Neptunu iz hvaležnosti za njegovo, nam zdaj izkazano veliko milost in dobro delo. Da bomo bogu izkazali še večjo čast, bomo vzdrževali še Neptunovega svečenika, ki mu bomo v bližini vira postavili tudi primerno bivališče.«

6 **Nekdo drug** je rekel: »Vse bomo naredili, kar bodo naročili svečeniki, kajti samo oni vedo, kaj je treba ob tem storiti. Mi tega ne vemo, zato bomo po svojih močeh naredili vse, kar nam bodo naročili v imenu bogov.«

7 S tem so se vsi strinjali, odšli v mesto in z vsem seznanili še druge meščane. Kajti nihče v mestu še ni vedel za ta čudež, prvič, ker je od njega minilo komaj nekaj ur, in drugič, ker okolice mesta zaradi njene nerodovitnosti in suše niso preveč obiskovali.

8 Ko so tudi drugi meščani izvedeli za izvir, je vse, staro in mlado, pohitelo na kraj čudeža in ga opazovalo skoraj do večera. Tako smo bili varni pred vsiljivci in po kosilu smo se nemoteni laže in hitro pripravili na odhod.

9 Preden pa sem z učenci zapustil ta kraj, sem glavarju in tudi svečenikom povedal, kaj so se meščani pogovarjali ob izviru, da bi vedeli, kako naj ravnajo, da poganstvo ne bi še bolj pognalo korenin, kot jih je že pri teh poganih ob tej priložnosti.

10 **Glavar** je rekel: »To, o Gospod in Mojster, bomo s Tvojo gotovo nenehno pomočjo že znali preprečiti. V posvetnem smislu tukaj ukazujem samo jaz in sem podrejen samo poveljniku Korneliju, ki trenutno biva v Kafarnaumu, in vrhovnemu cesarjevemu namestniku Cireniju, ki po navadi biva v Tiru, občasno tudi v Sidonu.

11 Ker Te ta dva moja nadrejena, o Gospod in Mojster, tudi dobro poznata in sta nadvse sprejemljiva za Tvoje najsvetejše stvari za življenje nas, ljudi, nas ne bosta ovirala pri razširjanju Tvojega nauka, zato se pri svojem delu v največje dobro ljudi niti ne bojimo, da bi naleteli na kakšen večji odpor.«

12 **Jaz** sem rekel: »Brez tega pri delu za Moje kraljestvo sicer ne bo šlo. Toda ko boste naleteli na različne majhne in kdajpakdaj tudi večje težave, ne izgubite poguma, zaupanja in vere Vame, in ne boste delali zaman. Kajti – kot sem vam že povedal – v tem času, v katerem

se je moč pekla na tej zemlji med ljudmi nadvse okrepila, potrebuje Moje kraljestvo silo in velik trud, in prilastili si ga bodo samo tisti, ki si ga bodo iztrgali s silo.

13 Nad vas bodo torej prišle še raznorazne preizkušnje in skušnjave; ko bodo prišle, se spomnite, da sem vam jih že napovedal.

14 Bodite tedaj pogumni, s posvetnimi viharji v sebi in tudi zunaj sebe se bojujte modro in zmeraj z vso ljubeznijo, in ob Moji nenehni pomoči boste za svoje delo poželi v nebesih najbolj obilne zlate sado-ve, in vaše veselje nad tem bo veliko in neminljivo.

15 Kajti vsak priden delavec je vreden svojega plačila, čim zahtevnejše in truda polno delo opravi, toliko večjega in odličnejšega plačila je vreden – in to dobro veste. Toda kdor noče več delati, ker se mu zdi trud prevelik, ta tudi plačila ne more pričakovati in naj tudi ne je, temveč ostane lačen.

16 Boleča je že telesna lakota, še veliko bolj boleča pa bo duhovna lakota tistega, ki je že okusil nebeški kruh, potem pa si ni več prizadeval, da bi mu bila dodeljena še večja zaloga tega kruha in bi njegova duša od te zaloge živela večno.

17 Pravi kruh in prava pijača iz nebes pa sem Jaz v večni resnici vsega tistega, kar sem vas učil.

18 Prejeli ste sicer veliko zalogo takšnega kruha in vina, sami pa poskrbite, da se ne bo zmanjšala. Da bi to kar se da preprečili, začnite nemudoma delati v Mojem imenu! Moja ljubezen naj vas krepi in Moja modrost vodi!«

19 Po tem Mojem govoru smo vstali, in vsi so se Mi, obliti s solzami, zahvalili za poduk in za vsa druga, njim izkazana dobra dela.

118. Gospodov odhod iz Afeka

1 Po številnih izrazih hvaležnosti Me je glavar vprašal, ali Me sme še naprej spremljati v naslednje mesto.

2 Jaz sem rekel: »Priatelj Pelagij, doslej si že storil dovolj, in tudi vsi, ki so bili s teboj. Začni spet delati in uradovati na svojem območju in počni tudi to, za kar sem te poklical.

3 Ko se boš vrnil v Pello, te bo pričakalo veliko dela. Pot pa bom zdaj nadaljeval le z učenci in gotovo se bomo dobro znašli tudi v drugih krajih. Nekaj dni še ostani tukaj in podpri tukajšnje svečenike pri

njihovem začetnem težkem delu za Moje kraljestvo – potem pa se vrni v Pello.

4 Ko pa bodo kmalu k vam prišli tujci in judje, ne delajte prevelikega hrupa okoli Mojih dejanj in Me ne razkrijte po nepotrebem še pred časom.«

5 Ko sem to povedal glavarju, sem učencem dal znamenje, naj zapustijo gostišče, se odpravijo proti vzhodu in Me počakajo zunaj mesta.

6 Učenci so vzeli, kar so imeli, in se odpravili – razen Janeza, ki je ostal pri Meni in sva se učencem pridružila pozneje.

7 Zaradi Veronike sem se zadržal še približno četrte ure in jo potolažil, saj jo je Moj odhod zelo razžalostil.

8 Ko se je Veronika kmalu razvedrila, sem tudi Jaz zapustil gostišče in se samo v spremstvu glavarja in učenca Janeza podal za učenci, ki so odšli že prej.

9 Čakali so Me na griču, na katerem smo bili zjutraj, in ko sem prišel tja, se je glavar poslovil od Mene in se odpravil k svojim v mesto. Mi pa smo se urno odpravili naprej, in sicer proti vzhodu, v drugo mesto, katerega ime pa ni tako pomembno.

10 Marsikdo se bo ob tem vprašal, kako je sčasoma Moj nauk vplival na pogane v Afeku, kako se je zgodilo, da so pogani začeli povsem verovati Vame in kako dolgo so potrebovali za to. Naj bo kar se da na kratko povedano, da v vsem mestu in tudi v njegovi dokaj prostrani okolici že v slabem letu ni bilo več nobenega, tam prebivajočega pogana.

11 Sprva so kar precej hudo nasprotovali. Toda ker so svečeniki, občasno tudi glavar, ustrezno poučili ljudstvo, je to hitro in zlahka spoznalo stare zmote in se imelo za skrajno srečno, da je spoznalo čisto resnico, in tudi Jaz sem zanesljivo storil vse, da sem vsakemu zvestemu privržencu Svojega nauka z besedo in dejanjem podelil Svojo moč.

12 Po Svojem vstajenju sem še zlasti obiskal ta kraj, potolažil spreobrnjene prebivalce, in jim podelil tudi pravo moč delovati v Mojem imenu.

13 V času velike stiske v Jeruzalemu in vsej Judeji je tudi mesto Afek postalo pribežališče ubežnim judom, privržencem Mojega nauka, in vse, ki so prišli sem, so lepo sprejeli.

14 Glavar pa je sčasoma brez vsakršnega posvetnega hrupa sam ustanovil skupnost, ki se je pozneje, ko sem ga poklical domov, imenovala po njem.

15 On pa je po Mojem vnebohodu živel še približno trideset let in je postal glavar nad vsemi desetimi velikimi mesti, med katerimi je bilo še veliko manjših krajev, ki so se vsi prištevali k tem desetim mestom.

16 To je kratek oris, da se bo vedelo, kaj se je v teh mestih in krajih dogajalo z Mojim naukom.

GOSPOD NA POTI V BETSAIDO

119. Srečanje s karavano iz Damaska

1 Zdaj pa nazaj k nam in – tudi prav na kratko – o tem, kaj se je dogajalo po odhodu iz Afeka.

2 Ko smo že bili približno dve uri oddaljeni od prej omenjenega mesta, nas je srečala dokaj velika karavana trgovcev, ki so potovali iz Damaska v obalna mesta, da bi tam prodajali svoje blago.

3 Ko se je karavana namesto v njej še preveč dobro znani puščavski pokrajini znašla v neznanem bujno cvetočem okolju, trgovci niso vedeli ne kod ne kam, saj so mislili, da so zgrešili pot.

4 Ko smo se srečali z njimi, je **vodja karavane** stopil k Meni, saj sem hodil spredaj, učenci pa so Mi sledili, in Me vprašal: »Dobri prijatelj, glej, rokodelci smo iz Damaska, in že vsa leta se dvakrat na leto odpravimo v obalna mesta, kjer svoje blago laže in dobro prodamo. Zmeraj hodimo skozi Afek, Golan, Abilo, Pello in Genezaret in pot zagotovo dobro poznamo. Doslej poti ne bi mogli zgrešiti in bi morali biti že blizu Afeka ter priti tja v dveh urah. Puščavo, v kateri je staro mesto, poznamo. Ta se je začela prav tukaj, kjer postane cesta jamasta in se začne viti med temi črnimi bazaltnimi stenami, in po tem smo zmeraj vedeli, da smo blizu našega prenočišča.

5 Toda poglej – o puščavi ni niti sledi! Vse je zeleno, ob poti so gruče sadnih dreves vseh vrst – pred komaj pol leta, ko smo tudi hodili po tej poti, smo le tu in tam videli skrivenčen grm, poln trnov! Kljub nam dobro znani poti, smo jo očitno morali nekje zgrešiti, in zdaj ne vemo, kje smo in kam naj se obrnemo, da bi spet prišli na pravo pot. Vi pa se gotovo spoznate na te kraje in nam boste izkazali dobroto in prijateljstvo, če nas prav usmerite.«

6 **Jaz** sem rekel: »Če ste pogosto potovali po tej poti in je do tega kraja niste zgrešili, bo prava tudi naprej, ker mi prav po tej poti prihajamo iz Afeka.«

7 **Vodja karavane** je rekel: »Seveda, seveda, dobri prijatelj, morda imaš prav, saj se nam kljub vsemu zdi lega pokrajine zelo znana. Vendar so tudi pokrajine, ki so si po izoblikovanosti podobne kot jajce jajcu, so pa kljub temu različne; takšne so pogosto ob Evfratu.

8 Toda zaupam temu, kar si rekel, da smo tukaj že na pravi poti v Afek. Kaj pa so naredili meščani Afeka, da so v tako kratkem času to

dokaj obsežno puščavo, sredi katere je bilo mesto le s posamičnimi majhnimi vrtovi s sadnim drevjem, preoblikovali v tako bohotno in cvetočo deželo? Od kod so vzeli to zagotovo zelo rodovitno prst, s katero so tako na široko prekrili golo kamenje, in kako so to storili?

9 Dobro poznamo prebivalce Afeka in vemo, da za takšno preoblikovanje še zdaleč nimajo dovolj denarja in ne dovolj delovnih rok. In če je to res pokrajina okoli Afeka – o tem ne želim več dvomiti – potem to gotovo ni bilo opravljeno po naravni poti.

10 Če bi bili prebivalci Afeka kakšni pobožni starojudje, kakršni so še nekateri v Damasku, bi si človek lahko mislil, da je vstal kakšen velik prerok, morda podoben Mojzesu ali Eliji, in to puščavo čudežno prekril s prstjo, nato pa jo oskrbel še z različnimi vrstami rastlin in sadnih dreves. Ker pa so Afekčani zadržani pogani in znani sovražniki judov, jim kakšen Mojzes ali Elija v imenu Jehove in z Njegovo močjo gotovo ne bi bil nikoli izkazal takšnega dobrega dela, temveč bi jim malodane naredil to, kar je Mojzes zakrknjenemu faraonu ali Elija nekaterim malikovalskim svečenikom.

11 In tako je preoblikovanje te obsežne pokrajine prava uganka, lahko se ji le čedalje bolj čudimo. Naš razum ni dovolj zmogljiv in preveč neumni smo, da bi ugotovili, kaj se je tukaj moralo zgoditi. Oprosti nam, da smo vas, ki ste tudi popotniki, predolgo zadržali tukaj.

12 Dovoli le še eno nadležno vprašanje, ti dragi in zelo ustrezljivi prijatelj, in sicer: Ali te pokrajine niste nikoli obiskali, ko je bila še puščava? Zdi se mi namreč nenavadno, da se vam ne zdi preveč čudno, da je iz prejšnje puščave kar nenadoma nastala rodovitna dežela?«

120. Gospodove besede vodji karavane

1 **Jaz** sem rekel: »Ko boste kmalu prišli v Afek, boste tam veliko več izvedeli o preoblikovanju te nekdanje puščave v rodovitno deželo. Mi vsi zelo dobro vemo, kako se je to zgodilo, in poznamo tudi mogočen razlog za to preoblikovanje. Toda za nas in za vas se dan neusmiljeno izteka, zato ni več časa, da bi vam to tukaj razkrivali.

2 Naj vam povem še to: Če bi se faraon po Mojzesovem svarilu tako odpovedal svojemu malikovalstvu, kakor so se Afekčani spreobrnil v najčistejše in najpristnejše judovstvo, ga ne bi doletele znane nesreče in bi vse egiptovske puščave ozelenele.

3 Afekčani pa so se spreobrnili k enemu in edino pravemu Bogu, o čemer se boste v velikem gostišču kmalu sami prepričali, in tako so spet živo ozeleneli kakor stara posušena veja Abrahamovega rodu. Bog Abrahama, Izaka in Jakoba pa je še zmeraj isti Bog, kot je bil od vekomaj – in Njemu so mogoče vse stvari.

4 Komur je bilo mogoče vso Zemljo in vsa bitja priklicati v bivanje po Svoji volji, temu bo mogoče tudi takšno majhno puščavo dobro oskrbeti z rodovitno prstjo, rastlinami in različnimi sadnimi drevesi. Ker ste tudi vi judje, boste zlahka razumeli smisel teh Mojih besed.

5 Sicer je vaše judovstvo postalo že večinoma posvetno, in tudi stare dogodke, ki jih še nekako napol poznate iz *Pisma*, ste izgnali med pobožne pravljice; toda zadeve niso takšne, kot vam jih slika vaš posvetni razum, temveč bistveno drugačne.

6 Vaš posvetni razum lahko presoja čisto posvetne stvari in odloča o njih, saj notranji duh z njimi ni povezan, toda v Božjih stvareh presoja in odloča samo živa vera v Boga, čista ljubezen do Njega in iz te do bližnjega.«

7 **Vodja** je rekel: »Resnično, prijatelj, ti si še pristen starojud, kakršnih je tudi pri nas še nekaj. Toda kljub njihovi trdni veri je okolica našega velikega mesta še zmeraj večinoma nerodovitna in zdi se, da dobremu Jehovi ni preveč mar za Damask.«

8 **Jaz** sem rekel: »Za vas se briga prav toliko, koliko se vi Zanj!«

9 **Vodja** je rekel: »Saj vsako leto pošljemo v jeruzalemski tempelj predpisani žrtveni dar, in tam so zadovoljni z nami.«

10 **Jaz** sem rekel: »To res delate in Boga slavite z ustnicami in na videz, toda vaša srca so daleč od Njega!

11 V vas ne zeleni po Mojzesu in prerokih napovedana ljubezen do Njega, in tudi v vas je tako kakor v jeruzalemskem templju vse opustošeno in suho, zato je tudi okolica vašega mesta opustošena in suha. S trudom vseh svojih rok ne boste nikoli mogli puščav okoli Damaska preoblikovati v rodovitni okoliš. Tega niti ne potrebujete, saj trgujete z vsem svetom in svoje mesto dobro oskrbujete s kruhom in različnimi posvetnimi dobrinami, vendar se tako tudi čedalje bolj oddaljujete od Boga, namesto da bi se Mu kot pravi judje v sebi čim bolj približevali.

12 Če ste postali tako pametni, modri in mogočni in za svoje preživetje lahko kar najbolje sami poskrbite, potem Gospodu Bogu res ni treba posebej skrbeti za vas.

13 Zdaj pa se le odpravite v Afek. Tam bo morda tudi v vas začelo kaj bolj zeleneti kakor doslej, in potem se vam v puščavi, ki nenadoma zacveti, ne bo zdelo, da ste zgrešili pravo pot.

14 Kdor v sebi ni na pravi poti, ta tudi v tem svetu nikjer ni na pravi poti.«

15 Ko je **vodja karavane** slišal te besede iz Mojih ust, je rekel: »Oprosti, da sem vas tako dolgo zadržal. Jaz in vsa velika karavana smo ob tem veliko pridobili. Velik in redek pismouk si, pravega starega kova. Če bi kdaj prišel k nam v Damask, bi začelo v mestu in okoli njega kmalu zeleneti in cveteti. Toda pri nas pismoukov skoraj ni, zato je tudi vera mlačna; kjer ni pravega učitelja pa tudi pravih učencev ni. Hvala ti v imenu vse karavane za potrpljenje in trud, ki si mi ju namenil. Pridi kdaj k nam v Damask in kar najbolje te bomo sprejeli.«

16 **Jaz** sem rekel: »Kot oseba, ki zdaj govori s teboj, bom težko prišel v Damask, lahko pa ste prepričani, da bom kmalu tja odposlal pravega učenca.«

17 Ko sem to vodji povedal, se Mi je znova zahvalil za Mojo, izkazano mu prijaznost. Karavana je nato odšla naprej in tudi mi smo hitro nadaljevali svojo pot.

121. Gospodov prihod v gostišče pri Betsaidi

1 Še pred sončnim zahodom smo prišli v neki kraj nedaleč od Betsaide. V Betsaidi in njeni okolici sem nekoč tudi že poučeval in delal znamenja.

2 Prebivalci tistega kraja so bili večinoma pastirji in ribiči, kajti vsi omenjeni kraji skozi katere sem hodil od Genazereta naprej, so bili kakor v velikem polkrogu bolj ali manj blizu Genazereškega jezera in vzdolž iztoka reke Jordan.

3 Lega teh mest ni posebno pomembna, niti niso pomembna njihova imena, pomembno je predvsem to, kaj sem učil in kaj sem počel, čeprav se je to, kaj sem počel – *nota bene* – do danes večinoma pozabilo, marsikaj od tistega, kar se je prenašalo od ust do ust pa se je tako popačilo, da na tistem ni več niti črke resničnega, zato na tem ni nič ali le malo, kajti kot rečeno, poglobljena in življenjska stvar je zgolj dosledno ohranjen nauk kot resnica vseh resnic.

4 V majhnem kraju, ki smo ga, kot rečeno, dosegli še pred sončnim zahodom, so nas večinoma zelo revni prebivalci prav prijazno sprejeli.

5 Tam je bilo tudi skromno gostišče, skrajno revno oskrbljeno z vsem, kar naj bi gostišče imelo.

6 Celo kruha in vina ni bilo; posušene ribe, nekaj korenovk, posušene fige, buče, lešniki in ovčji sir je bilo vse, s čimer so lahko postregli.

7 Gostilničar, Grk, toda dober in potrpežljiv človek, je imel dokaj številno družino, med njimi tri sinove, starejše od dvajset let. Vsi trije so vsak teden odhajali na Galilejsko jezero, ki je bilo od tistega kraja oddaljeno slab dan poti, lovili ribe in jih redno prinašali domov.

8 Tudi tokrat so zaradi ribolova odšli od doma že pred dvema dneva, vendar se niso, tako kot po navadi, proti večeru tretjega dne od svojega odhoda vrnili domov, zato so bili gostilničar, njegova žena in drugi njuni otroci prestrašeni, skrbelo jih je, da se trojici ni zgodilo kaj hudega.

9 Gostilničar Mi je takoj potožil o svoji stiski in se tudi opravičil, da nam tistega večera ne bo mogel postreči z drugim kot le z nekaj sira ter ovčjega in kozjega mleka, če se trije sinovi ne bodo kmalu vrnili s tovorom rib.

122. Gospod gostilničarju razkrije vzroke za zamudo sinov

1 Gostilničarja sem potolažil in mu rekel (**Jaz**): »Ne boj se! Tvoji trije sinovi bodo čez Betsaido prišli v slabi uri in to s prav bogatim ulovom. Tokrat so ulovili toliko rib, da so s tremi tovernimi živalmi pot premagovali le s skrajno muko. Šele v Betsaidi so si od nekega znanca izposodili dve tovrni živali, in tako ob obilnem tovoru dobrih rib potujejo veliko hitreje.«

2 **Gostilničar**, ki se je oklepal judovstva, je rekel: »Naj judovski Bog uresniči, kar si rekel!«

3 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, če ne bi zanesljivo vedel, da je tako, ti tega niti ne bi rekel, saj je resnica Zame najpomembnejša, sem največji sovražnik vsake laži.«

4 **Gostilničar**, ki ga je Moja prepričanost v povedano zelo začudila, je rekel: »Priatelj, si morda judovski videc, ker menda natančno poznaš stvari, o katerih bi po naravni poti komaj kaj lahko vedel?

Sem ste prišli čez Afek, mesto, ki je dokaj daleč nad iztokom Jordana iz jezera, na obmejnem hribovju velike doline Jordana, Betsaida pa leži ob vznožju hribovja, katerega razpotegnjeni obronki oblikujejo obrežje jezera – in tako seveda po naravni poti ne bi mogel vedeti, kako je z mojimi vračajočimi se sinovi.

5 Ker si me tako prepričano seznanil s tem, kje so, moraš biti videc; ker si to, mi, da bi bil še bolj pomirjen, povej, koliko ovac in koz imam?»

6 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, če bi Me poznal, bi ti rekel: 'Ni lepo, da si Me drzneš skušati!' Ker pa Me doslej še nisi spoznal, ti bom odgovoril na tvoje vprašanje.

7 Trideset ovac imaš, od teh sta dva ovna, preostalih osemindvajset pa ovce; mleko jih daje štirinajst, drugih štirinajst pa ne. Razlog za to ti je kot gospodarju dobro znan. In glej, enako je s kozami. Ali si zdaj kaj bolj prepričan, da dobro vem, kje so tvoji trije sinovi?»

8 **Gostilničar** je rekel: »Da, prijatelj, zdaj neomajno verjamem v tvoje besede, in kar koli mi boš odslej dejal, bom verjel. Prepričal sem se, da si res pravi videc in tako tudi judovski modrec.

9 Glej, jaz in moji maloštevilni sosedje smo prišli sem šele pred približno tridesetimi leti in se s privolitvijo rimskega sodišča naselili na tem območju, saj je bil ta star kraj brez ljudi, na dolgo in široko ni bilo nobenega lastnika.

10 Pred približno petdesetimi do šestdesetimi leti naj bi tukaj še prebivalo nekaj zelo revnih judov. Ker pa iz trdih tal razen nekaj koreninaste zelenjave niso mogli pridelati ničesar, so ta kraj zapustili in se menda naselili ob Galilejskem jezeru. Kaj se je potem dogajalo z njimi, najbolje ve le judovski Bog.

11 Mi pa smo bili in smo še Grki, prihajamo iz Tira, kjer smo se ukvarjali z ribolovom in si tako pridobili skromno premoženje. Tudi mi bi se bili radi naselili v kakšni boljši pokrajini, toda nismo bili dovolj premožni. S svojo pridnostjo smo tukajšnja tla že toliko obdelali, da nas prehranjujejo, čeprav skopo.

12 V Betsaidi smo kmalu spoznali starega, zelo modrega juda, ki je bil tudi zelo premožen in nam je izkazal marsikatero dobro delo.

13 Ta jud nam je povedal, da je ta zdaj tako opustošena dežela nekoč sodila med najbolj blagoslovljene. Toda ko so judje sčasoma in čedalje bolj in bolj opuščali vero v svojega starega in edino pravega Boga ter pozabljali Nanj, je tudi Bog odtegnil Svoj blagoslov s teh tal, poslal velika neurja, ki so s teh gorskih predelov sprala rodovitno

prst, tisto, kar je po neurjih še ostalo, pa so opustošile pogoste in dolgotrajne vojne. In tako je ta nekoč nadvse blagoslovljena pokrajina postala prava puščava in takšna bo tudi ostala, dokler se ljudje ne bodo spet spreobrnili k Bogu.

14 Pogani naj ne bi mogli pričakovati nič dobrega, kajti njihovi bogovi, ki so zgolj izmišljaja ljudi in v resnici ne obstajajo, jim ne morejo pomagati, enega, edino resničnega in vsemogočnega judovskega Boga pa ne morejo poznati, zato Vanj ne morejo verovati in ne izpolnjevati Njegovih nadvse modrih zapovedi ter Ga kakor dobri otroci očeta s polnim zaupanjem prositi za pomoč in milost. Ker to pri poganih ni mogoče, si lahko sami mislijo, da ne morejo pričakovati kakšnega posebnega blagoslova.«

123. Gostilničarjeva vera in zaupanje

1 (**Gostilničar**): »Ko nam je to starec razkril, sem ga nekoč vprašal: 'Priatelj, mi, Grki, ki nas judje imate za brezbožne pogane, ne damo veliko na svoje bogove, in smo se že v Tiru dali vpeljati v Božji judovski nauk, in tudi po možnosti izpolnjujemo Mojzesove zapovedi, z izjemo nekoliko nadležnega obrezovanja, v katerem res ne vidimo veliko dobrega za ljudi.'«

2 Starec je nato odgovoril, da je obrezovanje za rojene jude nekaj vredno le, če natančno izpolnjujejo Božje zapovedi. Za pogane pa je pred Bogom dovolj, če opustijo svoje poganstvo, brez sence dvoma verujejo v edino pravega Boga, izpolnjujejo Njegovih deset zapovedi, Ga nadvse ljubijo in tudi soljudi kakor same sebe; Bog od poganov ne zahteva drugih žrtev kot le pravo ljubezen v srcu.

3 Ko smo jaz in še nekateri moji sosede slišali ta starčev resnično zelo moder nauk, smo sklenili, da postanemo popolni judje v veri in dejanjih, toda na zunaj še zmeraj Grki, da ne bi postali podložniki skrajno sebičnih, oblastiteljnih in trdosrčnih visokih duhovnikov, ki si nadvse domišljajo, da so to, za kar se razglašajo judom. Toda če jih človek opazuje pod pravo lučjo, se še več kot jasno pokaže, da so prav oni tisti, ki Božje zapovedi pošteno teptajo s svojim početjem.

4 In tako nam, Grkom, ti, kot sam moder jud, gotovo ne boš zameril, da smo takšni, kakršne sem ti nas zdaj predstavil. Nas, zdaj sicer revnih Grkov, se vam res ni treba bati, kajti tudi mi smo judje.«

5 **Jaz** sem rekel: »Da ste po veri in dejanju judje, sem že vedel, zato sem tudi prišel k vam, da bi vam prinesel pravo tolažbo in še okrepil vašo vero.

6 Ker pa že kar nekaj časa verujete v enega, edino pravega judovskega Boga, Ga hvalite, slavite in častite, in tudi živite in ravnate v skladu z Njegovimi zapovedmi, vas je moral Bog v vašem gospodarjenju že pogosto prav vidno blagosloviti in tako nagraditi za vašo vero?«

7 **Gostilničar** je rekel: »Poslušaj, dragi in moder prijatelj, kakšnega že na daleč vidnega blagoslova kljub naši najtrdnejši veri še ni bilo, vendar zaradi tega naša vera Vanj ni nič manjša. Povsem brez blagoslova pa le nismo bili. Zmeraj smo imeli vse, kar smo potrebovali, čeprav na kratko odmerjeno, nikoli nam tudi ni bilo treba trpeti kakšne posebne lakote in žeje, ne hoditi brez oblačil ali biti brez bivališča.

8 Naše maloštevilne črede so bile zdrave in so nas dovolj oskrbele z mlekom in sirom, in naši mali vrtovi, ki jih seveda prav pridno obdelujemo, so za naše skromne potrebe obrodili več kot dovolj Božjega blagoslova, in tudi slaba letina nas še nikoli ni doletela.

9 Da so nas tu in tam oplazili kakšni kratkotrajni viharji si lahko že mislite. Toda ob tem nismo godrnjali, temveč smo si mislili: Bog je spet malo preskusil našo vero, ljubezen, zvestobo in naše potrpljenje – škodo, nastalo z viharjem, nam bo že nadomestil s kakšnim drugim blagoslovom, in to se je zmeraj tudi zgodilo; naši vrtovi so nato znova zacveteli, nekoliko tudi zaradi naše pridnosti, in znova obrodili, kar smo potrebovali.

10 Moram še dodati, da to območje skrajno redko doleti kakšno posebno hudo neurje. Četudi tu in tam izbruhne, prizadene višje lege, v našem kraju ga čutimo veliko manj, saj prav ta kraj, kot vidite, leži v globeli naše planote.

11 In tako smo tudi zmeraj zadovoljni z blagoslovom našega dragega Gospoda in Boga, takšno zadovoljstvo pa je že tudi pravi Božji blagoslov. Kaj bi nam koristilo, če bi imeli vse kot kakšen kralj, Bog pa bi nas kaznoval z razjedajočim nezadovoljstvom, ki bi še prekmalu pripeljalo k različnim velikim pregreham! Ali bi to pomnožilo našo srečo?

12 In tako glej, dragi prijatelj, četudi je pri nas videti na zunaj vse revno in zapuščeno in bi lahko kdo mislil, da nas je Bog prikrajšal za Svoje blagoslove, pa to ne drži. Pri nas notranje in zunanje redke